

АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ *NEW YORK TIMES*

МЕРІ БЕРТОН

БУКВОЯЖ

ГРА

у

ХОВАНКИ

ПОХВАЛА МЕРІ БЕРТОН

АКУЛА

"Цей романтичний трилер напружений, сексуальний і приємно складний."
— *Publishers Weekly*

"Точна розповідь у поєднанні з сильним конфліктом і підвищеною напругою – ось основні моменти останньої книги Бертон. З сильною, вразливою героїнею Райлі в центрі історії, роман Бертон – це добре продумана, напружена таємниця з безжальним лиходієм, який змусить будь-якого читача хвилюватися. Захопливе читиво."

— *RT Book Reviews*, чотири зірки

ПЕРЕД СМЕРТЮ

"Змусить читачів спати з увімкненим світлом."
— *Publishers Weekly* (зіркова рецензія)

НЕМИЛОСЕРДНИЙ

"Бертон стає дедалі кращою!"
— *RT Book Reviews*

ВИ НЕ В БЕЗПЕЦІ

"Бертон вкотре демонструє свою майстерність у створенні романтичного саспенсу в цьому гостросюжетному романі. Бертон грає з читачем у кішки-мишки за допомогою напруженого сюжету, правдоподібних підозрюваних і романтичної гостроти, яка робить його реальним."

— *Publishers Weekly*

БІЙТЕСЯ

"Мері Бертон - сучасна королева романтичного саспенсу."
— Bookreporter.com

Переклад здійснювався виключно для каналу

Буквояж - 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

HIDE AND SEEK

HIDE AND SEEK

MARY
BURTON

ЗМІСТ

Пролог	8
Розділ перший	11
Розділ другий	13
Розділ третій	18
Розділ четвертий	21
Розділ п'ятий	28
Розділ шостий	35
Розділ сьомий	39
Розділ восьмий	46
Розділ дев'ятий	53
Розділ десятий	63
Розділ одинадцятий	70
Розділ дванадцятий	77
Розділ тринадцятий	87
Розділ чотирнадцятий	98
Розділ п'ятнадцятий	108
Розділ шістнадцятий	119
Розділ сімнадцятий	124
Розділ вісімнадцятий	136
Розділ дев'ятнадцятий	148
Розділ двадцятий	157
Розділ двадцять перший	162
Розділ двадцять другий	168
Розділ двадцять третій	177
Розділ двадцять четвертий	181
Розділ двадцять п'ятий	185
Розділ двадцять шостий	199
Розділ двадцять сьомий	203
Розділ двадцять восьмий	208
Розділ двадцять дев'ятий	212
Розділ тридцятий	224
Епілог	229

Японці кажуть, що ми маємо три обличчя.

Перше обличчя ти показуєш світові.

Друге обличчя ти показуєш своїм близьким друзям і родині.

Третє обличчя ти ніколи нікому не показуєш. Воно є найправдивішим відображенням того, ким ти є.

— Невідомий

ПРОЛОГ

Четвер, 15 червня 2006

Дін Ран, штат Вірджинія, в Долині Шенандоа

Ронда Барнс була маленькою жінкою з темним волоссям і сміхом, який міг пробитися крізь гул розмов у салоні "Cut & Curl". Вона була популярною серед клієнтів, тому що була легкою на підйом і могла скопіювати будь-яку зачіску, знайдену в журналі. Хоча їй було лише дев'ятнадцять, вона була амбітною і націлилася на посаду менеджера. Вона була готова і хотіла працювати більше, ніж будь-хто і будь-коли.

Спостерігаючи за нею, він помітив, що довгі години роботи даються взнаки. Вона згинала руки так, ніби їх зводило судомою, вигинала спину, коли занадто довго стояла на ногах, і купувала ще самогону у хлопця в трейлері вниз по вулиці. Він спостерігав за Рондою кілька тижнів і тепер знав про неї більше, ніж вона сама.

Коли вона повернулася додому в четвер увечері, хмари закрили зорі та місяць, і все навколо було чорним. Це вже був п'ятдесятигодинний робочий тиждень, і вона явно була смертельно втомлена. Він міг би посперечатися на хороші гроші, що вона попрямує прямо до холодильника, візьме холодну піцу і содову, які вона поклала туди вчора ввечері.

Наближаючись до свого будинку на колесах, вона зупинилася, наштотхнувшись на перекинутий сміттєвий бак. Він спостерігав, як вона бурчала на єнотів і збирала порожні пивні пляшки, курячі кістки і паперові тарілки, розкидані по всьому подвір'ю. Коли вона нахилилася, він витріщився на її дупу і уявив, як це – стягнути з неї ті тісні штани.

Йому стало цікаво, чи пов'язує вона розкидане сміття з тим, що минулого тижня проколола шину, чи з розгубленістю, яку відчувала, коли не могла знайти улюблені туфлі чи сережки.

Ронда могла б списати це на розсіяний розум і невезіння, і, ймовірно, ніколи не уявляла, що темна тінь затримається досить близько, щоб поглинути її.

Вона підняла сміття, кинула його в урну і вилаявшись під ніс. Кіт у сусідньому саду зашипів і сплюнув, ніби на нього напали. Вона подивилася в бік густих дерев, підбираючи залишки обгортки від фаст-фуду. Вітерець зашелестів у листі, і вона здригнулася.

— Рондо, ти перетворюєшся на бісову полохливу кішку, – пробурмотіла вона.

Він був у її трейлері вже тричі. Першого разу він був наляканий і знервований, боявся, що його спіймають. Вдруге він залишив моток червоної мотузки під її ліжком, знаючи, що вона буде там, коли йому знадобиться. Минулого тижня він прокрався до її будинку і ліг на її ліжко. Мастурбуючи, він уявляв, як прив'язує її руки до стійок, а потім обертає свої руки навколо її шиї. Він кінчав у її трусики, які сховав у кишеню.

Коли сміття нарешті було зібрано, Ронда роззирнулася довкола, рухаючись до його схованки в лісі. Він напружився, розуміючи, що вона може його побачити. Якщо вона його побачить, йому доведеться швидко вбити її, перш ніж вона закричить.

Вона зробила крок ближче до нього, а потім зупинилася на краю тіні. Вона вагалася лише мить чи дві, перш ніж нахилитися і дістати великий камінь. Вона повернулася до свого сміттевого бака і з гучним дзенькотом вдарила камінь по металевій кришці. Прямуючи до входних дверей, вона раптом зупинилася і втупилася в ліс. Трохи більше світла і трохи менше листя, і вона побачила б його менш ніж за чотири метри від себе.

Вона відчинила входні двері і кинула сумочку на стілець, перш ніж знову зачинила двері. Він знав, що замок крихкий і його можна легко зламати складним ножом.

Він вийшов з тіні до трейлера і підійшов ззаду до вікна, яке виходило в її спальню. Крізь зашторене вікно він побачив, що вона пішла у ванну кімнату і роздяглася. Він збудився, коли вона провела руками по своїх круглих стегнах і ступила під гарячі струмені води. Вона прийняла душ і переодяглася в свої улюблені спортивні штани та футболку. Вона поклала кілька шматків холодної піци в мікрохвильову піч. Коли задзвенів таймер, вона схопила піцу і содову та залізла в ліжко. Коли запах піци вивітрився з відчиненого вікна її спальні, він відступив у тінь, спостерігаючи за нею.

Ронда клацнула пультом по телевізору. Мабуть, їй було приємно сидіти. Вона вже кілька днів була на ногах. Але наступного дня у неї був вихідний. Це означало, що ніхто не буде за нею сумувати до ранку суботи.

Закинувши до рота останній шматок піци, вона вмостила на підкладених подушках і почала дивитися телевізор. Незабаром вона розслаблено відкинулася на подушки і заплющила очі.

Він почекав цілих двадцять хвилин, потім підійшов до входних дверей і за допомогою складного ножа зламав входний замок. Він увійшов до її будинку, його ерекція пульсувала, коли він уявив її роздягнутою догола і прив'язаною до ліжка.

Він так і не дізнався, що розбудило її. Він був обережним і ретельно все спланував. Але коли він проходив повз її потертий диван, то почув шелест простирадл у її кімнаті. Потім почулися босі ноги на підлозі і клацання металу в коридорі, наче вона вставляла патрон у пістолет.

Він знав, що вона тримає його в тумбочці. Він планував притиснути його до її скроні, коли розповідатиме їй про дівчину, яку він викрав минулої осені. Усі чули історії про Тобі Тернер, а дехто навіть перешіптувався про інших дівчат, на яких він напав у їхніх ліжках.

Зашелестіло листя і затріщало гілля. Він все ще міг кинутися на неї. Він все ще міг наздогнати її. Вона була маленькою, а він сильним. Але співвідношення

ризик-винагорода тепер схилилося на її користь, а він не любив битв, в яких не знав, що зможе перемогти.

Він безшумно вийшов через входні двері, зачинивши їх за собою. Коли він заглибився в тінь, а секунди йшли за секундами, його пульс сповільнився, а поштовх енергії, що пронизував його, зменшився.

Він дивився, як вона повільно опустила пістолет і приклала тремтячі пальці до скроні. Вона сіла на край ліжка і поклала пістолет на тумбочку. Але вона не вимкнула світло, ніби відчувала, що смерть переслідує її.

Не те, щоб він не міг дочекатися її і повернутися. Він міг. Але з причин, які навіть він сам не розумів, він вирішив пройти повз неї.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Понеділок, 11 листопада 2019, 10:30

Діп Ран, Вірджинія

У Дейва Шермана було похмілля. Часи, коли він міг споїти будь-якого чоловіка під столом, а наступного дня прокинутися і сяяти, давно минули. Йому було сорок шість, тож кожна зайва банка пива та чарка бурбону давалася йому взнаки.

Прочистивши горло, Шерман мружився від сонячного світла, що било йому в обличчя, коли він дивився на стару червону комору. Час і погода здерли з нього більшу частину фарби, залишивши після себе темно-сіре дерево, яке майстер з Річмонда вже погодився придбати за чималі гроші.

Більшість відновленої деревини призначалася для нового зрубу у Вінчестері, а те, про що не було сказано, буде зроблено незабаром. Ця робота мала вирішити багато фінансових проблем. Поки він переступав з ноги на ногу, розбирав балки і вантажив свою здобич на платформу, що коштувала сто доларів на годину, все було б готово.

Шерман допив останню каву. — Ворушіться! Перерва закінчилася.

Двоє чоловіків піднялися з заднього борту, допили останні енергетичні напої і попрямували всередину сараю. Сонячне світло просочувалося крізь дірки в бляшаному даху і по дерев'яних рейках, висущених часом і погодою.

— Далі ми розберемо жолоб для сіна. — Німецькі поселенці XIX століття спорудили цю шахту для переміщення корму з горища другого поверху до худоби на першому поверсі. Захищена від стихії, деревина була майже в ідеальному стані, і з неї міг би вийти гарний стіл, якби Шерман і його люди змогли розібрати її неушкодженою.

Шерман провів рукою по шорсткій поверхні квадратного ящика, милуючись дерев'яними кілочками, які утримували його разом протягом кількох сотень років. Йому не хотілося вибивати кілочки з їхніх міцних з'єднань, але людині треба було заробляти на життя.

Молодший з його робітників, Нейт, дев'ятнадцятирічний хлопець з бородою і довгим світлим волоссям, поспішав по драбині на горище. Нейт рухався зі швидкістю і спритністю, про яку Шерман міг тільки згадувати.

Хлопець і він діяли злагоджено, працюючи ломами туди-сюди, висмикуючи кілок з отвору. Однак, двохсотлітній дерев'яний штир, обтесаний і оброблений вручну, не піддавався легко.

— Він не рухається, — кричав Нейт. — Хочеш, щоб я штовхнув його?

— Ти зламаєш деревину, і вона не принесе мені ніякої користі, – пробурчав Шерман.

— Я думаю, що потрібно лише кілька сильних ударів, – наполягав хлопець.

— Легше, Нейте.

Зазвичай Шерман мав терпіння, коли справа доходила до такої роботи, але сьогодні його стукаюча голова та юнак діяли йому на останні нерви.

— Один сильний ривок, пане Шерман. І все.

Можливо, цього разу Нейт мав рацію. — Гаразд, давай зробимо це.

Вони обоє сильно смикнули, і стик тріснув, і здавалося, що він ось-ось розірветься, поки не затріщав і не розколовся прямо по центру, як він і боявся. Через секунду дерево впало, і він відскочив назад. Великі тріски падали навколо нього, а повітря наповнилося пилом, що накопичувався десятиліттями.

Великий об'єкт, що швидко летів по слідах бруду, вилетів з частково відкритого жолоба і вдарив його в плече. Здрігнувшись, він молився, щоб йому не розірвало ротаторну манжету. Що, в біса, його вдарило?

Шерман витер тонкий шар бруду з обличчя. — Ти дивився в цей клятий жолоб?

Хлопець знизав плечима. — Не думав, що там щось залишилося за стільки часу.

— Дурень. — Шерман подивився на те, що мало не зламало йому плече, і виявив, що це був вицвілий червоний рюкзак. Коли він потягнувся до рюкзака, його погляд привернули предмети, які були розкидані навколо. Він підняв щось схоже на палицю, а потім швидко впустив її. Він відскочив назад і випустив низку прокльонів.

Навколо нього була розкидана колекція кісток.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Понеділок, 11 листопада, 11:30

Коли Майк Невада завершував п'ятнадцятирічну кар'єру в ФБР, він не збирався ставати шерифом у маленькому містечку чи фермером-джентльменом. Його стратегія полягала в тому, щоб на кілька тижнів відпочити від роботи в команді профайлерів у Квантіко, яка займається пошуком і затриманням найжорстокіших серійних убивць. Він хотів поміркувати над деякими своїми рішеннями і попрацювати над будинком, який він успадкував від свого діда.

І ось він стояв тут, новообраний шериф округу.

За кілька днів після прибуття в Діп Ран на те, що мало бути відпусткою, він отримав анонімне повідомлення про неперевірені набори для розслідування згвалтувань. Ця інформація призвела до зустрічі з чинним шерифом, але їхня розмова швидко перетворилася на з'ясування стосунків. Розчарований, він покинув офіс шерифа, звільнився з ФБР і одразу ж оголосив про свій намір балотуватися проти чинного шерифа. Цей крок не був для нього найлогічнішим. Але одного разу ступивши на цей шлях, він вже ніколи не повертав назад.

Це були вибори, на яких ніхто, включно з ним самим, не думав, що він перемаже. Але він переміг. І тепер, через два тижні після підрахунку голосів, він реагував на потенційне вбивство.

Дейв Шерман був хорошим хлопцем, якого всі любили і який мав добру репутацію підрядника в районі Діп Ран. Коли півгодини тому він зателефонував до 911 і повідомив про свою знахідку, Невада знав, що це не був жартівливий дзвінок чи мисливець-початківець, який переплутав кістки тварини з людськими.

Він припаркував свій чорний позашляховик Suburban¹ позаду старого синього пікапа, де на задніх дверцятах сиділа робоча бригада Шермана. Один з них кутив. Інший пив енергетичний напій. Шерман розмовляв по мобільному телефону, ходив кроками, без сумніву, рахуючи долари, які він втрачав.

Сарай руйнувався з північного боку, і виглядало так, ніби він завалиться на себе при одному хорошому штормі. Він був розташований за тридцять

кілометрів від окружного центру Діп Ран і багато років тому був місцем зустрічі старшокласників, які хотіли розважитися. Врешті-решт, правоохоронці звернули увагу на ці збори і почали регулярно виганяти порушників. Наскільки міг судити Невада, тут ніхто не з'являвся вже багато років.

Вийшовши з машини, Невада кілька разів зігнув жорсткий козирок бейсболки, перш ніж натягнути її на голову. На передній частині кепки білими друкованими літерами було написано "**ШЕРИФ**". Окрім пістолета "Глок" і наручників у кобурі на стегні, кепка була його єдиною поступкою офіційній уніформі. Він планував обмежити носіння крохмалю та латуні засіданнями наглядової ради та рідкісними парадми.

Невада вихопив з машини свій криміналістичний набір. Як і всі його заступники, він збирав основні криміналістичні докази. Складні місця злочинів передавалися поліції штату.

Невада підійшов до Шермана, і той негайно завершив свою розмову. Вони потиснули один одному руки. — Чув, ви щось знайшли.

— Дякую, що приїхали так швидко, шерифе Невада.

Шериф. Все одно звучало неправильно. — Що у вас є для мене, пане Шерман?

Вигоріле на сонці обличчя Шермана свідчило про десятиліття роботи на відкритому повітрі. Однак цього ранку він був явно блідий. — Спочатку я сподівався, що це труп тварини. Іноді вони можуть виглядати як людські, якщо не знати, на що ти дивишся. Але потім я побачив череп.

— Сарай належить родині Ваяттів, так? — Невада вже двадцять з гаком років не був у долині, але він виріс тут і досі знав багато старших сімей.

— Так. Вони хотіли, щоб його перенесли. Мабуть, одна з двоюрідних тіток подумує про продаж землі. Я придбав будівлю майже за безцінь.

— Відновлення. Гадаю, на цьому можна заробити.

— Так. Ще півгодини тому я думав, що зірвав джекпот.

Судячи з червоних очей Шермана, він святкував вчорашній успіх. — Покажіть мені, що ви знайшли.

Шерман сховав мобільний телефон у кишеню, і вони з Невадою зайшли до тьмяно освітленого сараю. — Дивіться під ноги. Тут скрізь цвяхи і купи деревини.

— Дякую за попередження. — Дрібний пил вкрив його черевики зі сталевими підборами, коли він підійшов до купи уламків у кутку.

— Ми розбирали ось цю секцію, — сказав Шерман, вказуючи на довгий тристоронній жолоб, що йшов від землі до горища. Четверта стіна розкололася і впала на бік.

Невада виріс на фермі свого дідуся неподалік від цього місця, і йому довелося чистити стайні та складати сіно в сараї, дуже схожому на цей. Після повернення до Діп Ран він занурився у болісний процес пристосування батьківської садиби до ХХІ століття. Старе місце боролось з ним на кожному кроці — і перемагало.

— Рюкзак застряг у жолобі, — розповідає Шерман. — Думаю, саме це втримало тіло від падіння. Рюкзак був захищений від сонця і дощу, тому він все ще в досить хорошій формі.

Невада клацнув ліхтариком і направив промінь на червоний рюкзак, який лежав на боці. Зовні були вибиті ініціали "ТЕТ", а до блискавки був прикріплений помпон з жовтої пряжі. Він був старий. Очевидно, давно забутий.

— У мене є власні доньки, — сказав Шерман. — Я не можу уявити, щоб одна з них поверталася додому без рюкзака. Вони носять у ній все. Як сумочка моєї дружини.

Невада дістав з кишені латексні рукавички і натягнув їх. — Ви її відкривали?

— Чорт, ні. Щойно я побачив череп, я наказав своїм людям забиратися звідти. — Шерман потер потилицю. — Досі мурашки по шкірі, коли я дивлюся на це.

Невада зробив кілька знімків рюкзака і кісток, розкиданих навколо нього, своїм телефоном. Він подивився на жолоб і спробував уявити, як рюкзак і тіло потрапили туди. Спочатку туди потрапила б зграя, а потім людина. Це могло бути вбивство або просто трагічний нещасний випадок.

Він витягнув рулон жовтої криміналістичної стрічки і прив'язав її до одного стовпа, обмотав навколо іншого, а кінці прив'язав до воріт стайні.

Коли Шерман став за межами стрічки, Невада розстелив білу тканину і поклав на неї рюкзак. Червона тканина зверху була сильно забруднена темною речовиною, яка слабо пахла гниллю і смертю. Коли тіло починає розкладатися, воно роздувається газом, аж поки не лусне, виливаючи свій вміст на рюкзак.

— Коли востаннє використовували цей сарай, Шермане? — запитав Невада.

— Близько тридцяти років тому, — відповів він. — Коли я грав у м'яч, ми приходили сюди по четвергах перед іграми. Було до біса весело.

— Ви грали в "Команді мрії"?

— Якби ж то. Ці хлопці з'явилися приблизно через п'ять років після мене. Пройшли з нею весь шлях до чемпіонату штату.

— Коли припинилися багаття?

— Шериф Грін поклав їм край невдовзі після того.

Невада нахилився і обережно потягнув за блискавку. Вона плавно ковзнула на кілька сантиметрів, а потім застрягла в обтиску. Обережно, він додав тиску, поки блискавка не піддалася.

Усередині були книги, а також пара дівочих джинсів, темний светр кабельної в'язки і кросівки. Він відклав складені речі на ганчірку і взяв до рук підручник з вищої математики.

Багато сторінок були скріплені, але після того, як він обережно смикнув обкладинку кілька разів, вона відкрилася. На внутрішній стороні обкладинки стояв штамп "**Видано в користування**", за яким йшли п'ять рядків. Імена в перших трьох рядках були закреслені. Останнє прізвище було написано чіткими друкованими літерами. Воно свідчило: **ТОБІ ТЕРНЕР**.

ТЕТ. Тобі Елізабет Тернер.

Кожен, хто жив у Діп Рані, був знайомий з цією дівчиною.

На початку листопада 2004 року Тобі Тернер, учениця молодших класів середньої школи Веллі, позичила батьківський фургон, щоб поїхати на вечірнє заняття. Однак Тобі так і не приїхала. Ніхто не бив на сполох, доки вона не повернулася додому до комендантської години. Батько дівчинки зателефонував

Гріну, який припустився критичної помилки в розслідуванні: він не розпочав повноцінних пошуків до ранку.

У справі про викрадення дитини перші години є вирішальними. Шанси на виживання падали з кожною годиною.

Наприкінці другого дня поліція виявила фургон родини Тернерів на стоянці для вантажівок вздовж траси I-81, але там не було жодних ознак Тобі. Вона просто зникла.

Волонтери розклеїли листівки з фотографією дівчинки на вулицях, у барах і продуктових магазинах. Медіа транслювали її історію протягом декількох місяців. На упаковках молока та придорожніх білбордах з'явилося зображення Тобі. Але жодної достовірної ниточки так і не з'явилося.

Вона зникла.

До сьогоднішнього дня.

— Пане Шерман, пройде деякий час, перш ніж я зможу дозволити вам повернутися на цю ділянку, — сказав Невада.

Шерман провів рукою по голові. — Дідько. Ви справді думаєте, що це Тобі Тернер?

— Швидше за все. — Якщо це була Тобі, то на її родину чекало ще більше страждань. З його досвіду, похмурі відкриття не приносили заспокоєння.

— Бідолашна дівчинка. Ми обшукали кожен куточок цього округу.

Волонтери з усього штату ходили лісами, перевіряли сміттєві баки, обшукували кімнати в покинутих будівлях. — Ви були в пошуковій команді?

— Майже всі зголосилися. — Шерман похитав головою. — Вона була тут весь цей час.

Невада бачив достатньо людської різанини, щоб знати, що зло ходить серед них. Частково він намагався зробити перерву в червні, щоб втекти від темряви, яка насувалася на нього. Тепер, здавалося, вона знову знайшла його.

Невада зателефонував своєму заступнику, якого нещодавно підвищив до начальника відділу розслідувань. Заступник Брук Беннетт працювала в департаменті шерифа вже десять років. У свої тридцять з невеликим вона виховувала чотирнадцятирічного сина з допомогою матері. Ймовірно, одного дня Беннетт отримає свою роботу.

— Помічник шерифа Беннетт. — Її тон був чітким і прохолодним.

— Це Невада. Зателефонуйте в поліцію штату. Нам потрібні їхні судмедексперти, і якнайшвидше. Думаю, ми знайшли дівчину Тернерів.

— Тобі Тернер? — Шок, смуток і злість — все це вібрало навколо імені.

— Так.

На мить на лінії запанувала тиша, перш ніж вона запропонувала лаконічне — Де?

— У сараї Ваяттів.

— Вже їду.

— Добре. — Він оглянув скатний дах і темні кути. Це було ідеальне місце для чудовиська, щоб робити свою роботу.

— Шерифе, час не дуже вдалий, але я отримав результати аналізів згвалтувань.

Коли Невада був обраний, він одразу ж відправив на перевірку всі набори згвалтувань. Він також попросив Беннетт відвідати сусідні юрисдикції і зібрати неперевірені ДНК-докази сексуального насильства.

— І що ви з'ясували? – запитав Невада.

— У нас є результати лише по восьми жертвам з Діп Ран. Три зразки були сильно пошкоджені, і звіти про них були непереконливими. Два збіглися з відомими злочинцями, які зараз перебувають у в'язниці. А останні три...

Її важкий тон підказав йому, що залишився ще один камінь спотикання.

— Ці три згвалтування скоїв один і той самий злочинець, – сказала вона.

Він втупився в підручник з математики, що лежав розгорнутий на білій тканині. — Коли сталися ці напади?

— Всі три датовані літом 2004 року.

— Ви в цьому впевнені?

— Я сама підняла файли.

Погляд Невади ковзнув по розкиданих кістках. — Того ж року, коли зникла Тобі Тернер.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Субота, 16 листопада, 23:45

У перші дні у нього не вистачало духу вбивати. Він боявся. Боягуз. Тому він вистежував свої цілі. І на деякий час він відчув почуття влади над слабкістю, яка переслідувала його.

Але незабаром просто спостерігати стало недостатньо. Йому потрібно було робити більше, щоб довести собі, що він може опанувати будь-що. Тому він почав проникати в будинки жінок, спочатку коли там нікого не було, а потім, коли вони спали. Він нависав над ними, коли вони лежали в ліжках, і спостерігав, як повільно піднімаються і опускаються їхні груди. Він насолоджувався їхніми тихими стогонами і спостерігав, як вони переверталися в різних позах, коли їхня підсвідомість боролася з відчуттям, що щось не так.

На згадку про свої візити він крав особисті речі як трофеї. Одну сережку. Черевик. Шарф. Нічого великого. Невеликі сувеніри на згадку про час, який вони провели наодинці.

Вперше, коли він вирішив зґвалтувати жінку, він не дуже готувався. Він спостерігав за нею в темряві і знав, що якщо він піде, не взявши її, ця маленька перемога буде порожньою. Тож він заліз на неї. Її сила здивувала його, і він спробував зв'язати її руки і запхати себе всередину. Це була перемога, але невелика.

Після цього він планував більш ретельно. Він почав залишати мотузку під їхніми ліжками, знаючи, що кайдани чекатимуть на нього, коли він повернеться. Наступну жінку було легше контролювати. Мотузка дозволила йому прив'язати її розпластаного птаха до ліжка. Його тіло стало твердішим, коли він побачив страх в її очах, коли він запхав її трусики їй до рота. Він насолоджувався солоним смаком поту, що стікав між її грудьми, коли він входив у неї. Він любив *стукіт* її прискореного серцебиття, коли його руки обвивали її шию.

Залишившись з нею наодинці в кімнаті, він усвідомив, що він – Бог. Він мав владу над життям і смертю. Перемога чи поразка. Це було п'янке відчуття. З кожною новою перемогою він підводив своїх партнерів все ближче до межі смерті.

Коли з'явилася можливість вбити, він захопився за неї. Витискання життя з її тіла принесло більший кайф, ніж він міг собі уявити. Це перевершило будь-яку перемогу чи нагороду, яку пропонував звичайний світ. Це поставило його над усіма. Це була остаточна перемога.

І як тільки він перетнув межу, він знав, що недовго залишилося чекати, коли він знову відчує цей вишуканий кайф.

На той час поліція вже шукала його першу жертву, чиє обличчя щодня з'являлося у вечірніх новинах. Її тіло так і не знайшли, але всі знали, що сталося щось жахливе. Поки поліцейські збирали по шматочках її останній день, він зшив собі алібі, замовчував погрози і не висовувався.

Коли шторм минув, полегшення швидко змінилося новим почуттям голоду. І незабаром він поплив до нових мисливських угідь.

П'ятнадцять років він був дуже обережним. Він переїжджав з міста в місто, зі штату в штат, з юрисдикції в юрисдикцію. Він вибирав своїх жертв з особливою ретельністю, нападав майже безмісячними ночами, ніколи не носив з собою телефон і не користувався власним автомобілем. Жодних цифрових слідів. Він постійно рухався. Продовжував тамувати свою жагу до смерті.

А тепер у нього з'явився новий об'єкт. Вона була на його радарі вже кілька тижнів. Він дізнався про неї все.

Сьогодні ввечері вона буде вдома сама. Закінчивши подвійну зміну, вона вислизала з робочого одягу, прийняла душ і переодяглася у велику футболку без трусиків. Він уже відчував її смак.

Він підійшов до бічного вікна її порожнього будинку і встромив викрутку між вікном і рамою. Він поворушив нею туди-сюди, поки дешева вінілова плівка не відчинилася. Він штовхнув вікно, а потім виліз на підвіконня. Його ноги все ще звисали над садом, і він зняв черевики.

Він розгойдався і спустився до їдальні. Пройшовся будинком, двічі перевіряючи кожну кімнату. П'ятнадцять років навчили його ніколи нічого не припускати.

На кухні він помітив миску з пластівцями і ложку в раковині. Синій рушник для посуду був зім'ятий у купу, тож він знайшов хвилинку, щоб розправити його і накинути на кран. На підвіконні стояли порцелянові сільнички та перечниці з зображенням Білосніжки та Прекрасного Принца. Він підняв Білосніжку і засунув її в рюкзак.

У її кімнаті він підійшов до комода і вивчив колекцію сережок.

Він поклав до кишені одну сережку-кілець та діамантову шпильку, а потім акуратно розклав усі прикраси в акуратний ряд.

Він дістав з сумки моток червоної мотузки і поклав його прямо під ліжку. Залізши на ліжку, він уявив, що вона під ним і бореться, а сам заліз під ліжку, переконуючись, що може швидко накинути руки на мотузку. Він зробив це кілька разів, поки не впевнився, що до неї легко дістатися.

Він прослизнув під ковдру, притягнувши до носа незастелені простирadла. Він вдихнув її запах. Його ерекція розбушувалася.

Коли він почув, як до будинку підїхала машина, він зіскочив з ліжка, ретельно розгладив верхню ковдру і сховався в шафі в кімнаті її сусідки по кімнаті.

Він слухав, як вона вмикає музику, співає щось не те і порається на кухні. За двадцять хвилин вона вже лежала в ліжку, а над комодом мерехтіло блакитне сьайво телевізора.

Він уявив, як її очі повільно заплющуються, коли вона вмощується під ковдрою. Вона відчувала себе в безпеці. В теплі та затишку.

Коли світло телевізора вимкнулося, він все ще залишався в шафі. Він нікуди не поспішав.

Минула ще година, перш ніж він обережно відчинив двері шафи. Обережно зазирнувши до її спальні, він побачив її гнучке тіло, що лежало на боці в ліжку. Вона лежала обличчям до вікна.

Він підійшов ближче. На ній не було її улюбленої великої футболки, що змусило його замислитися, чи вона все ще в трусиках.

Вона злегка посунулася під ковдрою, і він завагався, перш ніж глибоке зітхання просочилося з її вуст.

Він підійшов до ліжка і кілька секунд стояв над нею. Він дістав з кишені маленький ліхтарик, увімкнув його і посвітив їй в обличчя, знаючи, що це не займе багато часу, перш ніж сліпуче світло досягне її несвідомого розуму.

Вона повільно поворухнулася, піднявши руку до очей, і зрозуміла, що світло справжнє і нікуди не зникає.

Вона моргнула. — Що відбувається?

Він не говорив, запихаючи ганчірку їй до рота. Її тіло одразу ж напружилось, і вона почала боротися, але він був швидким з мотузкою. Її руки і ноги були зв'язані до того, як вона зрозуміла, що відбувається.

Стогін благання в поєднанні з панікою в її погляді схвилювали його. Хоч як йому не хотілося взяти її зараз, він був достатньо дисциплінованим, щоб почекати. У них був час. Не треба було поспішати.

Він обхопив руками її шию і стиснув. Вона пручалася під ним, але він продовжував тиснути, поки вона не знепритомніла.

Коли її тіло обм'якло, він виніс її та сумку через бічні двері до її машини. Він посадив її на землю, а потім витягнув ключі з сумки і відкрив багажник. Обережно кинув її та сумку в невеликий простір і з тихим клацанням закрив кришку.

Пізніше він повернувся назад і взяв свою машину, яку залишив на відстані близько кілометра вниз по дорозі, сховавши під кущами.

Сівши на переднє сидіння, він завів машину. Увімкнув радіо, вибравши одну з її улюблених пісень.

Наспівуючи, він з'їхав з маленької під'їзної доріжки.

Чи буде вона благодати, перш ніж все закінчиться?

Важко передбачити, як вона відреагує в момент істини. Але він сподівався, що вона буде благодати.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

*Понеділок, 18 листопада, 8:00
Олександрія, Вірджинія*

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Це був звук пальців, що дряпали землю, і він відлунював у снах спеціального агента Мейсі Кроу минулої ночі. Вона звикла до кошмарів, які мучили її з дитинства. Але цей був до болю реальним.

Все ще неспокійна, Мейсі відчинила водійські дверцята своєї чотиридверної Toyota. Вона кинула потертий чорний рюкзак на пасажирське сидіння, сіла за кермо і зняла тиск з правого боку, щоб позбутися набридлого болю. Дискомфорт був щоденною частиною її життя після наїзду на неї п'ять місяців тому в Техасі.

Внаслідок наїзду їй зламали праву ногу, проломили череп і майже на хвилину зупинили серце. По праву, вона мала б померти. Вона не мала б більше ходити. Вона не повинна була повертатися на роботу.

Але вона була тут, ігноруючи не лише тривалий дискомфорт, а й божевільні сни, які переслідували її з іншого боку веселки.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Вона завела двигун, насунула сонцезахисні окуляри і виїхала з парковки багатоквартирного будинку на Семінарську дорогу. Бічними вулицями вона попрямувала до південного в'їзду на I-95. Ранковий трафік вже був інтенсивним і, як завжди, її це дратувало.

Прямуючи знайомим маршрутом до комплексу ФБР, вона хвилювалася більше, ніж зазвичай. Вона жонглювала поштовхами тривоги і хвилювання, уявляючи свою майбутню співбесіду зі спеціальним агентом Джерродом Ремсі.

Ремсі очолював невелику команду, яка займалася розслідуванням насильницьких злочинів. За останній рік його група розкрила кілька гучних справ. Подобиць про їхні вчинки було обмаль, але їхні результати зробили їх легендарними.

Прорвавшись крізь затор, вона повернула на з'їзд і сповільнила хід, наближаючись до поста охорони в Квантіко. Вона потягнулася за своїм значком, відкрила шкіряний футляр і передала його черговому морському піхотинцю. — Доброго ранку, Капрале.

Морський піхотинець подивився на її фотографію, а потім на неї, насупившись, як він робив майже щодня після її повернення три тижні тому. Він повернув їй посвідчення і махнув рукою. Вона підїхала до головної будівлі ФБР,

припаркувалася і пред'явила своє посвідчення знайомому охоронцю ФБР, поки її рюкзак просвічували рентгеном.

— Кроу, як ви називаєте ручку без волосин? – запитав він з незворушним обличчям.

Щодня з'являвся новий жарт про її коротке волосся.

— Застрель мене зараз, Ральфе, і просто покінчи з цим.

Нейрохірург поголив їй голову за кілька хвилин до того, як розколов череп і зняв тиск на мозок. Так, зараз вона виглядала як щось середнє між Твіггі та щетинною щіткою. Відчайдушного полювання на волосся на найближчий час більше не буде, але вона була на поверхні.

— Ну ж бо, спецагент, б'юся об заклад, ви знаєте, – м'яко вмовляв він з лайнопоїдаючою посмішкою.

— Що? – Вона обережно сховала свій значок у нагрудну кишеню піджака.

— Лисина.

Незважаючи на себе, вона розсміялася. — Господи, Ральфе, тобі потрібна допомога.

— Хто тебе любить?

Пройгнорувавши посилення на Кожака, вона піднялася ліфтом на третій поверх, де працював спеціальний агент Джеррод Ремсі. Вона дійшла до його кутового кабінету і постукала.

— Увійдіть.

Вона штовхнула двері, і шкіряне крісло повернулося до неї, даючи змогу вперше зблизька поглянути на Джеррода Ремсі.

Густе каштанове волосся було коротко підстрижене і змахнуте з вражаючого обличчя, яке викликало в уяві образи підготовчих шкіл Східного узбережжя, старих грошей і Хемптона. Він не був класичним красенем, але гострі зелені очі та оливкова шкіра в поєднанні зі строгим костюмом були криптонітом для жінок.

Ремсі підвівся і поправив синю краватку, перш ніж перетнути кімнату до неї.

— Спеціальний агент Мейсі Кроу, – сказала вона.

Слабка посмішка натякала на привітання. — Приємно познайомитись, агенте Кроу, – сказав він, простягаючи руку.

Вона прийняла його міцний потиск, міцно стиснувши його руку. — Взаємно, сер.

Коли Мейсі оголосила про свій намір повернутися до бюро, її тимчасово призначили до комп'ютерного відділу ViCAP, оскільки її колишню посаду було зайнято. Якщо вона хотіла повернутися до роботи в полі, їй довелося б подавати заявку на іншу посаду.

Коли вона почула, що в команді профайлінгу Джеррода Ремсі з'явилася вакансія, вона вкинула своє ім'я в капелюх. Вона очікувала, що отримає швидку відмову, але натомість почула щось на кшталт "давайте поговоримо".

Чи то повернення з мертвих принесло їй бали, чи то хтось із впливових осіб смикав за ниточки. Якою б не була причина, вона не подивилася дарованому коню в зуби і погодилася на зустріч. Минулої ночі кур'єр доставив папку від Ремсі. Він доручив їй переглянути справу і бути готовою до обговорення.

Ремсі запропонував їй одне з двох місць перед своїм столом. Коли вона сіла, він зайняв інше.

— Як вам знову працювати? Робота з технікою у відділі ViCAP – це, мабуть, щось нове, – сказав він.

— Це чудово. – По правді кажучи, дивитися на чотири стіни кабінету і екран комп'ютера було відстійно. Але такою була ціна реадмісії.

Він дозволив паузі затягнутися, очікуючи, що вона заповнить тишу нервовою балаканиною. Це був хороший трюк. І вона використовувала його, коли допитувала підозрюваних.

Коли вона замовкла, він сказав: — Я чув, що ви встановили кілька рекордів з реабілітації.

— Королева реабілітації, – відповіла вона з посмішкою. Жоден агент не хотів мати слабкого партнера. — Готова до бою.

Його очі звузилися. Чи то він вирішив, що вона занадто легковажна, чи то йому сподобалася її сміливість. А може, гострий погляд мав змусити її сумніватися і хвилюватися, поки він розгадував її.

Вона знову занурилася в тишу. Якого біса. Вона була сама собою і не хотіла принижуватись ні перед ним, ні перед кимось іншим. Смерть на порозі мала властивість проникати крізь дрібні турботи, що захащають повсякденне життя.

Він простягнув руку через стіл і дістав папку. Її ім'я було позначене на вкладці чіткими друкованими літерами. Вона уявила, що він вже знає її професійні якості та історію її походження з Техасу. Читання досьє зараз було для галочки.

— Десять років у бюро, – сказав Ремсі. — Ви працювали в Денвері, Канзас Сіті, Сіетлі та Квантіко. Торгівля людьми – ваша спеціалізація. Ви провели кілька успішних операцій під прикриттям.

— Благословенна легкою оправою, і в правильному світлі я схожа на підлітка.

Він закрив справу. — Чому б не повернутися до цього?

— Міні-спідниці і топи з застібками вже не сидять так добре, як раніше, – пожартувала вона.

— Вони також демонструють ваші шрами.

— Чесно кажучи, шрами додали б мені таємничості на вулицях. Але з червоною смугою на нозі чи без неї, дні мого підліткового віку закінчилися. – Лазити по парканах у підворіттях також більше не було для неї на порядку денному. — Час для нового виклику.

— Я чув про вас багато хорошего, – сказав Ремсі. — Техаські Рейнджери сказали, що ви розкрили для них велику справу. ViCAP також задоволений, що ви працюєте з нами.

— Рейнджери розкрили справу в Техасі. Я лише дала їм лом, щоб вони розколювали тріщини.

— Розкажіть мені про Техас. – Ремсі не збирався полегшити її повернення. У цій кімнаті не було місця для легких роздумів.

Розповідати історію було нелегко, незважаючи на багато практики. — Ви маєте репутацію підготовленої людини. Ви повинні знати стільки ж, скільки і я.

— Мене не цікавлять факти у звіті. Я хочу почути вашу версію.

Вона посунулася на своєму сидінні. — Я повернулася до Техасу, коли вбили мого батька. Тато залишив мені повідомлення. В основному, він сказав, що в пустелі є могила. Могила належала моїй біологічній матері. Виявилося, що там було три могили. Всіх дівчат, яких викрали, згвалтували і вбили після пологів.

— Ви знали, що вас вдовочерили?

— Це важко приховати. Коли обоє батьків мають чорне волосся і смагляву шкіру, важко видати бліду біляву дитину за свою. — Вона знизала плечима. — Вони завжди відверто говорили про вдовочеріння. Але вони замовчували, що мою біологічну матір було вбито.

— Це, мабуть, було важким ударом.

— Дізнатися, що я дитина згвалтування і що я напівчудовисько, було неприємно. *Удар в живіт* — ось що це означає.

Її прийомна мати колись шепотіла, що у Мейсі погана кров. Коли дівчинку з її третього класу викрали і вбили, інші діти злякалися. Мейсі не злякалася. Вона була зачарована копами, собаками, які винюхували трупи, і блакитною хвилею правоохоронних органів, що накрила їхню громаду.

— Ніхто, крім Мейсі, не сміє наближатися до тієї алеї, — шепотіла її мати батькові. — Це ненормально. — Її мати не заспокоїлася, поки чотирнадцятирічного вбивцю не заарештували.

Поїздка до Техасу нагадала їй, що таке "*погана кров*". Відтоді весь її тягар тяжким тягарем ліг на плечі Мейсі.

— Насильство закладено в моїй ДНК, — сказав Мейсі. — Можливо, це пояснює, чому я добре повоюю на чудовиськ. — Скромність їй не личить, тож вона не переймалася цим питанням. — Я хороша в тому, що роблю, інакше мене б тут не було.

— Як ви думаєте, ви б отримали поранення в Техасі, якби у вас було підкріплення? — запитав Ремсі.

Мейсі відмовилася вибачатися чи відступати. — Я ризикую. Це секретний союз моїх гучних арештів, і так, він підставив мене перед ННЛ.

— ННЛ?

— Вибачте, скорочення від "наїзд на людину". Цей інцидент траплявся кілька разів, тому я скорочую його. Федеральні службовці люблять аббревіатури.

Ремсі не розвеселився. — Ваша травма дала вам якісь уроки?

— Бути обережнішою. Але я не можу обіцяти. Жоден агент не знає, з чим він зіткнеться на полі бою і як відреагує.

М'яз пульсував у його щелепі. — Як ви фізично?

— Міцна і з кожним днем все краще. — Вона могла брехати, не моргнувши оком, завдяки роботі під прикриттям.

Якщо він не купився на її оцінку, він не дав жодного натяку. — Технічно, ви маєте залишатися на роботі ще місяць.

Вона розшифрувала думки, що ховалися за його темними очима. Замість того, щоб здивуватися, вона запитала: — Ви хочете сказати, що хочете, щоб я була у вашій команді?

На його губах з'явилася посмішка. — А ви хочете бути в ній?

— Так, хочу.

— Чому?

Між ними знову запанувала тиша, і вони грали в невидиму гру в хованки. Чи буде вона мовчати? Чи визнає, що ловить чудовиськ, щоб виправдати своє існування і полегшити нестерпну скорботу за знущаннями над дівчиною, яка померла, народжуючи її в пустелі?

— Все, що я можу сказати, це те, що я люблю свою роботу, – сказала вона.

— Працювати в моїй команді нелегко, агенте Кроу.

Членство в його команді означало довгі години і розкопування доказів у жахливих справах. Агентам Ремсі доводилося зазирати в перші ряди темряви, яку більшість правоохоронців ніколи не бачили.

— Ніхто не може перевершити мене, – сказала вона. — Я розкрила стільки справ у Канзас Сіті, Сіетлі та Денвері, тому що я ризикувала і не здавалася. Я зараз тут, тому що я не здаюся. Я – той самий горезвісний собака з кісткою, що вчепився в справу.

Він замовк на мить. — За ті тижні, що ви працюєте у ViCAP, ви помітили кілька закономірностей у справах по всій країні.

Вона прийшла не для того, щоб її поплескали по спині. — Ви збираєтеся запитати мене про справу, яку ви мені надіслали? Ту, яку я вивчала вчора до першої години ночі?

Заінтригований, він відкинувся в кріслі. — Розкажіть мені про справу.

Вона відчула полегшення. Вони пливли в безпечні води вбивства. — Минулого тижня в сараї в долині Шенандоа знайшли скелетовані рештки Тобі Тернер. Дівчинка-підліток зникла п'ятнадцять років тому. Шериф Майк Невада, новий шериф округу і колишній член вашої команди, звернувся за допомогою до ФБР після того, як ДНК, знайдене на рюкзаку дівчинки, збіглося з ДНК невідомого серійного гвалтівника, що діяв влітку 2004 року, за три місяці до зникнення Тобі.

Ремсі не виглядав враженим. — Продовжуйте.

Мейсі обережно склала і розклала ноги. — На жаль, цього злочинця немає в системі CODIS. – CODIS, Комбінована система ДНК-ідентифікації, була базою даних ДНК, зібраних у в'язнів і заарештованих. — Тобі Тернер і жертви зґвалтування мали схожий вигляд. Стрункі, темне волосся, невисокого зросту.

— Щось ще?

— Я провела пошук даних по району Діп Ран у 2004 році. Там була ще одна дівчина, яка також зникла через два тижні після Тобі. Її звали Сінді Шоу. Про неї згадували у статті з двох абзаців. Заголовок був такий: "Друга дівчина зникла?". Після цієї статті не було ніяких продовжень.

Він насупився. — Сінді Шоу не було у справі, яку я вам дав.

— Я завжди копаю глибше, ніж у справі.

— Чому Сінді Шоу така важлива?

— Можливо, пані Шоу і не важлива, але вона навчалася в середній школі Веллі разом з Тобі Тернер, у неї було довге темне волосся, і вона зникла. Від її імені не було подано жодної заяви про зникнення. Її остання відома адреса – трейлерний парк для малозабезпечених. Я підозрюю, що вона була дитиною з групи ризику, і коли вона зникла, нікому не було до неї діла.

— Не всі бідні дівчата, які зникають безвісти, викрадені, зґвалтовані та вбиті.

Ця згадка натякала на її біологічну матір. І якщо це мало зачепити, то зачепило. Але трохи більше болю в переповненому відрі не мало значення. — Кожна справа, пов'язана з періодом зникнення Тобі Тернер, має бути допитана і вивчена.

Ремсі виглядав майже враженим. — І що ви пропонуєте мені робити?

І ось він був. Її постріл.

Дисципліна не дозволила їй сісти на краєчок стільця. — Я б хотіла поїхати в Діп Ран і розібратися з усіма цими справами. Я – свіжий погляд, і, як ви вже припускали, у мене є хист до деталей і закономірностей.

Ремсі розглядав її кілька секунд, перш ніж сказав: — Я відправлю вас у Діп Ран на п'ять днів. Я хочу побачити, що у вас вийде.

Зелене світло означало, що її можна було бити кулаком, але вона опиралася. Це була перевірка. Ремсі не цікавили нісенітні питання з інструкції для особового складу або графі, які потрібно було поставити. Поле підказувало йому.

— Чи повинна я повідомити про це моєму начальнику вниз? – запитала вона.

— Ні, я сам з'ясую це з ним, – відповів Ремсі.

— Ви не будете розчаровані, – сказала вона.

Він підняв вказівний палець. — Я не шукаю пастушку, яка приїде в місто, влаштує там стрілянину або вб'є себе. Я хочу, щоб ви зібрали достовірну інформацію, а потім доповіли команді у Квантіко наступного понеділка. Я все ще не знаю, чи пройдете ви відбір, – попередив Ремсі.

Вона не забила, але м'яч був у неї. Час зробити свій найкращий постріл. — Як я вже казала, ви не будете розчаровані.

— Я помітив лише легку кульгавість, коли ви перетинали парковку. Вам дуже добре вдається це приховувати.

Вона подивилася у його вікно, яке виходило на парковку. — Я пройшла кваліфікацію з бігу на кілометр і зберегла свій статус експерта на стрільбищі.

— Обидва результати впали після нападу.

— Я можу тримати себе в руках. – Вона не стала вибачатися чи виправдовуватися. Вона закінчила говорити.

Він вивчав її. — Чорт, я не можу пригадати багато людей, які б повернулися після того, що сталося з вами.

— Це давня історія. Все, що має значення зараз, це ця справа і я, щоб довести, що я належу до вашої команди.

— Радий, що ви так вважаєте, бо я не можу дати вам жодних послаблень. П'ять днів, спеціальний агент Кроу. Ми обоє знатимемо, чи ви справитесь.

Вона поборолася бажання розвести ноги і зняти тиск на нерви. Замість цього вона посміхнулася. — Я готова до виклику.

— Ви працюватимете з шерифом Майком Невадою.

— Я так і думала.

— Хіба ви не працювали з Невадою, коли він працював у бюро?

— Наші шляхи перетнулися в Канзас Сіті. Він шукав серійного вбивцю, який полював на повій, що торгували вздовж траси I-35. Я намагалася зловити чоловіка, який сутенерствував з дівчатами. Виявилося, що ми полювали на одного й того ж хлопця.

Перетин шляхів з Невадою. Це була приємна ейфорія від сексу між двома агентами, які боялися зобов'язань. Вони закінчили все, що між ними було, на хороших умовах, але те, що вона пішла від нього, було єдиним випадком, коли вона обурювалася роботою. — Невада був першокласним агентом ФБР, і я гадаю, що шериф з нього буде не гірший.

— Я дам йому знати, що ви вже їдете. Залишайтеся на зв'язку, — сказав Ремсі.

Вона потерла рукою праве стегно. — Коли я їду?

— Сьогодні. Пакуйте валізу і вирушайте в дорогу.

Вона перевірила годинник. — Буде зроблено.

Посмішка Ремсі була ввічливою, але він явно мав сумніви.

Невада стояв у кабінеті шерифа, дивлячись на голі стіни, позначені контурами десятків картин, що належали колишньому шерифу. За межами кабінету художник відкрив свіжу ганчірку, і незабаром усі сліди останнього шерифа зникнуть. Тепер була його черга залишити свій слід у громаді. Спустившись до конференц-залу, він потягнувся до телефону і набрав номер Джеррода Ремсі.

Ремсі підняв трубку після першого ж дзвінка. — Агент Кроу щойно покинула мій кабінет.

— Вона їде в Діп Ран?

— Вона в дорозі. Повинна бути там о першій.

— І вона знає, що працює зі мною? — Він ніколи не вів світських бесід.

Джеррод зробив паузу. — А чому б їй не хотіти працювати з тобою?

Він ретельно підбирав слова. — У Канзас Сіті ми розійшлися в поглядах на методи розслідування. — Вони також спали разом.

— Ти можеш працювати з нею?

— Так.

У слухавці запанувала тиша.

— Це все, що має значення, — сказав Ремсі.

— Як вона після аварії? — запитав Невада.

— Не буду брехати, аварія змінила її. Вона схудла і кульгає.

Тяжкість охопила його. — Вона зустрінеться зі мною в сараї, де було знайдено тіло, так?

— Так, — відповів Ремсі. — Мені потрібен командний гравець, Невадо. Ти як ніхто інший знаєш, що члени моєї команди покликані працювати як єдине ціле. Вони повинні знати, що один прикриє спину іншого.

— Кроу до біса незалежна.

— Отже, я все зрозумів. Поговоримо наступного тижня, і ти скажеш, брати її чи ні.

Невада спостерігав, як бригада малярів заходить до його кабінету. Одне його добре слово забезпечило б Мейсі місце в команді Ремсі. Але він як ніхто інший знав, що ця робота забере частину її душі. — Буде зроблено.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Понеділок, 18 листопада, 8:20

Мейсі зосередилася на своїй ході. Один крок. Два кроки. Ремсі спостерігав за нею і, без сумніву, сумнівався у своєму рішенні спробувати.

Коли вона проштовхнулася крізь двері своєї будівлі, її плечі розслабилися, і вона зробила глибокий вдих. Вона пройшла через охорону і пішла до свого кабінету в підвалі.

Вона ненавиділа простір без вікон. Це було нагадуванням про її невдачу в Техасі і поглядом у майбутнє, якщо вона не розкриє справу в Діп Ран. Можливість займатися справжньою роботою хвилювала, і їй не терпілося взяти все необхідне і забратися до біса в поле.

— Мейсі, поглянь на це.

Мейсі повернулася до молодой жінки, що сиділа перед екраном комп'ютера. Андреа Джемісон, або Енді для мешканців підвалу, була приємною молодю жінкою, яка ніколи не заперечувала проти того, щоб годинами сидіти перед екраном комп'ютера, перевіряючи або вводячи дані. Трохи кругленька, з каштановим волоссям і окулярами в товстій оправі, Енді мала зле почуття гумору, а на минулих вихідних у змаганнях з випивки в барі вона впевнено перемогла Мейсі.

— Що в тебе є? – Тон Мейсі був незвично різким.

— Ми не виглядаємо запальними, – сказала Енді. — Невже бос на горі відхилив твоє прохання попрацювати з його командою?

Кабінет Енді був заповнений фотографіями її мами, тата і трьох старших сестер – високих, струнких і заміжніх. Там також була колекція фігурок із "Зоряного шляху", які Енді розділила на Первісних, Наступне покоління та всі інші безглузді втілення, що з'явилися згодом. Мейсі ігнорувала дивну одержимість Енді науковою фантастикою, тому що вона виявилася досить крутою і відданою роботі, яку робила дуже добре.

— Він відправляє мене в маленьке містечко під назвою Діп Ран, – промовила Мейсі.

Браслет-талісман Енді забряжчав, коли вона повернулася на стільці і склала руки на столі. — Розкажуй.

Мейсі пригадала деталі справи. — Тепер все, що мені потрібно зробити, це розкрити справу.

— Якраз на свята?

Мейсі глянула на паперову індичку, яку хтось прикріпив на центральній дошці оголошень. — Ми ж домовилися не обговорювати свята.

— Час для індички означає сім'ю, що дорівнює драмі. — Енді повернулася до екрана і набрала "Діп Ран". — У моїй системі немає нічого з їхнього департаменту шерифа.

— Не дивно, враховуючи, що ДНК було перевірено лише кілька тижнів тому.

— Коли приїдеш туди і переглянеш матеріали справи, заповни форму ViCAP і надішли її мені. Я подивлюся, що там і як. Серійні злочинці рідко зупиняються, якщо вони не мертві, не поранені або не ув'язнені. А ми знаємо, що ваш хлопець не у в'язниці.

Рік тому, якби хтось сказав, що вона заповнюватиме анкети, щоб ловити поганих хлопців, вона б розсміялася. Вона все ще мала сумніви, але не стала б відмовлятися від допомоги. — Добре.

— Я серйозно, Мейсі. Дістань мені інформацію. Поліцейська робота — це не тільки лайно *Серпико* і темні провулки.

— *Серпико*? Ти знову дивишся старі фільми?

Енді знизала плечима. — Я зараз захоплююся сімдесятими. Але я серйозно, Мейсі. Надішли мені статистику.

— Неодмінно. — Мейсі повернулася до свого столу і взяла додаткові жовті юридичні блокноти, ручки та фотографію, яку вона зробила зі своєю сестрою перед від'їздом з Техасу. Вона закинула рюкзак на плече. — Побачимося наступного тижня.

— Без ковбойського лайна. Не забувай про розтяжку ніг. Бережи себе.

— Слухаюсь, мамо.

Невада стояв перед комісією окружної наглядової ради у своїй уніформі. Його накрохмалений комір натирав шкіру і розпалював нетерпіння, коли він стояв поруч із шістьма нетерплячими, свіжими обличчями дітей з Національного товариства пошани старшої школи Веллі. Поки фотограф робив знімки, він примусив себе посміхнутися і підняв щойно отриманий шкільний сертифікат про боротьбу з насильством.

Поки діти посміхалися, думки Невади повернулися до його вчорашнього візиту до будинку Тернерів. Метою візиту було повідомити Джебу Тернеру, що судмедексперт ідентифікував рештки його доньки.

Як тільки Тернер відчинив входні двері, вираз його обличчя змінився від легкої цікавості до болю. Чоловік одразу зрозумів, чому Невада був там.

Це була не перша звістка про смерть для Невади, але, плачучи, старий відчував себе спустошеним і розлюченим, і молився, щоб знайти вбивцю дівчинки.

— Шерифе, ви можете підняти дошку трохи вище? — попросив студент-фотограф.

— Звісно. — Невада не міг згадати, коли востаннє бачив дітей, над якими не знущалися, не били і не вбивали.

Поки хлопець робив ще з десяток знімків, Невада продовжував посміхатися. Він хотів, щоб ця вистава закінчилася.

Коли група нарешті розійшлася, він схопив своє спорядження, готовий переодягнутися і повернутися до роботи над справою Тернер. Але голова наглядової ради, Сем Рош, відрізав йому шлях до виходу. Сем був університетським професором у відставці, який оселився в Діп Рані і був членом ради вже п'ять років.

— Шерифе Невада, як просувається ваше розслідування? – запитав Сем.

— Просувається.

Сем насупився і знизив голос. — Правління стурбоване цією справою. Оптика не дуже хороша. Хто відправить свого сина чи доньку до місцевого університету або перенесе бізнес у Діп Ран, якщо ми не можемо пообіцяти закон і порядок?

— Ми з помічником шерифа Брук Беннетт постійно контактуємо з криміналістичною лабораторією в Роаноку, а також я звернувся до команди ФБР, яка займається профілюванням.

— ФБР? – перепитав Сем.

— Якщо ви хочете, щоб ця справа була розкрита швидко, ми не можемо ігнорувати правду. У нас був серійний злочинець, який діяв у цьому районі в 2004 році.

— Які шанси, що ця людина все ще тут? – запитав Сем.

— Я не можу цього знати, – відповів Невада. — Я все ще намагаюся визначити, чи всіх його жертв ми ідентифікували.

Сем підняв руку. — Їх може бути більше?

Наївне запитання було б кумедним, якби не було таким до біса серйозним. — Не всі жінки, яких згвалтували, повідомляють про злочин. Так, їх може бути більше.

Сем провів рукою по рідкому сивому волоссю. — ЗМІ дзвонять мені, щоб я дав коментар. Я не знаю, що сказати.

— Я наполегливо раджу вам не розмовляти з ними, – сказала Невада. — Агент ФБР буде тут через кілька годин, і ми з нею будемо координувати комунікацію з громадськістю.

— А як щодо Гріна?

— А що з ним? – Невада все ще був розлючений через бездіяльність Гріна щодо наборів ДНК. Якби цей лінивий, тупий сучий син спробував розкрити згвалтування влітку 2004 року, він міг би врятувати життя Тобі Тернер.

— Я не хочу, щоб цією справою займався ФБР, – сказав Сем. — Не хочу, щоб світ думав, що ми не можемо впоратися з власними проблемами.

— Бюро не перебирає на себе цю справу. – Він ніколи не приписував собі заслуги за розкриті справи. Натомість він завжди стояв осторонь, коли місцеві правоохоронні органи робили оголошення в ЗМІ. Тепер Невада був місцевим хлопцем і отримував допомогу від ФБР.

— Просто тримайте руку на пульсі.

Він проковтнув би кожну краплину своєї гордості і прийняв би будь-яку запропоновану допомогу, щоб зловити цього вбивцю. Він був зобов'язаний цим Тобі Тернер та жертвам згвалтувань. — Я зроблю це.

— Ви вже переслідували подібних убивць? – запитав Сем.

— Багато разів.

— Ніколи не думав, що ми побачимо щось подібне тут.

— Ніхто не бачить.

Такі люди, як Сем, балотувалися до ради, бо дбали про економічний розвиток, перерізання стрічок та політичні зустрічі. Вони ніколи не торгувалися за гучні справи про згвалтування та вбивства. — Тримайте мене в курсі, шерифе Невада.

— Буде зроблено, наглядач Рош. — Він вийшов з кабінету і попрямував до своєї машини. Він перевірів годинник. До приїзду Мейсі залишалося кілька годин.

Повернувшись на дільницю, він увійшов через бічні двері і попрямував прямо до свого кабінету. Зачинивши двері, він змінив форму на джинси, світло-блакитну сорочку з комірцем і робочі черевики, які носив вже більше десяти років.

Повісивши уніформу на вішалку за дверима, він взяв стос рожевих бланків повідомлень, що лежали на столі, і попрямував до кабінету Беннетт.

Брук Беннетт була високою і худорлявою, спортивної статури. Чорне волосся, закручене в пучок біля основи шиї, підкреслювало високі вилиці та яскраві карі очі. Він чув, що в старших класах вона була феноменом легкої атлетики, але все це відійшло на другий план, коли вона завагітніла сином. Ця подія могла б перекреслити її життя, але вона продовжила навчання в коледжі, а після його закінчення пішла працювати у відділ шерифа. Вона була відданою матір'ю-одиначкою. Її син, Метт, за всіма ознаками був гарною дитиною.

— Як просувається робота над прес-релізом? — запитав він.

— Вже готовий. — Погляд Беннетт затримався на екрані ще на мить, перш ніж вона натиснула "Відправити" і підняла очі. — Зараз друкується, щоб ти міг переглянути.

Принтер біля її столу загудів і виплюнув папір. Заголовок свідчив: **"Знайдено дівчину, яка зникла п'ятнадцять років тому"**. Він хотів притримати цю справу в таємниці ще на кілька днів, але ймовірність витoku інформації була надто великою. Десятки копів вже доклали руки до цієї справи, і Тернер не міг, та й не повинен був, мовчати про знахідку решток своєї доньки.

— Коли прибуде агент? — запитала Беннетт.

— Через пару годин.

Беннетт посунулася на своєму місці. — Ти швидко зв'язався з ними. А ми самі ледве просунулися в цій справі.

— Ти хороша слідча і швидко вчишся, але ти ніколи не працювала над такою справою, як ця.

— Але ж ти працював над десятками.

— Так. І одна з причин, чому я попросив агента Кроу, полягає в тому, що вона дуже добре працює з жертвами сексуальних злочинів.

Її рот стиснувся від роздратування. — Коли ЗМІ дізнаються про неперевірені набори і пов'яжуть це з Тобі Тернер, це буде справжній шторм лайна.

— Так, буде. — Він ніколи не питав, хто саме в цьому відділі повідомив йому та ЗМІ про набори, але підозрював, що це була Беннетт. Хоча він розумів

причину витоку інформації, майбутніх розголошень йому не пробачать. — Врешті-решт я підтверджу зв'язок, але не зараз.

— Вони вже кажуть, що ми все зіпсували.

— Тому що ми це зробили. Спека буде тільки погіршуватися. Змирися з цим. — Він прочитав реліз. — Виглядає добре. Випусти прес-реліз. Розмісти в соціальних мережах. Світ має знати, що Тобі знайшли, але не про зв'язок між згвалтуваннями та вбивством. Припустимо, що вбивця звертає на нас увагу. Йому не потрібно бачити всі наші карти.

Вона нахмурила брови, але кивнула. — Зрозуміло.

Він перевірів годинник. — Я повертаюся до сараю. Хочу оглянути місце, поки там тихо.

Коли Шерман відкрив жолоб для сіна, кістки Тобі Тернер розлетілися в дюжину напрямків. Кожну тріщину і щілину обнищпорила державна команда судмедекспертів, які були сповнені рішучості знайти кожен уламок кістки і докази. Команда, що працювала навкарачки, просіювала бруд і пил майже кілька годин.

— Хочеш, щоб я приєдналася? — запитала Беннетт.

— Не цього разу.

— Я хочу вчитися у неї.

— І ти навчишся.

Розчарування спалахнуло і зникло в одну мить. — Перш ніж ти підеш, я отримала дзвінок близько години тому від Марти Роберсон. Вона вважає, що її дочка, Деббі, зникла безвісти.

Він згадав Марту Роберсон. Вона агітувала проти нього і дійшла до того, що припустила, ніби його балотування на посаду шерифа було помстою Гріну, який заарештував Неваду за проникнення на чужу територію, коли той був ще підлітком. — Скільки років Деббі Роберсон? — запитав він.

— Двадцять один.

— Чи є якісь фактори ризику?

— Ні. Минулого року вона розлучилася зі своїм хлопцем, але зараз він одружений і живе в Роаноку.

— Марта тривожиться за нього?

— Ні. Але Марта наполягає, що Деббі не з тих, хто може втекти. — Беннетт натиснула кілька клавіш на клавіатурі, відкрила фотографію Деббі Роберсон з водійського посвідчення і повернула екран у бік Невади. Деббі була гарненька, з темним волоссям.

— Проїдь біля будинку Деббі і роззирнись навколо. Дай мені знати, якщо побачиш проблему.

— Я також поговорю з сусідами Деббі і дізнаюся, що вони знають.

— Добре.

Невада поїхав під час обіднього ажіотажу. Якби він жив у Північній Вірджинії, такий трафік вважався б смішним. Але п'ять місяців у Діп Рані знизили його толерантність. Він спіймав себе на тому, що проклинає чотири машини підкріплення на знаку "Стоп". — Ти втрачаєш свою перевагу, Невадо.

Він вибрався з історичного центру міста і поїхав на захід. Звернувши з головної дороги, він поїхав меншими сільськими дорогами, поки не досяг розмитої гравійної під'їзної дороги до сараю.

Він припаркувався і, вийшовши з машини, вступився в сарай і приголомшливий фон безкрайнього блакитного неба, білих хмар і помаранчевого листя.

Такі місця були ідеальними для вечірок підлітків. Грін заарештував Неваду в дуже схожій обстановці. Йому було п'ятнадцять, і він був ошалілий від футбольної перемоги. З випивкою, вкраденою з дідусевої шафи, він і його футбольні приятелі сиділи під повним місяцем біля сімейного сараю і пиячили. Грін з'явився нізвідки, заарештував їх і кинув до в'язниці. Його дідусь чекав до ранку, щоб внести заставу.

Коли Невада став шерифом, він підняв його справу і вперше дізнався, що дідусь подав на Гріна скаргу про незаконне проникнення на чужу територію. Його дід міг бути жорстким, але коли Неваді знадобився притулок, старий зробив крок назустріч.

Невада клацнув ліхтариком і зайшов до сараю. Стрічка з місця злочину, натягнута шість днів тому, звисала, а пориви вітру перекинули кілька наметів з речовими доказами, на яких були позначені місця розташування кісток.

Він посвітив на багатовікову ручну драбину та сінник. Рік тому він міг би припустити, що смерть Тобі була нещасним випадком. Діти досліджували сарай і один з них впав. Ніхто не заговорив, бо був наляканий.

Але аналіз ДНК пов'язав три зґвалтування зі смертю Тобі. Йому потрібне було підтвердження судмедексперта, але він готовий був посперечатися на свою річну зарплату, що її було вбито.

Як вбивця затягнув Тобі на дерев'яну драбину? Хоча вона була в хорошому стані, підняти непритомну або безвольну дівчину було б майже неможливо.

Чи вбивця Тобі змусив її піднятися нагору, погрожуючи пістолетом чи ножем? Чи вона пішла добровільно, навіть не підозрюючи, що на неї чекає? Молода, наївна дівчина була готова стати жертвою.

Невада піднявся по драбині, яку залишив Дейв Шерман. Шерман хотів розібрати сарай, але Невада відмовлявся покинути місце події, доки її не побачить Мейсі.

На горищі Невада не міг випростатися на весь свій зріст, 190 см, і був змушений злегка пригинатися, коли рухався до жолоба.

Команда судмедекспертів обшукала горище в пошуках будь-яких доказів, які б пояснили смерть Тобі. Вони знайшли вузлувате пасмо червоної мотузки серед розкиданих кісток на першому поверсі, але на горищі нічого не знайшли. Не дивно. П'ятнадцять років стерли багато доказів.

Він вступився в тепер уже тристоронню шахту. Він припустив, що дівчина була вбита тут, нагорі. Найімовірніше, це вбивство не було запланованим, можливо, воно було його першим. Після того, як адреналін спав, вбивця запанікував. Йому потрібно було позбутися Тобі, тому він скинув її рюкзак і маленьке тіло вниз по жолобу, щоб уникнути сходів. Можливо, план полягав у тому, щоб відвезти її в інше місце і закопати.

Але рюкзак застряг між дерев'яними стінами, і тіло не змогло його виштовхнути. Вони обоє застрягли.

Невада підійшов до маленького віконця з видом на долину за сараєм. Ця споруда стояла в стороні від доріг, і він пригадав, що зима 2004 року була дуже

холодною. Її тіло не розклалося б одразу, і ніхто, хто обшукував би сарай, не відчув би запаху смерті. Нікому не спало на думку зазирнути у жолоб.

Чи запанікував вбивця, коли тіло Тобі застрягло там? Чи хвилювався він, коли волонтери прочісували місцевість? Чи був він вдячний за холод? Чи повернувся до сараю?

Вбивство змінило поведінку людини. І Невада сподівався, що хтось це помітив.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Понеділок, 18 листопада, 13:00

Яскраво-блакитне небо, білі хмаринки та золоте осіннє листя вкрили гори Блу Рідж і Аллегені і створили в долині ідеальний день. У книзі Мейсі ця краса була змарнована. Якби вона мала Боже вухо, сьогоднішній день був би холодним, похмурим і вологим. Прибережіть гарні дні до того моменту, коли вона зловить цього вбивцю.

Їдучи на південь по I-81, Мейсі подумки прокручувала в голові свої десять хвилин регіонального дослідження. За останні кілька десятиліть населення долини Шенандоа різко зросло завдяки зростаючому університету, близькості до Вашингтону, округ Колумбія, і процвітаючому туризму, що торгує виноградниками, полями битв Громадянської війни і музеями залізниць. Економічні прогалини заповнювали складські розподільчі центри, мережеві готелі та торгові центри.

Голос GPS Мейсі прорізався крізь гурт AC/DC "*Back in Black*" з її плейлиста і вказав їй на найближчий з'їзд у бік Діп Ран. Коли вона виїхала на шосе 250, вивіска фаст-фуду дала їй привід розім'яти ноги перед тим, як проїхати решту 16 кілометрів до місця злочину.

Припаркувавшись, вона обережно вилізла з машини. Її нога нила і стогнала. Розтяжка більше не була необов'язковою. Вона схопилася за щиколотку і потягнула, поки м'язи на стегні не розслабилися. Швидко обійшовши територію, вона попрямувала до вбиральні ресторану.

Миючи руки, вона подивилася в дзеркало. Навіть через п'ять місяців вона все ще не впізнавала жінку з коротким волоссям і худим обличчям.

На Неваду чекало грубе пробудження.

Вона витерла обличчя паперовим рушником. "Мейсі Кроу, ти на поверхні і йдеш у правильному напрямку. Це головне.

Біля прилавка вона замовила величезне відро картоплі фрі та велику газовану воду. Не те, щоб вона любила їжу, так, можливо, вона любила картоплю фрі, але передбачуваність і однаковість мережевого ресторану заспокоювали її після стількох життєвих змін.

Після кількох порцій картоплі фрі вона сиділа у своїй машині і вже збиралася виїжджати зі свого місця, коли задзвонив телефон. На екрані з'явився номер Невади. Вона прочистила горло і сіла трохи вище.

— Агент Мейсі Кроу, — сказала вона.

— Ремзі сказав, що ти вже їдеш. Де ти знаходишся?

Він був прямим і рідко чарівним, і вона завжди знала, де вона з ним. — П'ятнадцять хвилин від сараю.

— Я вже тут.

— Скоро побачимося, — сказала вона.

Здавалося, що їхній перехід до робочих стосунків буде легким і невимушеним. Все, що було між ними особисто, залишилося в минулому. Ніяких образ.

Дорогою по автостраді вона з'їла картоплю фрі і випила свою газовану воду. Не було жодних гарантій, коли буде наступний прийом їжі.

Останні кілька миль вона їхала меншими дорогами, поки не побачила під'їзну дорогу, позначену штабелями каміння. Гравій хрустів під колесами, коли вона проїжджала щойно розчищене поле. За пагорбом вона побачила старий сарай, обнесений жовтою стрічкою з місця злочину.

Коли вона досліджувала цей район, на екрані її комп'ютера з'явилися такі гасла, як "Найкраща якість життя" і "Виховуй свою сім'ю в Діп Ран". Читаючи про цю місцевість, вона постійно поглядала на відкриту справу, наповнену зображеннями розкиданих кісток Тобі Тернер. На останніх фотографіях було видно, що сарай оточений десятками автомобілів державних і місцевих правоохоронних органів, які тіснилися пліч-о-пліч на трав'янистому полі.

Припаркувавшись, Мейсі помітила, що всі машини зникли, окрім одного чорного позашляховика. Вона вихопила з бардачка пістолет "Глок", сховала його в кобуру і вийшла з машини. Її зношені туристичні черевики хлюпали по вологому, багnistому ґрунту. Вона накинула вітровку ФБР і накинула на шию своє посвідчення. Під пронизливим вітром, що доносив затяжну прохолоду та осінні аромати, вона перевірила кишені на наявність латексних рукавичок, сонцезахисних окулярів, маленького кишенькового ножика та ліхтарика.

Гострота і хвилювання злилися воедино, коли вона підійшла до жовтої стрічки і почала шукати Неваду. Вона пірнула під стрічку і зайшла всередину сараю.

Сонячне світло просочувалося крізь товсті крокви, осяваючи балки, сінники та широкі дощаті підлоги, витерті поколіннями до блиску.

Під час її одужання перегляд ремонтних виставок заповнив стільки втрачених годин. Тепер, вивчаючи сарай, вона не відчувала, що вони були змарновані даремно. Кілька сотень років тому ця споруда була побудована з колод, збитих вручну, і, ймовірно, використовувалася для коней або мулів. Бурмочучи собі під ніс, вона сказала: — Тепер, якби я могла використати те, чого навчилася, дивлячись нескінченні документальні фільми про рок-гурти 1980-х років, я була б у повній готовності.

Запрацював генератор, і в сараї спалахнули прожектори, освітлюючи темні кутки. Невада був близько.

Світло привернуло її увагу до правого кута, який був обмотаний червоною стрічкою з місця злочину. Судово-медичний експерт визначив цю ділянку як дуже чутливу, оскільки більшість кісток і рюкзак впали саме сюди. Усередині стрічки техніки зсунули бруд, коли шукали останні шматочки Тобі Тернер.

Мейсі відштовхнула гнів ліктем і переключила свою увагу на зниклу дівчинку та її вбивцю. Фотографії рюкзака Тобі показали, що в ньому були прості джинси, светр і тенісні туфлі, але залишки тканини і блискучі сині ковбойські

чоботи, знайдені разом з тілом, свідчили про те, що вона переодяглася після того, як покинула батьківський дім. Мейсі підозрювала, що Тобі збрехала про навчальну сесію і пішла на вечірку. Вбивця міг розпізнати її прагнення до розваг і використати це проти неї.

За тисячі кілометрів від неї три техаські могили, позначені червоними каменями, розповідали схожу історію. Молоді дівчата в пошуках чогось більшого перетнулися з чистим злом, яке взяло їх у полон і змусило кожную з них народити для нього дитину. Рідна мати народила Мейсі та її сестру-близнючку Фейт. Друга дівчинка народила ще одну сестру, а третя – брата. Ці могили уособлювали нескінченне страждання і спустошили б її, якби вона дозволила собі зупинитися на них.

— Ти зробила це. – Глибокий голос Невади повернув її назад і викликав солодкі спогади, яким тут не було місця.

Мейсі зустрілася з ним поглядом і побачила його шокований вираз обличчя, коли він вперше добре на неї подивився. Він швидко замаскував реакцію, і вираз його обличчя став нечитабельним. Сповнена рішучості довести, що ННЛ не має значення, вона простягнула руку. — Рада тебе бачити, Невадо.

У свої ранні сорок років Невада був помітно високим. Його сірі, як кремінь, очі натякали на те, що за плечима у нього було кілька важких життів. На ньому були джинси, темний светр, шкіряна куртка, потерті черевики і бейсболка "**Шериф**". Ніколи не відчуваючи себе комфортно в піджаку і краватці, Невада 2.0 виглядав як вдома.

— Мейсі. – Невада стримала його потужну хватку, коли він потиснув її руку.

Роздратована тим, що він вже поводився з нею як з пошкодженим товаром, вона кинула: — Що з тобою сталося, Невадо? Твоя хватка трохи м'яка.

Він відпустив її руку. — Ти виглядаєш...

— Ніби мене збила довбана вантажівка?

Він нахмурився, зморшки навколо очей і рота з'явилися на його обличчі. — Я дзвонив у лікарню кілька разів, але ти ніколи не відповідала на мої дзвінки.

— Спасибі за зусилля. Справді. Але я була повністю зосереджена на своєму одужанні.

Він потрапив у незручне становище. Вони переспали кілька разів, сподобалися одне одному і розійшлися на хороших умовах. Крім невиразної обіцянки побачитися одного дня, їх нічого не пов'язувало. Що він мав робити після аварії? Кинути все і мчати до її лікарняного ліжка?

— Я хотів допомогти, – сказав він.

Коли між ними запанувала тиша, вона вирішила її заповнити. — Ти мало що міг зробити. Все залежало від мене.

Під час реабілітації їй потрібно було бути серед людей, які не оплакували стару себе. Бог знає, що вона сама зробила достатньо цього. І Невада, побачивши її такою зломленою, був би її погибеллю.

— Ти отримала мій подарунок? – запитав він.

Вона посміхнулася. Він надіслав їй вінтажну копію альбому "Twisted Sister". — "We're Not Gonna Take It" стала моїм гімном.

Жарт не приховував напруженості в його погляді. — Я подумав, що це буде гарним доповненням до твоєї колекції платівок.

— Вона займе почесне місце. — Зараз їй потрібно було вірити, що все, що було між ними, залишилося в минулому. Вона зосередилася на тому, щоб повернути своє життя назад. — Розкажи мені про кістки. Де вони зараз?

— Вони в Роаноку, в Регіональному судово-медичному центрі. Батько Тобі Тернер хоче, щоб рештки його доньки були видані, тож ми хочемо побачити їх завтра.

Він не зациклювався на минулому, а рухався вперед, і за це вона була йому вдячна.

— Зрозуміло. А що з матір'ю дівчинки? — запитала Мейсі.

— Вона померла від ранньої стадії хвороби Альцгеймера чотири роки тому.

Вона сподівалася, що хвороба стерла найгірші спогади жінки. — Можеш розповісти мені, що тут сталося?

Він показав на розколоту деревину частково розібраного стовбура і розповів про похмуру знахідку. Медичні експерти офіційно підтвердили особу Тобі Тернер за допомогою стоматологічних записів.

— Де зараз рюкзак? — запитала Мейсі.

— Також у державній судово-медичній лабораторії в Роаноку. Ми зможемо побачити його, коли переглянемо рештки.

Офіс судмедексперта і судово-медична лабораторія були розміщені в нещодавно відремонтованому приміщенні. Добре. Це максимізувало її час.

— Судмедексперт встановив причину смерті? — запитала Мейсі.

— Він ще не видав остаточного звіту. Але якби мені довелося вгадувати, я б сказав, що це удушення.

— На підставі чого?

— На підставі допитів жертв зґвалтування.

— Я хочу їх прочитати, — сказала Мейсі.

— Вони не дуже докладні.

Вона постукала пальцем по стегну. — І час смерті неможливо визначити.

— Правильно.

— Сперму вбивці було знайдено на рюкзаку Тобі Тернер.

— Так.

Затиснута в жолобі, вона була б захищена від стихії. — Я хочу опитати жертв зґвалтування. Кожна з них повідомила, що кривдник утримував їх до години. Вони можуть допомогти мені зібрати докупи те, що сталося з Тобі, та ідентифікувати цього вирока.

— Моя заступниця чекає на нас у своєму кабінеті з матеріалами справи.

Вона затрималася на мить, дивлячись на повалений жовтий намет з місця злочину. Лють розпалювала її апетит до правосуддя. — Ці дівчата повинні були турбуватися про випускний вечір і футбольні матчі, а не боротися за своє життя.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Понеділок, 18 листопада, 14:00

Місту Діп Ран було понад двісті років і воно було одним з найстаріших міст у долині Шенандоа. На відміну від багатьох своїх сусідів у долині, Діп Ран не постраждав під час Громадянської війни. Його мальовничі будівлі стали домівкою для художників і галерей, а також часто слугували декораціями для історичних фільмів.

Мейсі припаркувалася позаду Невади перед муніципальним центром, де знаходиться офіс шерифа. Поєднання ар-деко 1930-х років і цегляної комори 1980-х, будівля являла собою незграбне поєднання химерного і функціонального.

Вийшовши з машини, Мейсі подивилася на Неваду, який залишився в машині і розмовляв по телефону. Робота шерифа в маленькому містечку – це постійне перетягування канату між великими і малими пріоритетами. Кожен хотів прихилити до себе вухо.

Подякувавши собі за цю мить, вона провела рукою по волоссю, проігнорувавши високі ставки у цій справі, і закинула рюкзак на плече. Через вхідні двері вона перетнула невеликий вестибюль до помічника, який сидів за товстим склом за пультом зв'язку. У нього було рідке руде волосся, кругле обличчя і окуляри в срібній оправі, йому було близько сорока років. На його бейджі було написано "Салліван".

Салліван підняв погляд і натиснув кнопку інтеркому. — Ви, мабуть, спеціальний агент Мейсі Кроу. Шериф Невада сказав, що ви приїдете сьогодні вранці.

— Шериф прямо за мною.

Пролунав зумер, клацнув замок, і вона потягнулася до дверної ручки. Потягнуло свіжим ароматом кави.

Салліван підвівся зі стільця і покликав Мейсі йти за ним до зачинених дверей у кінці коридору, звідки долинав жіночий голос. Він м'яко постукав у двері.

— Заходьте.

Салліван штовхнув двері, коли помічниця шерифа закінчила розмову. — Спеціальний агент Кроу тут.

Помічниця шерифа Брук Беннетт підвелася і рушила навколо довгого металевого столу, простягнувши руку. Вона була висока, струнка, спортивна, приблизно віку Мейсі.

Прямий погляд помічниці шерифа без жодних вибачень втупився в Мейсі, коли вона також оцінювала її. — Спеціальний агент Кроу. Я рада, що ви знайшли нас. Гадаю, ви без проблем знайшли шерифа Неваду на місці злочину?

Мейсі потиснула їй руку. — Без проблем. За свою кар'єру я знайшла свою частку місць злочинів.

За столом Беннетт лежали три нагороди за громадську діяльність і фотографія Невади в повній уніформі з Беннетт, усміхненим хлопчиком-підлітком і старшою жінкою в рамочці. Хлопчик виглядав точнісінько як Беннетт, і Мейсі здогадалася, що він був її братом або навіть сином.

Салліван повернувся до свого столу, сказавши: — Кличте, якщо вам щось знадобиться.

Мейсі пішла за Беннетт з її кабінету в переговорну кімнату, обладнану великою дошкою, овальним столом для переговорів, вкритим штучним деревом, і чотирма м'якими кріслами. На етажерці біля дошки лежали стоси файлів, кілька сухостираючих маркерів і булькаюча кавоварка.

Беннетт потягнулася до пінопластового горнятка. — Як вам налити? — запитала вона у Мейсі.

— Три шматочки цукру і два вершки. — Мейсі поставила рюкзак на стіл. — Поки ми чекаємо на Неваду, я б хотіла отримати інформацію про зниклих дівчат і справи про зґвалтування, які їм передували.

— Звісно.

Мейсі розстебнула рюкзак і витягла жовтий блокнот, а також пару ручок. Вона була технічно підкована, але вважала за краще писати свої нотатки на чистому жовтому папері. Під час розслідування блокнот працював понаднормово, заповнюючись нотатками на кожному рядку і на полях.

Беннетт розклала кожну справу на столі для нарад у чіткій послідовності, демонструючи акуратно надруковані етикетки. *Освальд, Сьюзан, 15 червня 2004 року. Картер, Елліс, 15 липня 2004 року. Кеннеді, Ребекка, 15 серпня 2004 року.* Три папки були помітно тонкі.

Перше враження Мейсі полягало в тому, що кожен напад стався в середині місяця. Це був перший натяк на закономірність. Дати могли бути такими ж простими, як і робочий графік гвалтівника. Він нападав тоді, коли у нього був вільний час. Ці дати також збігаються з молодиками місячного циклу. Нічне небо мало бути темнішим. Це також були літні дати, які говорили про теплу погоду, вільний від навчання час або відпустку. Незалежно від того, розумів гвалтівник свою схему чи ні, вона вважала, що дати не були випадковими.

Мейсі відкрила верхню папку. *Освальд, Сьюзан.* На першій сторінці була фотографія блілого обличчя, всипаного веснянками. Губи Сьюзан були стиснуті, а під водянисто-зеленими очима розмазалася туш. На шиї були синці. Блідо-рожеві квіти лікарняного халата свідчили про те, що знімок був зроблений під час збору доказів зґвалтування. В очах Сьюзан блищали не лише сльози, але й сором та натяки на розбиту душу.

Мейсі стиснула пальці лівої руки в кулак, нагадуючи собі, навіщо її послали на цю планету. Її єдиною метою було знаходити таких чудовиськ і ув'язнювати їх.

— Добре, ти почуваєшся як вдома, — сказав Невада з порога.

Беннетт напружилася і випросталася. — Шериф Невада. Кави?

Невада зняв бейсболку. Усмішка пом'якшила жорсткі кути його обличчя.
— Коли ти почала приносити мені каву?

Вираз обличчя Беннет залишався стоїчним. — Я влаштовую шоу для ФБР.
Він прийняв горнятко. — Справедливо, але наступну чашку я принесу тобі.

Мейсі шукала будь-який натяк на сексуальний потяг між ними. Не те, щоб їхнє сексуальне життя було її справою. Але, на своє полегшення, вона не виявила між ними жодного зв'язку, окрім професійної поваги.

— Шерифе, хочете, щоб я доповіла агенту Кроу?

— Будь ласка, – сказав він.

Беннетт жестом вказала на стільці. — Якщо ви двоє присядете, я поділюся тим, що ми маємо у цих справах.

Мейсі зробила ковток, відзначивши, що Беннетт зробила каву, яка заслуговує на довіру. Вона присунула стілець, і Невада обрав той, що стояв навпроти неї. Коли він скинув піджак, манжета його светра трохи піднялася, відкриваючи шрам, що йшов вгору по руці. Вона пам'ятала цей шрам і зацікавилася ним. Але коли вони були разом, обидва уникали особистих питань.

Беннетт відкрила першу папку і прикріпила фотографію жертви до дошки. Вона почала переглядати файли, вириваючи фотографії і прикріплюючи одну до іншої, поки не отримала моторошну лінійку з розбитих, порожніх виразів обличчя.

Думки Мейсі перескочили до кількох фотографій її біологічної матері, які вона знайшла. Всі вони були зроблені до її полону, але Мейсі могла легко уявити, як змінилася дівчина, переживши травму від численних зґвалтувань.

Беннетт відкрила чорний маркер для сухого стирання. — Завдяки шерифу Невада ми змогли отримати федеральний грант на перевірку відкладених наборів ДНК зі зґвалтувань з Діп Ран та навколишніх округів. – Тисячі наборів ДНК, взятих у жертв зґвалтувань по всій країні, не були протестовані, часто через зростання лабораторних витрат і скорочення муніципальних бюджетів. — Аналіз ДНК пов'язав воєдино ці три зґвалтування, які сталися в радіусі 30 кілометрів від Діп Ран.

Беннетт постукала по фотографії Сьюзан. — Перший випадок стався за 16 кілометрів звідси. Сьюзан Освальд, якій на момент нападу було сімнадцять років, жила з батьками в одноповерховому ранчо, розташованому на акрах землі. Нападник застав її зненацька, коли вона спала, прив'язав її до ліжка і протягом наступної години піддав її сексуальному насильству. Він залишив її прив'язаною до ліжка, і її знайшли лише наступного ранку, коли її мати прийшла до неї.

— Її мати спала під час інциденту? – запитала Мейсі.

— У її матері були серйозні проблеми зі здоров'ям. Вона померла наступного року.

— На її шиї є синці, – сказала Мейсі.

— Гвалтівник обхопив її шию руками і злегка стиснув, але вона вирішила, що це для того, щоб утримати її.

— Він не намагався задушити її? – запитала Мейсі.

— Ні, – відповіла Беннетт.

— Але він хотів, – сказала Мейсі. Усвідомлюючи пильну увагу Невади, вона звернула увагу на чорно-сині плями на шиї кожної наступної жертви. Кожна

була гіршою за попередню. — Він набирався сміливості вбивати. Травми свідчать про більшу агресію з кожним новим злочинном.

— Гадаю, ви маєте рацію, — сказала Беннетт. — Остання жертва була задушена до втрати свідомості. — Вона вказала на зображення Ребекки Кеннеді. — Насправді, пані Кеннеді заявила, що коли вона втратила свідомість, нападник повернув її до життя. Він сказав, що їй ще не час помирати.

— Він еволюціонував, — сказала Мейсі. — Це все сталося в цьому окрузі?

— Правильно, — сказала Беннетт.

— Грін розслідував усі ці справи, але вирішив не подавати докази згвалтувань?

— Так, — відповіла Беннетт.

— Він поганий слідчий, чи у нього упереджене ставлення до справ про сексуальне насильство? — запитала Мейсі.

Беннетт клацнула верхньою частиною свого маркера. — Здебільшого він був дуже ефективним слідчим. Він регулярно ліквідував сільські нарколабораторії, завдяки його політиці вдвічі знизився рівень водіння в нетверезому стані, а коли зникла Тобі Тернер, він був невблаганний.

— Влітку 2004 року у нього було дуже слабе місце, — каже Мейсі. — У нього були особисті проблеми?

— Його дружина в той час хворіла, — сказала Беннетт. — Вона померла наступного року.

Копи — люди, і особисте життя заважає хорошій поліцейській роботі, але хвора дружина не виправдовує п'ятнадцять років бездіяльності. — Після того, як ви встановили зв'язок між ДНК, ви перевірили сусідні райони?

— Так, — відповіла Беннетт. — Я надіслала телетайпи у Вірджинію, Західну Вірджинію, Теннессі та Північну Кароліну.

— Добре. Важливо дивитися за межі своїх кордонів, — сказала Мейсі.

Правоохоронці не завжди виходили за межі своєї громади. Це явище називалося "сліпотою зв'язків". Такий обмежений погляд на злочинність дозволяв деяким злочинцям роками діяти між кількома населеними пунктами.

Беннетт виглядала спокійною, але постійне клацання, клацання верхньої частини стираємого маркера свідчило про те, що ця дискусія довела її до нервового зриву. Заступниця працювала на колишнього шерифа протягом дев'яти років. Виходячи з того, що Беннетт частково захищала Гріна, Мейсі припустила, що в цьому була певна лояльність.

— Я вивчив і наніс на карту місця згвалтувань, а також останні відомі місця перебування Тобі Тернер, — сказав Невада.

Він підійшов до великої карти Вірджинії, що висіла на стіні, і провів пальцем по трасі I-81, що простягається з півночі на південь вздовж гірського хребта Блу Рідж. — Згвалтування зосереджені в одному місці в західній частині округу. Сарай Ваяттів, де були знайдені рештки Тобі Тернер, знаходиться на протилежному боці округу.

Слідчі використовували географічне профілювання і відстежували місця злочинів, сподіваючись виявити закономірності. У штаті Невада цей метод був одним з найкращих і використовувався для розшуку багатьох злочинців, які перебували в розшуку.

— Нападник був місцевим жителем, чи він їздив туди-сюди на роботу? – запитала Мейсі.

— Хороше запитання, – відповів Невада.

Невада обвів пальцем дві цільові області. — Будинки жертв зґвалтування були далеко від доріг, так само як і сарай. Він знайомий з округом.

— Злочинці зазвичай не люблять вбивати занадто близько до дому, тому я б сказала, що він не живе в обох зонах нападів, – сказала Мейсі.

— Можливо, він не живе в Діп Ран, – сказав Невада. — Зважаючи на автомагістраль, він може навіть не жити в цьому районі. Він може використовувати I-81 як трубопровід до своїх жертв.

— Це логічний висновок, – сказала вона.

— То ви кажете, що він не місцевий? – запитала Беннетт. Ковпачок клацнув знову і знову.

— Наразі ми просто викидаємо ідеї, – сказала Мейсі. — У вас були випадки зникнення людей за останні п'ятнадцять років?

— Ні. У нас є одна місцева дівчина, яка зникла безвісти. Її звать Деббі Роберсон. Її мати зателефонувала нам і дуже хвилювалася. Я поїхала до її будинку, але там не було жодних слідів її машини. Я постукала у двері, але ніхто не відповів.

— Яка ваша оцінка? – запитала Мейсі.

— Швидше за все, вона взяла кілька вихідних, – відповіла Беннетт.

— Ви зв'язувалися з її роботодавцем? – запитала Мейсі.

— Наступна в списку, якщо вона не з'явиться протягом наступної години, – відповіла Беннетт.

— У вас є фото? – запитала Мейсі.

Помічниця шерифа відкрила фотографію Роберсон з водійського посвідчення на своєму телефоні. Мейсі звернула увагу на довге темне волосся, вузьке обличчя і невеликий зріст. — Вона підходить під тип жертви нашого злочинця.

Беннетт подивилася на фото. — Минуло п'ятнадцять років з часу останнього відомого випадку.

— "*Відомого*" – ключове слово. – Мейсі зрушила з місця. — Виявлення кісток Тобі Тернер може стати тим стресором, який може вивести його з себе, якщо він все ще десь поруч.

Беннетт насупилася. — Більшість вбитих жінок помирають від рук когось, кого вони знають.

— У неї є колишній? – запитала Мейсі.

— Колишній чоловік, – відповіла Беннетт. — Я маю з ним зв'язатися. Однак мати Деббі заявила, що не вважає його небезпечним для своєї доньки.

— Отже, ви з ним не говорили, – сказала Мейсі.

Беннетт склала руки. — Тільки з її матір'ю. Я проїду повз будинок престарілих, де він працює, після обіду.

— У Деббі є проблеми з наркотиками? – запитала Мейсі.

— Ні, наскільки відомо її матері, і у неї немає дозволу на арешт.

— Люди зберігають безліч секретів, – тихо сказала Мейсі, більше для себе. — Особливо від своїх батьків. – Вона написала ім'я Деббі на чистому жовтому блокноті й обвела його. — Повернімося до справ про зґвалтування. Чи може

хтось із жертв зґвалтування описати нападника? З того, що я читала, він був у масці.

— У свідченнях свідків жодна з трьох жінок не бачила його обличчя, тому що він завжди був у масці, — сказав Невада.

— То ви ще не допитували їх повторно? — запитала Мейсі.

— Ми чекали на тебе, — відповів Невада.

— Чудово, — сказала Мейсі. — Я також хочу, щоб ви подумали про проведення прес-конференції. Оголосить, що три справи про зґвалтування пов'язані між собою. Можливо, є ще жертви зґвалтувань, які ніколи не заявляли про це в поліцію. І одна з цих жінок могла краще розгледіти цього хлопця.

Беннетт розвела руки, але її скута постава випромінювала стрес і напругу. — Ми оголосили про ідентифікацію решток Тобі сьогодні вранці.

— Але ви не пов'язували вбивство Тобі зі зґвалтуваннями? — запитала Мейсі.

— Ні.

— Добре. І не треба. Якщо злочинець вважає, що ми не пов'язали ці справи, він може показати свою руку, — сказала Мейсі.

— А якщо вбивця спостерігатиме за прес-конференцією? — запитала Беннетт.

— Я це і планую, — відповіла Мейсі. — Цей хлопець організований і обережний. Ми розворушимо його клітку і дамо йому зрозуміти, що він не непереможний. — Мейсі провела суцільну лінію під своїм останнім записом. — Що ви можете розповісти мені про Тобі Тернер?

Беннетт дістала товсту папку і поклала її перед Мейсі. — Тобі було сімнадцять, коли вона зникла. Вона була відмінницею і грала на флейті в оркестрі. Вона відвідувала всі футбольні матчі, дебати та танці.

— Дитина тримала себе в руках, — сказала Мейсі. — Але десь на цьому шляху вона довірилася не тій людині. — Її власна прийомна мати прищепила їй здорову дозу скептицизму, яка зберегла її безпечною і цинічною, поки вона росла.

— Шериф Генк Грін сам провів чималу роботу над цією справою, він тісно співпрацював з поліцією штату та ФБР, — обережно сказала Беннетт. — Ця справа переповнена свідченнями свідків, що є основною частиною інформації, яку ми мали до цього часу.

— Зникненню Тобі було приділено багато уваги, — сказала Мейсі. — Це наводить мене на думку, що вбивця зрозумів, що його схоплять, якщо він продовжуватиме переслідування.

— Або він просто полює в іншому місці, — додав Невада.

— Люди помічають, коли зникає дівчина, — сказала Беннетт. — Вчора я перевірила кілька баз даних, і не знайшла жодної заяви про зникнення дівчат, які б підходили під ці критерії.

Мейсі пом'якшила свій тон, знаючи, що може здатися різкою. — І, можливо, ви маєте рацію, помічнику шерифа Беннетт. Можливо, він знайшов механізм подолання труднощів. Можливо, він ніколи не мав наміру вбивати Тобі, і це його злякало.

— Ти в це віриш? — запитав Невада.

— Ні, — відповіла Мейсі.

— Оголошення про пов'язані зґвалтування одразу після нашого прес-релізу про знахідку решток Тобі може вивести його з рівноваги. Громадськість не знатиме, що ці справи пов'язані, але він знає. Чи не розворушимо ми осине гніздо? – заперечила Беннетт.

— Це прийнятний ризик, – відповіла Мейсі. — Якщо ви будете мовчати, то інші жінки, яким є що розповісти, можуть ніколи не з'явитися і, можливо, впізнати його.

— П'ятнадцять років може бути достатньо для того, щоб жертва відчула себе в безпеці і відкрилася поліції, – сказав Невада.

— П'ятнадцять років – це також довгий термін для того, щоб зберігати таємницю, – сказала Беннетт.

— Тоді саме час поговорити про це, – сказала Мейсі.

— У вас це звучить легко.

— Це ніколи не буде легко.

— Прес-конференція прискорить це розслідування? – запитала Беннетт.

— Можливо. Побачити і почути заклик шерифа про надання додаткової інформації може справити сильне враження. Однак, це може спровокувати потік дзвінків, які ні до чого не приведуть, – сказала Мейсі.

— Саме за це мені платять великі гроші, чи не так? – Беннетт здавленим голосом промовила.

— Організуйте це, – сказала Мейсі. — Тим часом я хочу поговорити з жертвами зґвалтування і батьком Тобі Тернер.

— Перша жертва зґвалтування, Сьюзан Освальд, сьогодні працює, але погодилася поговорити з вами пізніше. Друга прийде сьогодні, щоб поговорити з вами, агенте Кроу, – сказала Беннетт.

Мейсі глянула на свої нотатки. — Це, мабуть, Елліс Картер.

Щелепа Невади стиснулася, а губи піджалися. — Саме так.

— Чи є якісь проблеми з пані Картер, про які мені слід знати? – запитала Мейсі. — Ви закам'яніли, коли я назвала її ім'я.

— Вона моя кузина, – відповів Невада.

Салліван постукав у двері і просунув голову в конференц-зал. — Помічнику, ваш син на першій лінії. Він сказав, що йому потрібно підписати дозвіл, але ваша мати забула.

Смикнувши її за вухо, Беннетт кивнула. — Я попрацюю над цією прес-конференцією. Вибачте мені.

Коли Мейсі дивилася, як Беннетт йде, її вразила тривога, що пронизувала тіло помічниці. Її поведінку можна було б пояснити нервами. Багато місцевих офіцерів не довіряли ФБР, поки ті не довели свою спроможність. Але у випадку з Беннетт це було щось більше. Що б не гризло її, це було глибоко всередині.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Понеділок, 18 листопада, 14:30

Коли рішучі кроки Беннетт затихли в коридорі, Мейсі відчула, як погляд Невади переключився з справи на неї. Комаха під мікроскопом почувалася б менш помітною.

— Ти кілька разів смикалася на своєму сидінні. Болить? – запитав він.

— Нога завжди болить. Один з багатьох дивних сувенірів, які я зібрала в Техасі.

— Які ще сувеніри ти привезла? – запитав він.

— Ідентичну сестру-близнючку.

— Здається сюрреалістичним знати, що є ще одна ти, яка бігає навколо.

Опис Невади не охоплював усього божевілья її життя. Єдине, що справді мало сенс у ці дні, була робота. — Розкажи мені про це.

— Як ти справляєшся з тим, що відкрила в Техасі? – запитав він.

— Ти маєш на увазі, як я справляюся з тим, що я наполовину чудовисько? Невада зустрівся з нею поглядом. — Я не це мав на увазі.

Гіркота наситила її тон. — Ремзі ставив мені те ж питання, але по-іншому.

— Я знаю, що тобі доводиться багато чого переосмислювати.

У грудях у неї здійснювався тиск, як завжди, коли вона говорила про Техас. — Не буду брехати. Часом мені важко вкласти це в голову.

— Просто для протоколу, планета стала кращою завдяки тому, що ти є на ній, – сказав Невада.

Це викликало кислу посмішку. — Одна дівчина принесла жахливу жертву, щоб я могла існувати. Я винна їй скальпи стількох цих виродків, скільки зможу зібрати.

— Скальпи її не повернуть.

— Вони допоможуть мені відчути себе краще.

Невада виглядав скептично. — Справді?

— Я дам тобі знати, коли зловлю цього. – Вона обурювалася, що смуток навшипиньки підкрадається до її слів. Вона схрестила ноги і потерла рукою стегно. — Що ти робиш у Діп Ран? Я б поставила кілька чеків на те, що ти ніколи сюди не потрапиш.

Він трохи змістив свою вагу. — Мені подобається повільний темп.

Вона нахилилася вперед, знизивши голос. — Я знаю тебе. Спілкування з природою на самоті ніколи не було твоєю фішкою. За цими сталевими очима ховається більше бадьорості.

Він постукав пальцем по столу. — Що я можу сказати? Жити на валізі вже застаріло.

Вона не повірила, але не наполягала. Їм обом було краще не знати. — Ти казав, що Елліс Картер твоя кузина.

— Вона моя перша кузина. Її мати і моя мати були сестрами. Ми виростили разом. Коли я дізнався про неперевірені набори і висунув свою кандидатуру на посаду шерифа, вона зізналася, що була однією з жертв.

— Ти ніколи не знав?

— Вона змусила Гріна та її матір тримати це в таємниці.

Цей шматочок з'єднав кілька частин головоломки. Принаймні, Невада був вірним. — Ти, мабуть, був розлючений.

— Це ще м'яко сказано. Я говорив з шерифом Гріном про набори. Він звинуватив у цьому брак бюджету. Я запропонував отримати федеральне фінансування, а він мене просто відшив.

— Наскільки високо злетіла твоя пачка? — запитала вона.

— Через дах. Я вийшов з його офісу і пішов прямо до будівлі суду, щоб заявити про свій намір балотуватися на посаду.

Невада ніколи не був людиною, яка відступає. — Як поживає пані Картер?

— У неї все добре. Вона сказала, що їй дуже допомогло консультування, і вона рухається далі у своєму житті.

— Але вона не зможе, поки цього хлопця не спіймають.

Його рука повільно стиснулася в кулак. — Вона думає, що він дзвонив їй близько п'яти років тому.

Вона зробила нотатку на своєму юридичному блокноті. — Що він сказав?

— Сказав: "Я пам'ятаю тебе".

— І вона впевнена, що це він?

— Вона не впевнена.

Мейсі потерла руки. — Якщо він дзвонив їй, це говорить мені про те, що він живиться страхом.

— Я знаю. — Біль і злість вібрували навколо нього.

— Ти хочеш цього так само сильно, як і я.

Він опустил погляд лише на мить, кажучи їй, що її оцінка зачепила за живе. — Так, — тихо сказав він.

У дверях з'явилася Беннетт. — Елліс Картер тут, — сказала вона.

Вони обидва піднялися. Мейсі спустила рукава свого піджака. Невада змінив позу і змусив себе розслабити плечі.

Робота з жертвами торгівлі людьми дала Мейсі багато уроків. Перший був простий. Час не лікує всі рани. Консультування, безумовно, допомогло склеїти розбиті шматки, але залатані тріщини залишалися вразливими назавжди.

Однак Елліс Картер, здавалося, не мала слабкостей. У свої тридцять вона була стрункою і підтягнутою, з темним волоссям, таким же чорним, як у штаті Невада. Вона не користувалася косметикою, щоб підкреслити свою чисту, засмаглу шкіру, але, відверто кажучи, вона її не потребувала. Вицвілі джинси, червона кофта з пуловером і зношені туристичні черевики виглядали на ній модно.

Елліс усміхнулася Неваді й обняла його. — Майку. Як просувається ремонт?

Обличчя Невади потеплішало так, що Мейсі вважала це нехарактерним і привабливим. Коли він дивився на неї, його погляд завжди був гострим. — Якщо я більше ніколи не візьму в руки пензля, то це буде дуже скоро.

— Ходять чутки, що ти тягнеш місце свого дідуся в це століття, — сказала Елліс.

— Я борюся з цим на кожному кроці, але це вже не так просто. Як бізнес?

— Ми завершуємо наші осінні походи і готуємося до сезону відпусток. Ти ж прийдеш до мене на День подяки, так?

— Нізачо не пропущу.

— Це буде збіговисько невдах, і буде дуже весело.

— Ти ж знаєш, як я люблю диваків, — сухо сказав він.

Елліс засміялася. — Срака. Тобі сподобається ця група.

Мейсі заздрила їхнім легким жартам. Коли вона думала про свята, то уявляла свою сім'ю Франкенштейнів, які намагаються підтримати розмову за обіднім столом. — *Отже, коли твою біологічну матір тримали в полоні?*

Елліс повернулася до Мейсі і простягнула руку. — Елліс Картер.

Мейсі прийняла її, пропонуючи найкраще офіційне вітання. — Я спеціальний агент Мейсі Кроу. Дякую, що прийшли сьогодні.

Всі сліди гумору зникли. — Коли я побачила Майка, я майже забула, навіщо я тут.

— Я не хотіла руйнувати зустріч, — сказала Мейсі.

— Ні, це ваша робота. І я рада, що ви тут. Моє серце радіє, коли я знаю, що ви всі переглянули мою справу.

Беннетт присунула стілець для Елліс, а сама сіла на протилежний кінець столу. Мейсі повернулася на своє місце, а Невада вмовився поруч із кухнею. Він не був від природи теплою людиною, але він був запеклим захисником.

— Еллі, — сказав Невада, — як я вже казав тобі кілька місяців тому, ми отримали грант, щоб провести дослідження ДНК з нерозкритих справ. Зразки з твоєї справи були серед тих, що були протестовані.

Елліс посунулася на своєму сидінні і стиснула губи в похмуру лінію. — Мені ніколи не спадало на думку, що це не перевірили всі ці роки тому.

— Були проблеми з бюджетом, — сказав Невада.

— Ніколи не думала, що правосуддя має ціну, але, мабуть, все має ціну, — заперечила Елліс.

Доки Мейсі не зрозуміє причини бездіяльності Гріна, вона триматиме свої скарги на його роботу при собі. — Можу я розпитати вас про ту ніч, коли на вас напали?

Невада вистрілив у Мейсі попередженням, ніби кажучи: *Будь дуже обережною.*

— Не дозволяйте похмурому погляду мого кузена відлякати вас, — сказала Елліс. — Я не з порцеляни.

— Я це бачу. — Однак Мейсі не сприйняла цей коментар за чисту монету. Вона теж опанувала мистецтво випромінювати впевненість, навіть коли її переповнювали тривога і почуття провини. — Можете розповісти мені про ту ніч?

— З чого мені почати? — запитала Елліс.

— З того моменту, коли ви вперше побачили нападника, – запропонувала Мейсі.

— Я спала у власному ліжку, – відповіла вона. — Мені знадобилося кілька годин, щоб заснути. Мої батьки розлучалися, і я все ще переживала це. Так чи інакше, через кілька годин я задрімала, але це не був глибокий сон. Знаєте, як під час сну ваш мозок ховається, готовий виринути на поверхню?

— У мене було багато таких ночей, – сказала Мейсі.

— Думаю, я так і не досягла швидкого сну, бо прокинулася, коли почула, як зачинилися двері моєї спальні. Я сіла і побачила, що він стоїть біля дверей. — Вона вдихнула і на мить замовкла.

Беннетт підвелася, схопила коробку з серветками з комода. З легкою, майже вибачливою посмішкою до Елліс, вона поклала їх на стіл для переговорів.

— Дякую. Я сподівалася, що вони мені не знадобляться. — Елліс мимоволі смикнула за вільну нитку на своєму светрі. — Думаю, я налякала його, тому що він швидко розвернувся і за мить опинився в іншому кінці кімнати наді мною. Він запхав мені до рота ганчірку і приставив ніж до горла.

— Ви бачили його обличчя? – запитала Мейсі.

— Ні. На ньому була лижна маска. Вона була чорна з червоною облямівкою навколо очей і рота. — Елліс раптом змахнула сльози, витягла з коробки серветку і протерла нею очі. Нервовий сміх вибухнув. — Можна подумати, що після всього цього часу я не розплачуся.

— Усе гаразд, – сказала Мейсі. Коли Елліс витерла очі і трохи опанувала себе, Мейсі додала: — Просто говоріть у своєму темпі.

Невада мовчав, але вона відчувала, що він намагається приховати свою лють. Більшість людей не усвідомлювали, що випадки згвалтування пронизують сім'ю, зачіпаючи не лише жінок, але й чоловіків. Чоловік, як Невада, звинувачував би себе за те, що його не було поруч, щоб допомогти.

— Якого кольору були його очі? – запитала Мейсі.

Елліс стиснула серветку. — Блакитні.

— Він що-небудь говорив? – запитала Мейсі.

— Він прошепотів мені, щоб я мовчала, інакше він зламає мені шию, як гілочку. Моє серце так сильно билося в грудях, що я думала, що воно вибухне. Може, треба було битися з ним. Я сильна, але я робила те, що він мені казав. Я не була для нього людиною, і це налякало мене найбільше.

— Ви були наляканим п'ятнадцятирічним підлітком, – сказала Мейсі. — Ви вижили. У вас не було вибору.

— Мама пішла ввечері на побачення. Вона неодноразово попереджала мене, щоб я тримала задні двері замкненими, але після того, як я винесла сміття, я, мабуть, забула. Я більше ніколи не забуваю.

— Ми всі робимо помилки.

— Небагато помилок коштують так дорого, – відповіла Елліс.

Мейсі посунулася на стільці. — Минулого року я працювала над справою в Техасі. Я вийшла одна, щоб розслідувати зачіпку. Допит пройшов добре. Я пішла і набрала номер Техаських Рейнджерів, щоб повідомити про те, що я знайшла. Тільки я не звернула уваги, як з нізвідки виїхала вантажівка і збила мене. Хлопець насправді намагався мене вбити і майже зробив це. Я повинна була це передбачити.

— Ви ніяк не могли знати, що він був там, – запропонувала Елліс.

— Гарна порада. Можливо, нам варто прислухатися до порад одна одної. Елліс вивчала її погляд, її брови зблизилися. — Справедливо.

— Це не ваша провина. Зовсім ні.

— Бувають дні, коли я в це вірю.

Мейсі нахилилася вперед, бажаючи, щоб Елліс повірила їй. — Ти не зробила нічого поганого.

Погляд Елліс прикипів до Мейсі, поки вона шукала будь-яку причину для сумнівів. — Так чи інакше, він зв'язав мене.

— Як він вас зв'язав? – запитала Мейсі.

Питання змусило Елліс зробити паузу. — Він нишпорив під моїм ліжком, наче щось шукав.

— Він не приніс з собою засобів для зв'язування? – запитала вона.

Елліс похитала головою. — Він виглядав роздратованим, коли стискав мої руки над головою своїми руками. Нарешті, він знайшов моток червоної мотузки. — Вона похитала головою. — Я забула про цю деталь до цього моменту.

Мейсі занотувала це спостереження у своєму блокноті. — Продовжуйте.

— А потім він, ну, згвалтував мене. Ця частина була швидкою. Він не був зацікавлений у сексі.

— А що його цікавило? – запитала Мейсі.

— Його очі загострилися, коли він обхопив мою шию руками і стиснув. Він почав рахувати. Один, два, три. А потім я заткнула рот і, гадаю, це його налякало. Він одразу відпустив мене. Він сів на край ліжка і просто дивився на мене. Я подумала, що якщо зможу його розговорити, можливо, він просто піде. Але я не могла витягнути ганчірку з рота. Я скиглила, сподіваючись, що він проявить милосердя. Але це його засмутило.

— Чому?

— Він сказав, що це не його вина. Сказав, що йому не подобається бути слабким. Він підвівся з ліжка і почав ходити туди-сюди. Він ставав все більш схвильованим, коли бурмотів щось собі під ніс.

— І що він казав?

Щось на кшталт: — Я не хотів. Мені шкода.

— Шкода за що? – запитала Мейсі.

— Гадки не маю.

— Що було далі?

— Він повернувся на ліжко, обхопив мою шию пальцями вдруге і почав рахувати. Один, два, три, чотири, п'ять. Я думала, що він зламає мені горло. А потім він схопився з ліжка і пішов геть.

— Він говорив після цього?

— Ні.

Беннетт змінила свою позицію, нагадуючи Мейсі, що вона була в кімнаті. — Ви сказали офіцеру, який прибув на виклик, що нападник був у вашому домі близько години. Як ви можете бути впевнені в цьому часі?

— Я знаю, що заснула лише після другої години ночі, і я подивилася на годинник, коли він пішов. Він показував 3:33 ночі. Пам'ятаю, я подумала: "Так доречно".

— Як так? – запитала Мейсі.

— На півдорозі до пекла: 333, – відповіла Елліс.

— Невада сказав мені, що ви думаєте, що цей хлопець дзвонив вам? – запитала Мейсі.

— Так. Дуже моторошно.

— Невада сказав, що у вас туристичний бізнес?

— Так і є. Я проводжу кілька експедицій на тиждень.

— Ваш бізнес орієнтований на обслуговування. Звідки ви знаєте, що це не був незадоволений клієнт або хлопець, з яким ви колись зустрічалися?

— Клієнти майже завжди з'являються на визначнику номера, а побачення для мене рідкість.

— Як звучав голос? – запитала Мейсі.

— Він шепотів, ніби боявся, що його хтось почує.

— Що він сказав? – запитала Мейсі.

— Мені шкода. – Вона похитала головою. — Придурок. Я поклала слухавку і заблокувала номер.

— Ви намагалися визначити номер? – запитала Мейсі.

— Я шукала його в Інтернеті, але нічого не знайшла. Через кілька тижнів я також зателефонувала на нього з громадського телефону. Ніхто не відповів.

— Ви б хотіли зустрітися з фотороботом? – запитала Мейсі.

— Минуло п'ятнадцять років. І я не бачила його обличчя.

— Нападника можна ідентифікувати за допомогою всіх наших органів чуття. Зір – це добре, але запах, смак, дотик і звук також можуть створити важливі враження. Сьогодні вранці по дорозі я зробила кілька дзвінків, – сказала Мейсі. — Моя талановита колега з Квантіко – чудовий художник-криміналіст. Вона може бути тут завтра, якщо ви хочете з нею зустрітися.

— Але ж минуло п'ятнадцять років, – повторила Елліс.

— Ви були б вражені тим, що розум тримає під замком. Вона дуже вправно досліджує підсвідомість.

Елліс постукала пальцем по столу так само, як і її кузен. — Котра година? У мене ранковий груповий похід, але я можу його скасувати, якщо треба.

— Ні, не скасовуйте. Коли ви повернетесь зі стежки?

— Опівдні. Вона коротка.

— Тоді рано вранці. Мою подругу звуть Зої Спенсер.

— Ви будете там? – запитала вона Мейсі.

— Я буду за межами кімнати, – тихо відповіла Мейсі.

— Я можу бути там з тобою, – сказав Невада.

— Ні, – сказала Мейсі. — Елліс і Зої повинні зробити цю роботу самі. Сім'я, поліція, будь-хто, хто знає Елліс, може змінити її відповіді, навіть не усвідомлюючи цього.

Невада, який ніколи не любив чути "ні", виглядав роздратованим. Хоча як колишній агент він знав, що вона має рацію, йому все одно це не подобалося.

— Зі мною все буде гаразд, Майку, – сказала Елліс. — Я можу розмовляти з криміналістом, не плаваючись.

— Я знаю. – Емоції посилили його голос.

— Побачимося завтра, – сказала Мейсі.

— Так. – Коли Елліс виходила, вона зупинилася біля дверей. — Вони зловили того, хто вас збив?

— Зловили, – відповіла Мейсі.

— І вам від цього стало легше? – запитала Елліс.

— Він більше ніколи нікого не скривдить, тому мені стало легше.

— Я чую "*але*", – сказала Елліс.

Усвідомлюючи, що Невада пильно стежить за нею, вона відчула спокусу обійти правду, але вирішила цього не робити. — Це змінює вас. Він забрав частину мене, яку я ніколи не поверну, і іноді це мене бісить.

Елліс довго вивчала її обличчя. — Я хочу, щоб ви зловили цього хлопця.

— Повір мені, це все, про що я думаю, – сказала Мейсі.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Понеділок, 18 листопада, 15:30

Мейсі, Беннетт і Невада мали опитати третю жертву, Ребекку Кеннеді, але Беннетт повідомила, що Ребекка скасувала зустріч, оскільки в останню хвилину у неї не вистачило часу на роботу. Коли її попросили призначити новий час, вона не погодилася перенести зустріч.

— Це розчарує, – сказала Мейсі Беннетт, – але це можна зрозуміти. Якщо вона не призначить зустріч завтра, я сама до неї навідаюся.

— Що ви хочете робити далі? – запитала Беннетт.

— Я б хотіла побачити будинки, де жили ці жінки, – відповіла Мейсі. — Я вважаю, що це допоможе побачити те, що бачив нападник.

— Я можу вас відвести, – сказала Беннетт.

Не встигла вона домовитися, як у переговорній задзвонив телефон. Помічниця підняла слухавку, послухала кілька секунд, перш ніж похмуро насупилася. — Гаразд. Я зараз буду. — Вона поклала слухавку на місце. — Є зачіпка щодо нашої зниклої жінки. Мій помічник думає, що він, можливо, знайшов її.

— Чудово. Щасливий кінець – це завжди приємна зміна, – сказала Мейсі. — Дайте мені адреси жертв. Я поїду одна.

— Я відвезу тебе, – сказав Невада. — Я знаю цю місцевість, і це заощадить твій час.

Беннетт передала Мейсі список акуратно надрукованих на машинці адрес. Мейсі не хотілося, щоб Невада заглядав їй через плече, але у неї був жорсткий дедлайн, і їй була потрібна кожна хвилина, яку вона могла отримати.

Вона перегорнула сторінки свого юридичного блокнота і помітила, що ім'я Сінді Шоу було кілька разів недбало обведене кружечком. — Була ще одна дівчина, яка зникла приблизно в той самий час, що й Тобі Тернер. Сінді Шоу. Ви коли-небудь чули про неї?

Стоїчна поведінка Беннетт пом'якшилася від впізнавання. — Я знаю її зі старшої школи.

— Що думав Грін про її зникнення? – запитала Мейсі.

— Він, напевно, вірив у те, що і всі інші. Сінді втекла.

— Чому ви так вважаєте? – запитала Мейсі.

— Сінді була нестабільною особистістю, і я знаю, що її домашнє життя не було чудовим. Озираючись назад, вона мала всі ознаки втікачки.

— Гаразд. – Мейсі клацнула краєм паперу, а потім передала його Неваді.

— Адреси розкидані на 50 кілометрів, – сказав Невада. — Я пропоную почати з півночі, з Галлоуей Лейн, 213. Саме там жила Сьюзан з матір'ю під час нападу. Там вона живе й досі.

— Вона ніколи не виїжджала?

— Ні.

Мейсі зібрала свої речі і, випивши забагато кави, відлучилася до вбиральні, а коли повернулася, то побачила, що Невада чекає на неї біля входних дверей. Вона кивнула помічнику шерифа Саллівану на прощання і пішла за Невадою до його старого чорного позашляховика.

Вона поклала рюкзак на заднє сидіння, дістала жовтий юридичний блокнот і ручку, а потім пересіла на пасажирське сидіння. Салон автомобіля був охайним, а його припаси дбайливо зберігалися в ящиках на задньому сидінні. На відміну від її машини, на підлозі не валялися обгортки від картоплі фрі чи батончиків.

Сівши за кермо, Невада надів сонцезахисні окуляри і завів двигун. Поглянувши в дзеркало заднього виду, він почав здавати назад. Він потягнувся до радіо, увімкнувши станцію кантрі-вестерну. Вона крутила музику постійно, але її вибір схилявся до гучної, грубої рок-музики.

Він повернув праворуч, а потім швидко повернув ліворуч на автостраду. — Виїзд до будинку Освальд за 16 кілометрів на північ.

— Ти часто повертався до Діп Ран, коли працював у бюро? – запитала вона.

— Я навідувався, коли міг, але ти ж знаєш, яка це робота. Мені пощастило отримати перерву раз на рік.

— Звучить знайомо, – сказала вона.

— Ти часто бачилася з батьками?

— Після смерті моєї матері я більше не поверталася до Олександрії, доки мене не відправили назад у бюро. Візити до тата в Техас були рідкісними.

— Я пам'ятаю, як твій батько дзвонив тобі з Канзас Сіті.

— Минулого року він дзвонив більше, ніж будь-коли. Мабуть, знав, що кінець близький.

— І він ніколи не розповідав тобі про твою біологічну матір? – запитав Невада.

— Тільки в посланні з могили.

— Чому?

— Мій біологічний батько, чудовисько, був ще живий. Думаю, тато боявся за мене. Чоловік, який зґвалтував мою біологічну матір, мав гроші і владу.

— Твій батько думав, що цей чоловік помститься тобі?

— Гадаю, що так.

— Він намагався захистити тебе, – сказав Невада.

— По-своєму, так.

Коли вони опинилися за кілька кілометрів на північ від Діп Ран, автострада пролягла через відкриті сільськогосподарські угіддя, всіяні рекламними щитами. — У тебе ще залишився твій дім у Вашингтоні? – запитала Мейсі.

— Так, – відповів Невада. — Але за останні три роки я провів у Вашингтоні менше жменьки ночей.

Вони проїхали повз пасовище, де біля червоного корівника паслося стадо корів. Протягом своєї кар'єри Мейсі жила в повільних громадах, але надавала

перевагу великим містам, сповненим таких необхідних відволікаючих чинників.
— І тобі тут справді подобається?

— Я тут расту. – Він знизав плечима. — Я сплю в одному ліжку вже п'ять місяців поспіль і впізнаю кожного, кого зустрічаю на вулиці.

— І ось я надриваю свій зад, щоб повернутися в бій.

— Будь обережна у своїх бажаннях.

— Не поспішай судити. Я все ще не впевнена, що ти залишишся тут, у Мейберрі, після того, як ця справа буде розкрита. Ти був одним з найкращих.

— Я міг би працювати над справою Елліс, не покидаючи бюро. Я пішов з кількох причин. Як сказав мені колись один старий агент ФБР, треба знати, коли треба здатися.

Вона відкинула голову на спинку крісла. — Господи, Невадо, тепер ти цитуєш пісні кантрі-вестерну.

Він розсміявся. — Я не помер, Мейсі. Я просто перемкнув передачу.

— Куди, назад?

— На шлях, який не завжди веде в темряву.

Коли вони наблизилися до з'їзду, він зменшив швидкість і поїхав на захід по чотирисмуговій дорозі, яка швидко звузилася до двох. Вони проїжджали повз поля, всіяні фермерськими будинками, коровами та великою кількістю порожнечі. Це було до біса далеко від цивілізації.

Невада і Мейсі бігли в протилежних напрямках відтоді, як зустрілися.

— Це будинок пані Освальд, – сказав Невада.

— Ми не проїхали жодної камери чи заправки, тож тут легко проїхати вночі непоміченими, – сказала Мейсі.

— За поворотом попереду є громада з кількома будинками, тому на дорозі є певний рух, що приїжджає і від'їжджає. Люди, які там живуть, належать до робітничого класу. Вони прокидаються до світанку і зазвичай повертаються додому після заходу сонця.

На першу жертву напали в червні 2004 року. — Ти знаєш, хто жив у цій маленькій громаді п'ятнадцять років тому?

— Ніхто молодше сімдесяти років.

— Тільки тому, що людина виглядає як твій милий дідусь, не означає, що це не наш хлопець.

— Я перевірів їх усіх. Ніхто з мешканців маленького анклаву ніколи не був заарештований і на них не було скарг.

— Як і на нашого злочинця. – Вона побарабанила пальцем по стегну. — А як щодо членів сім'ї, які відвідували дідуся, або техніків, які обслуговували нерухомість? Трафік був досить жвавий, щоб хтось помітив пані Освальд.

— Згоден. – Він припаркувався перед одноповерховим цегляним ранчо. Трава була акуратно підстрижена, а клумба заповнена густою колекцією зимових браток, але навколо будинку не було високих чагарників або кущів. Поруч з будинком стояв невеликий окремих гараж.

Невада заглушив двигун. Його щелепа стиснулася, коли він оглядав місцевість. — Їй було сімнадцять на момент нападу, вона жила тут зі своєю матір'ю. Вони не могли дозволити собі виїхати. Вони не могли дозволити собі виїхати, тому залишилися. Сюзан залишилася після смерті матері.

— Де вона працює?

- У лікарні. Вона асистентка медсестри.
- Вона вже мала б повернутися з роботи.
- Є тільки один спосіб це з'ясувати.

Вони підійшли до входних дверей. Він відсунув її вбік, перш ніж постукати. Звук глибокого горлового гавкоту відлунював усередині. Штори праворуч від дверей затріпотіли.

— Спеціальний агент ФБР Мейсі Кроу. — Вона підняла свій значок, відчуючи, що людина всередині уважно спостерігає за нею. — Я тут, щоб поговорити зі Сьюзан Освальд про нерозкриту справу.

Собачий гавкіт був її єдиною відповіддю, і вона вже збиралася повторити своє прохання, коли всередині клацнуло кілька замків. Двері відчинила невисока бліда жінка з густим темним волоссям, зібраним у тугий хвіст. Вона була без макіяжу, у об'ємному світшоті, мішкуватих джинсах і сабо. Її обличчя було широким, а очі — яскраво-зеленими. Вона міцно тримала важкий червоний нашийник, прикріплений до 100-кілограмової німецької вівчарки. Вона не була налаштована заводити друзів, коли її погляд зупинився на Мейсі.

— Ви Сьюзан Освальд? — крикнула Мейсі, перекрикуючи гавкіт собаки.

— Так. — Сьюзан не доклала жодних зусиль, щоб змусити собаку замовкнути, і коли Невада вийшов у поле зору, пес загавкав ще голосніше і вишкірив зуби. — Я шериф Майк Невада. Я працюю зі спеціальним агентом Кроу над з'ясуваннями, що сталися влітку 2004 року.

— Вибачте, що не змогла прийти до офісу шерифа. Щойно з роботи.

— Це не проблема.

— Я голосувала за вас, — сказала вона.

— Я ціную це, мем, — сказав він.

— Ви казали, що зміните ситуацію в цьому відділку поліції.

— І я це роблю, — відповів Невада.

Сьюзан провела рукою по голові собаки, шепочучи йому на вухо слова, які заспокоювали його. — Минуло п'ятнадцять років відтоді, як я говорила з шерифом Гріном про свою справу. Чому вас це цікавить? Ви спіймали того хлопця?

— Ми його ще не спіймали, — відповіла Мейсі. — Ми сподіваємося, що розмова з вами та іншими жінками дасть нам нові зачіпки.

— Ви сказали, що є ще троє таких, як я? — запитала Сьюзан.

— Так. — Мейсі не згадала, що четверта дівчина була вбита.

— Що вам від мене потрібно? — запитала Сьюзан. — Я розповіла все, що знала, шерифу Гріну.

— Мені допоможе, якщо я побачу місце злочину, — сказала Мейсі. — Місце злочину може багато чого розповісти про злочинця.

— А що вам може розповісти мій будинок? — запитала Сьюзан.

— Це одна історія, — відповіла Мейсі. — Це дозволяє легко входити і виходити з нього. У двоповерхових будинках більше перешкод. Тільки один шлях вгору і вниз по головних сходах. Чи були навколо вашого будинку кущі на момент злочину?

— Так, великі, високі. За моїм вікном були сліди в багнюці.

Собаці на вигляд було шість чи сім років. — У вас на той час була собака?

— Ні. Після смерті мами у мене з'явився собака-рятувальник. А після нього, п'ять років тому, у мене з'явився Зевс.

— Чому ви залишилися в будинку?

— Нам з мамою більше не було де жити, – сказала Сьюзан, погладжуючи собаку по голові. — Ми musiли залишитися, тому я зробила все як слід. Потрійні замки на обох дверях, а всі вікна забиті цвяхами.

— Ви не проти, якщо ми зазирнемо у ваш будинок? – запитала Мейсі.

Сьюзан відвела Зевса на кілька кроків назад і кивнула. — Ви можете зайти всередину. Я покажу вам кімнату, де це сталося.

— Дякую, – сказала Мейсі.

Зевс загарчав на них обох, коли вони проходили повз, все ще не знаючи, хто вони – друг чи ворог.

— Вибачте за Зевса. Він на все гавкає або гарчить. Мені це в ньому подобається.

Невада повільно простягнув тильну сторону долоні, щоб Зевс міг понюхати протягом декількох секунд. Зевс став на задні лапи. — Він прекрасний.

Вона погладила собаку між вухами і послабила нашийник. — Він хороший хлопчик. – Тримаючи собаку поруч, Сьюзан повела їх коридором. Праворуч була вузька ванна кімната кольору авокадо з одним умивальником і туалетом, завалена милом, шампунями і кондиціонерами. Наступні двері вели до маленької спальні з двома односпальними ліжками, кількома книжковими шафами, заповненими фотографіями Сьюзан і старшої жінки, схожої на її матір, мініатюрними фігурками *Чарівника країни Оз*, і білим кошиком, наповненим червоною пряжею і спицями для в'язання. — Тепер я сплю тут. Я більше ніколи не зможу заснути в тій кімнаті.

Сьюзан відчинила двері в кінці коридору, відступила назад і дозволила Мейсі та Неваді увійти першими. Кімната була перетворена на загальну комору. Там стояло розібране ліжко без матраца, ходунки, інвалідний візок і запечатані коричневі картонні коробки. Єдине вікно виходило на протилежний бік кімнати, і воно також було зашторене щільними шторами.

— Згідно з документами, він увійшов через вікно вашої спальні? – запитала Мейсі.

Сьюзан схрестила руки на грудях. — Саме так. Це був червень 2004 року, і я спала з відчиненим вікном, бо того дня було дуже тепло.

— Ви не заперечуєте, якщо я відкрию штори? – запитала Мейсі. — Я б хотіла подивитися у вікно.

Сьюзан опустила погляд. — Прошу.

Мейсі потягнула за штору, а коли відчула, що вона відчинилася, підняла її вгору. З вікна відкривався вид на поворот дороги, якою вони їхали до будинку, і на лісові хаші. Цей будинок знаходився в стороні від доріг, що змусило її замислитися над тим, чи не було це випадковим злочином. Нападник міг проїжджати повз, побачити відчинене вікно і ризикнути.

Собака пробіг повз Мейсі, обнюхуючи кімнату, яка, швидше за все, була йому незнайома. — То були лише ви з мамою?

— Так.

— А друга машина була на під'їзній доріжці? – запитав Невада.

— Ні. Моя мати не була за кермом. Їй було сорок дев'ять, але вона страждала на розсіяний склероз. Вона проспала всю пригоду.

Мейсі вивчала землю під вікном, на якій тепер була акуратно підстрижена трава. Від кущів, що колись оточували будинок, не залишилося й сліду.

Сьюзан змінила позу, наче погляд у вікно переніс її в минуле. — Кімната, в якій я сплю зараз, належала мамі. Кілька тижнів після нападу я спала на ковдрі біля її ліжка. Коли вона померла наступного року, я викинула своє ліжко і матрац і почала спати в її ліжку.

— Ви бачили його обличчя?

— Ні. На ньому була чорна маска з червоною облямівкою навколо очей і рота. Шкіра навколо очей і рота була вимазана чорним кремом для взуття або чимось подібним.

— Нападник говорив з вами? – запитала Мейсі.

— Він схопив мене за шию і сказав, що вб'є мою маму, якщо я закричу.

— Він говорив щось ще про вашу матір?

— Він зробив зауваження про її інвалідний візок і про те, що потрібно бути сильною людиною, щоб піклуватися про хворого члена сім'ї.

Коментар нападника свідчить про те, що він знав її, і це не був просто випадковий злочин. Він міг переслідувати її за кілька днів або тижнів до нападу, вивчаючи її поведінку, звички та слабкості.

— Який у нього був голос, коли він говорив з вами? – запитала Мейсі.

— Спочатку нервував. Коли він заговорив, я сказала йому забиратися геть. Я сказала, що нікому не скажу. Сказала, що він поводить себе нерозумно і що йому потрібно просто піти.

— Як він відреагував?

— Це його розлютило. Він сказав, що він не слабкий і знає, що робить. Він озирався по кімнаті, шукаючи щось. Він схопив з підлоги мої колготки. Ними він прив'язав мої руки до узголів'я ліжка. Він підняв з підлоги одну з моїх шкарпеток і запхав її мені до рота. Я почала плакати, і він зупинився. Він стояв і вивчав мене, як лабораторного щура.

— Що сталося далі? – запитала Мейсі.

— Він заліз на мене і згвалтував. Здавалося, що це тривало вічність, але після того, як він закінчив, я чомусь подивилася на годинник. Він був на мені лише кілька хвилин.

— Він ще щось казав? – запитала Мейсі.

— Він підтягнув штани і зробив вигляд, що збирається йти, але потім знову заліз на мене і обхопив руками мою шию. Кілька секунд він не рухався, а потім кілька разів прибрав руки.

— Він не задушив вас одразу? – запитала Мейсі.

— Ні. Було схоже на те, що він з'ясовував, як це зробити. Але врешті-решт він це зробив. Тільки коли я задихалася, він зліз з мене. Сказав, що йому шкода.

Переживання цієї події, навіть через п'ятнадцять років, засмучувало Сьюзан. Мейсі не була терплячою людиною за своєю природою, якщо тільки вона не розмовляла з жінками, які пережили травму. У таких випадках вона була готова чекати, поки пекло замерзне, якщо це було необхідно.

Нарешті Сьюзан похитала головою. — Коли я згадую ту ніч, є багато речей, які мене дуже розлютили, але я думаю, що його вибачення очолюють список. Якого біса він сказав мені, що йому шкода?

Мейсі опустила штору. — Причин може бути безліч. Ви – перша відома нам справа про цього злочинця.

— Чому ви думаєте, що я одна з перших?

— Він не приніс наручників. Те, як він поправив свої руки на вашій шії. Вибачення. Все це відповідає профілю людини, яка пробує щось нове.

— Але чому він вибачався? – запитала Сьюзан.

— Можливо, насильство також було для нього шоком. Можливо, він фантазував про це, але ніколи не пробував. Можливо, він справді відчував докори сумління.

— Він вибачався перед іншими? – запитала Сьюзан.

Мейсі відчувала на собі пильний погляд Невади. Він мовчав, але не пропустив жодного слова. — Жодна з жертв після того, як ви повідомили, не сказала, що він вибачився.

Сьюзан зігнула пальці. — Чому ФБР втрутилося в цю справу саме зараз? Минуло п'ятнадцять років.

— Ви можете подякувати шерифу Неваді, – сказала Мейсі. — Він робить все можливе, щоб розкрити цю справу.

За гнівом, що затьмарював допитливий погляд Сьюзан, промайнула надія. — Я була б рада, якби ви змогли його зловити. Я хочу, щоб він відчув злість, страх і безнадію, які він вилив на мене.

Мейсі хотіла, щоб він провів решту свого життя за ґратами. — Ви мені дуже допомогли.

— Звичайно. Приходьте в будь-який час.

— Останнє питання. Він коли-небудь зв'язувався з вами після цього?

— Ви маєте на увазі, дзвонив чи щось таке?

— Так.

— Ні, я не пам'ятаю ніяких контактів.

— Добре.

— Мені варто хвилюватися, що він зробив щось подібне?

— Ні. Я рада, що у вас є Зевс і ви залишаєтеся сильними.

Сьюзан вивела їх з кімнати і зачинила за собою двері, перш ніж попрямувати до вхідних дверей. — Я мала б запропонувати вам содової або води.

— Це не обов'язково, – сказала Мейсі.

Сьюзан озирнулася на стару спальню. — Буде приємно одного дня знову заснути, знаючи, що він не може повернутися.

— Я хочу вас попередити, – сказав Невада. — Я збираюся виступити на телебаченні в найближчі день-два і розповісти все, що я знаю про цього злочинця. Я прошу громаду зателефонувати мені, якщо у них є якісь зачіпки.

— Можливо, жертв було більше, ніж чотири? – Вираз обличчя Сьюзан занепокоївся.

— Так.

— Ви знаєте, як важко говорити з копами про зґвалтування, – сказала Мейсі. — Але не всі можуть. Ви змінюєте ситуацію.

— Я не хоробра, – сказала Сьюзан. — Минуло п'ятнадцять років, а я навіть не можу спати у власній кімнаті.

Для гвалтівника зґвалтування рідко залишається чимось більшим, ніж просто подією. Але для його жертви травма може залишитися на все життя. — Якщо ви отримаєте якесь дивне повідомлення після прес-конференції, вислухайте, але не вступайте в контакт. І негайно зателефонуйте мені.

— Звісно.

Мейсі взяла руку жінки в свою і стиснула її. Рік тому вона б уникала фізичного контакту, але зараз відчувала потребу заспокоїти цю жінку чимось більшим, ніж слова. — Не продавайте себе недооцінено. Ви сильна, і саме такі жінки, як ви, зможуть зловити цього хлопця.

Сьюзан тримала її за руку так, наче трималася за рятівний пліт. — Він може повернутися сюди?

Мейсі не стала б їй брехати. Серійних злочинців неможливо було передбачити. Вона знала, що хлопець не у в'язниці, а це означає, що він мертвий, занадто хворий, щоб діяти, або все ще активний. — Все можливо.

Сьюзан повільно відпустила пальці Мейсі і відступила назад. — Якщо він пройде повз Зевса, я буду чекати з мобільним телефоном і бейсбольною битою.

— Будемо сподіватися, що до цього не дійде, – сказала Мейсі.

Коли вони виходили, вона помітила диплом про закінчення середньої школи, вмонтований у тонку чорну рамку з магазину коробок. Вона закінчила середню школу Веллі у 2004 році. — Ви знали Тобі Тернер?

— Не дуже добре. Але я почувалася жахливо, коли вона зникла. Я чула, що її щойно знайшли.

— Так.

— Те, що з нею сталося, пов'язано зі мною? – запитала Сьюзан.

— Ми все ще з'ясовуємо це, – сказала Мейсі. — Ви знали Сінді Шоу?

— Її всі знали. Вона була дикою. Я чула, що вона втекла. Чому?

— Просто в той рік не склалося.

Сьюзан відчинила входні двері. — Телефонуйте мені, коли будуть новини.

— Обіцяю. Ми підемо подивимося, що там зовні.

— Звісно.

Коли Невада і Мейсі вийшли на вулицю, двері ледве встигли зачинитися, як внутрішні замки клацнули. Спустившись сходами, Невада обійшов будинок збоку і підійшов до вікна старої спальні Сьюзан.

— Він міг припаркуватися на вулиці, – сказав Невада. — Ніч, коли на неї напали, була майже безмісячною. Якби він був у чорному, його було б неможливо розгледіти. Вона приблизно того ж віку, що й Елліс, і жила з моєю тіткою в одноповерховому будинку на сільській дорозі, дуже схожому на цей.

— Він не вибирав цих жінок навмання, – сказала вона. — Він вибрав їх, тому що вони були вразливі.

В'язана маска дряпалася об його обличчя, коли він заходив до своєї спеціальної кімнати. Він завжди носив маску, спочатку як запобіжний захід, а тепер тому, що знав, що вона посилює фактор страху. Він увімкнув світло.

Вона лежала, згорнувшись калачиком, і на мить йому здалося, що він міг її вбити. Задушити її без свідомості було найефективнішим способом непомітно покласти її в багажник її машини.

Звідти він проїхав три кілометри, перш ніж дістався до свого автомобіля. Коли він відкрив багажник, вона прокинулася, але шприц із заспокійливим вибив її з колії.

Перенести її до своєї машини було досить легко. Потім все, що було потрібно, це сильний поштовх, щоб відправити її машину вниз в яр.

— Я радий, що у нас є цей час, – сказав він. — З тобою я можу бути самим собою. І мені так добре бути тим, ким я є насправді. – Від звуку його голосу вона злегка заворушилася.

Час грати.

Зачинивши за собою двері, він перетнув підвальну кімнату і став на коліна біля неї. На його полегшення, її дихання було слабким, і коли він торкнувся її руки, вона тихо застогнала. Він перевернув її на спину і штовхав за плечі, поки вона не розплющила очі. Вираз її обличчя швидко змінився на страх. Добре, вона приходила до тями. Було б нецікаво, якби вона проспала більшу частину його роботи.

Вона вислизнула з-під нього і притиснулася спиною до стіни. — Будь ласка.

Він був задоволений своїм смаком на жінок. Він дійсно міг їх вибирати. — Будь ласка? Будь ласка, що?

— Відпусти мене, – прошепотіла вона. — Я нікому не скажу.

Всі вони давали безглузді обіцянки мовчання, вірності чи згоди. Скільки жінок благали його про своє життя і свободу? Їхні благання підбадьорювали його і давали йому відчуття сили.

Раптом він відчув нетерпіння до набридлого сценарію, який розігрувався стільки разів. Він схопив жменю її темного волосся і смикнув її вперед так, що її обличчя опинилося в кількох сантиметрах від його обличчя.

У неї перехопило подих, пульс застукотів у горлі, а по щоках покотилися сльози. Страх, що горів у її погляді, дав йому надію, що це все ще може бути корисним.

Його ерекція пульсувала, і різкий приплив адреналіну пронизав його тіло найзахопливішим чином. — Я не повинен був так довго чекати, щоб зробити це знову. Я забув, як сильно нам обом це подобається.

— Не роби мені боляче. – Її очі були широко розплющені і налилися сльозами, а по губах ковзнув хрипкий шепіт.

Він сильно штовхнув її на підлогу і опинився на ній, перш ніж вона встигла вирватися. Він обхопив її струнку білу шию руками в рукавичках. Вона спробувала вирватися з його рук, але не змогла.

Він повільно стиснув її. — Потрібно шістдесят секунд, щоб задушити когось до смерті. Це все, що я можу зробити, щоб не кінчити. Один, два, три.

— Ні, – зітхнула вона, коли він продовжував рахувати.

— Вісім, дев'ять, десять. Ми майже закінчили, люба.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Понеділок, 18 листопада, 19:00

Невада зателефонував Джебу Тернеру і запитав, чи може він приїхати ще раз і взяти з собою Мейсі. Чоловік погодився, з залізною рішучістю, що гуділа під його втомленим смутком.

Коли він їхав на схід від міста, то помітив, що Мейсі була уважною і вдивлялася в краєвид, ніби закарбовуючи його в пам'яті. Він в'їхав у ще один невеликий анклав будинків, притулених до другорядної дороги на схід від автомагістралі.

Подвір'я було акуратно підстрижене, а перед будинком ріс великий дуб, на майже голих гілках якого ледве трималося кілька помаранчевих і золотих листочків. Майже до кожної гілки була прив'язана жовта стрічка. Деякі з них були свіжими і яскравими, деякі злегка потертими, а інші були настільки обвітреними і обшарпаними, що являли собою не більше, ніж безбарвні пасма.

Будинок був одноповерховим ранчо з білої цегли, що стояло на задньому дворі нової житлової забудови. Землю під забудову розчистили півроку тому, і на момент зникнення Тобі ця ділянка була вкрита густим лісом.

Вийшовши з машини, вони підійшли до входних дверей, і Невада подзвонив у дзвінок. Усередині почулися тверді кроки, і штори, що закривали велике вікно з картиною праворуч від них, замерехтіли. Двері відчинив худорлявий, підтягнутий чоловік років шістдесяти. Його обличчя було глибоко зморщене, але волосся підстрижене, а картата сорочка свіжо випрасувана. Джинси і нові спортивні кросівки доповнювали його охайний вигляд.

Коли він побачив Неваду, в очах чоловіка промайнуло впізнавання. — Пане Тернер, вам довелося багато з чим мати справу, сер, — сказав Невада. — Дозвольте представити вам спеціального агента Мейсі Кроу.

— Я Джеб Тернер, — сказав він, простягаючи руку.

— Мені дуже шкода, що так сталося, — сказала Мейсі.

Він ледь помітно кивнув головою, явно намагаючись стримати біль. — Добре, що ви зателефонували перед тим, як прийти. Репортери переслідують мене, вимагаючи інтерв'ю, тому я перестав відчиняти двері.

— Я можу частіше присилати до вас помічника, якщо ви вважаєте, що це може допомогти, — сказав Невада.

— Це не обов'язково, — відповів Тернер. — Репортери мене не лякають. — Він відійшов убік і запросив їх увійти.

Як і раніше, коли він відвідував будинок, Невада помітив, що інтер'єр будинку був таким же охайним і доглянутим, як і ззовні. На стіні навпроти них висів колаж із фотографій, серед яких була жінка у білій весільній сукні, та ж жінка з немовлям на руках, а також фотографії Тернера, жінки і дівчинки, що росла протягом багатьох років. Ціле життя, зафіксоване і сконденсоване на одній стіні.

Ця частина розслідування ніколи не була для нього легкою. Він волів би обмінюватися кулями з підозрюваним, аніж мати справу з емоціями родин жертв.

— Це була моя дружина, Кеті. Вона померла чотири роки тому від хвороби Альцгеймера.

— Мої співчуття, – сказала Мейсі.

— Ця хвороба була благословенням. Вона забула, що Тобі зникла, і продовжувала чекати на її візит. У будинку для літніх людей на кухні працювала дівчина, схожа на Тобі, і Кеті часто їх плутала. Сара, дівчинка, була досить люб'язна, щоб підіграти їй. Під кінець вона була єдиною, хто міг заспокоїти Кеті.

Тернер запросив їх сісти. Мейсі сіла на край зеленої канапи, а Невада – на інший кінець.

Тернер вмотивувався у зношеному кріслі. — Чим я можу бути корисний?

Мейсі витягла з рюкзака жовтий блокнот. — Коли ви востаннє бачили Тобі?

— Це був вечір четверга, і вона поверталася до школи, щоб підготуватися до сесії з історії.

— Що це була за школа? – запитала Мейсі.

— Старша школа Веллі.

— Там є ще одна школа неподалік, вірно? – запитала Мейсі.

— Гірська державна середня школа. Це на захід від нас і в іншому районі, але діти з обох шкіл досить часто перетинаються.

— Розкажіть мені про той останній день з Тобі, – попросила Мейсі.

Його поведінка на мить розслабилася, наче це було п'ятнадцять років тому і все було так, як і має бути. — Тобі ледь не забула свій рюкзак, але її мама побачила його біля вхідних дверей і вибігла до неї. Вона була так зосереджена на тому, щоб потрапити на заняття, що мало не забула свої книжки.

— Вона була хорошою ученицею? – запитала Мейсі.

— Відмінницею, – з гордістю відповів він. — Вона старанно працювала і вчилася. Вона була на порозі вступу до коледжу. Її оцінки повинні були бути першокласними, щоб вона могла отримати стипендію.

Чоловік на мить замовк, а його плечі згорбилися. Реальність прогнала останні приємні моменти. Ні Мейсі, ні Невада не говорили. Кожен з них знав, що чоловік повинен розповісти свою історію в свій час.

Тернер прочистив горло. — Тобі водила самостійно лише півроку, і ми занепокоїлися, коли вона поїхала сама. — Він похитав головою. — Але настає час, коли треба дозволити їм подорослішати, чи не так?

— Тобі так і не потрапила до середньої школи, так? – запитала Мейсі.

— Поліція знайшла наш фургон на стоянці за кілометр від школи. Шериф Грін опитав усіх дітей, які були на заняттях, але вони сказали, що Тобі так і не прийшла до школи.

— Вона з кимось зустрічалася в той час? – запитала Мейсі.

— Вона кілька разів зустрічалася з хлопцем з команди дебатів, але він був в Огайо на математичній олімпіаді, коли вона зникла. Копи його одразу ж відмазали.

— Ви впевнені, що більше нікого не було? – Мейсі натиснула.

— Мені багато разів ставили це питання. І відповідь завжди – ні. Тобі була зосереджена на школі, а не на хлопчиках.

Мейсі знала, що молоді дівчата можуть приховувати і приховують багато речей від своїх батьків. — Коли ви зрозуміли, що щось не так?

— Ми встановили для неї комендантську годину до 23:00. О пів на дванадцяту я зателефонував її подрузі Дженні Ньюсом, – сказав він. — Вони були близькі в минулому році.

— І що сказала Дженна?

— Вона сказала, що нічого не знає, – відповів Тернер. — Дженна досі живе в місті, але я не знаю точної адреси.

— Чи був хтось ще близький з Тобі? – запитала Мейсі.

— Вона дружила з дітьми в групі. Але у неї не було багато часу на спілкування. Ви збираєтеся поговорити з Дженною? – запитав він.

— Збираюся.

— Гаразд, ви поговорите з Дженною, і що далі? – зажадав Тернер. — Минуло п'ятнадцять років, а поліція нічого не знайшла. Мою дівчинку знайшли лише випадково.

Мейсі обійшла цей коментар стороною. — Коли ви дзвонили пану Ґріну?

— Це було за північ. – Він похитав головою. — Я повинен був зателефонувати шерифу через п'ять хвилин після одинадцятої. Це було зовсім не схоже на Тобі – спізнюватися, але моя дружина просила дати їй ще трохи часу.

— І шериф почав пошуки?

— Шериф не виглядав стурбованим, і я пам'ятаю, що вийшов з себе. Він сказав, що розбереться з цим.

— І він це зробив?

— Він подзвонив мені близько третьої години ночі. Сказав, що чув, що тієї ночі буде багаття, і він подумав, що, можливо, вона пішла туди. Футбольна команда та дівчата з групи підтримки влаштовували багаття, щоб підбадьорити всіх перед грою, але насправді це був привід напиться. Тобі було заборонено туди йти.

— Хіба вони не розпалювали багаття біля сараю Ваяттів? – запитала Мейсі.

— Їм було заборонено відвідувати ту територію. Пізніше я дізнався, що це було в полі біля струмка Талбот.

Мейсі занотувала це місце. — Що дізнався пан Ґрін?

— Він сказав, що ті кілька дітей, які залишилися, не бачили Тобі. – Він видихнув. — Я повинен був відвезти її до школи тієї ночі. Але її мати наполягла, щоб ми дозволили їй подорослішати.

Мейсі мимоволі накреслила ім'я *Сінді Шоу* і виявила, що малює маленькі кружечки навколо нього. — Ви знали Сінді Шоу?

— Я чув це ім'я. Вона втекла приблизно через два тижні після зникнення Тобі. Я питав про неї шерифа Ґріна. Шериф сказав не турбуватися про Сінді.

— Чому вона втекла? – запитав Невада.

— Гадки не маю. Вам слід запитати її брата, Брюса Шоу. Він лікар у будинку престарілих. Він доглядав за Кеті перед її смертю. Як ви думаєте, з Сінді сталося щось подібне до того, що сталося з моєю Тобі?

— Гадки не маю. Я все ще задаю багато запитань. Чи можемо ми побачити кімнату Тобі?

Тернер провів долонями по стегнах і підвівся. — Звичайно, я покажу вам її.

Вони втрюх пройшли вузьким коридором, заставленим ще більшою кількістю фотографій Тобі, і він відчинив двері задньої спальні.

Мейсі була вражена тим, що кімната виглядала так само, як і в день зникнення Тобі. Було тривожно бачити лавандове покривало, яке ледь пахло господарським милом, м'які іграшки, що м'яко притулилися до пухнастих подушок, і полірований комод, на якому все ще висіла аптечна косметика і недорогі срібні браслети. З дзеркала комода звисала колекція пов'язок на голову разом із золотою медаллю за дебати. Це нагадало їй, якою молодою була Тобі, коли її вбили.

Тернер посміхнувся. — Вона любила цей гурток, хоча її друзі вважали його занадто дитячим для старшокласниці. Але моїй Тобі подобалося те, що подобалося їй, і вона наполягала на своєму.

Мейсі підійшла до єдиного вікна. Вона обережно відсунула рожеві штори і вивчила вид на щойно вилучену землю. — Коли Тобі зникла, тут був лише ліс, так?

— Так і було. Його розчистили лише минулої весни. Це має бути велика фантастична забудова. Мене завжди цікавило, хто туди заселиться, але я чув, що житло добре продається.

Невада вивчав Мейсі, поки вона дивилася на землю. — Тут колись була дорога?

— Невеличка ґрунтова дорога. Майже ніхто нею не користувався, — відповів Тернер.

Вона обережно помацала замок, перевіряючи, наскільки легко він відкривається. Зараз він був тугий, але хтозна, яким би він був тоді. — Чи було щось, чого не вистачало в її кімнаті?

— Не вистачало? Що саме? Вона взяла з собою рюкзак.

— Як щодо прикрас, взуття, сорочки чи улюбленої дрібнички?

Він почухав голову. — Одного з її капців не вистачало, — сказав він нарешті. — Це було через кілька тижнів після того, як її не стало, і Кеті прийшла сюди прибирати. Вона хотіла прибрати кімнату саме тоді, коли Тобі повернеться додому. Вона знайшла один рожевий капчик під ліжком, але іншого не було. Вона шукала всюди, але його ніде не було.

— Ви зберегли той, що був? — запитала Мейсі.

— Звісно. — Він став на коліна біля ліжка, зазирнув під червону ковдру і витягнув рожевий в'язаний капчик. — Кеті була впевнена, що він з'явиться, як Тобі, і зберегла його. Я не дуже відрізняюся від своєї дружини. Я зберігав його так само для Тобі, але, мабуть, мені більше не потрібно цього робити.

— Ви знайшли в її кімнаті якісь речі, що їй не належали? — запитала Мейсі.

— Нічого, що кидалося б мені в очі, але в перші дні я не міг сюди заходити. Кеті подбала про це.

— Це було заплановане заняття? – запитала Мейсі.

— Ні. Це було в останню хвилину, – відповів він. — Чому це має значення?

— Знову ж таки, я просто задаю багато питань зараз.

Він проковтнув. — Шерифе Невада, коли я зможу забрати свою доньку? Настав час, щоб вона приєдналася до своєї матері.

— За кілька днів, – відповів Невада. — Завтра ми з агентом Кроу відвідаємо її в Роаноку. Тоді ми краще знатимемо про день звільнення.

Тернер перевів подих. — Скажіть моїй Тобі, що її татко любить її, добре? Передайте їй.

— Я скажу, – тихо сказала Мейсі.

На своїй машині Невада майже виїхав на головну дорогу, коли запитав: — Ти рибалиш, коли питаєш про Сінді Шоу, чи справді думаєш, що з нею щось трапилося?

— Гадаю, я рибалю. Це одна з тих незакінчених справ, які не дають мені спокою. – Вона глянула на свої нотатки. — Я хочу поговорити з Дженною Ньюсом.

— Гаразд.

Невада легко знайшов Дженну Ньюсом. Вона вийшла заміж десять років тому, її прізвище тепер було Монтгомері, і вона працювала в юридичній конторі помічником юриста. Вона сказала Неваді, що працює допізна і що вони можуть завітати до неї. Адвокатська контора розташовувалася у столітньому вікторіанському будинку, який був переобладнаний і перепланований.

Мейсі та Невада піднялися сходами і увійшли до кімнати, оформленої в елегантних сірих тонах, які підкреслювали товсту ліпнину з короною та камін з білого мармуру. Стіл адміністратора, виготовлений з полірованого червоного дерева, був єдиним джерелом тепла в холодній кімнаті.

Вони почекали лише мить, перш ніж з'явилася пухкенька руда дівчина у темно-синій сукні. Вона носила перли, чорні туфлі на підборах і коштовний годинник на лівому зап'ясті. — Чим можу допомогти?

Невада і Мейсі показали свої значки, і її посмішка трохи потьмяніла. — Ми б хотіли поговорити з Дженною Ньюсом Монтгомері.

— Це я. Це про Тобі, чи не так?

— Так. – Невада сховав свій значок назад у нагрудну кишеню куртки. — Ми можемо десь поговорити?

— Звичайно. Конференц-зал ліворуч. Я попрошу когось приглянути за телефонами. – Вона пірнула в кабінет, а потім повернулася і сіла, розгладжуючи спідницю наманікюреними пальцями. — Коли я прочитала новину про те, що її знайшли, я знала, що це лише питання часу, коли хтось прийде за мною.

— Ви були близькими подругами з Тобі Тернер? – запитала Мейсі.

Похмурі зморшки поглибилися. — Ми були хорошими подругами. Ми обидві були ботаніками, любили дебати і грати в групі.

— Коли ви бачили її востаннє? – запитала Мейсі.

— У день, коли вона зникла. Я бачила її в школі.

— І не після? – запитала Мейсі.

— Вона сказала щось про навчальну сесію, але я не змогла піти, бо няньчила свого молодшого брата.

— Діти в школі сказали, що вона не з'явилася на заняттях. Ви не знаєте, куди вона пішла?

— Шериф Грін ставив мені те саме запитання. Як я і сказала йому, я не знаю, куди вона пішла. Це було не схоже на неї – пропускати заняття.

— Вона з кимось зустрічалася? – запитала Мейсі.

— Ні. Їй подобалося кілька хлопців, але це завжди було на відстані.

— Хто їй подобався?

— Як і всі інші дівчата в школі, вона була закохана в хлопців, які грали в Команді Мрії. Того року вони були гарячі, як пекло. Навіть трохи цинічні гіки, як ми, не мали імунітету до їхньої аури.

— Команда Мрії? – перепитала Мейсі.

— Того року місцева футбольна команда дійшла до фіналу штату, – пояснив Невада. — Того року було четверо надзвичайно талановитих хлопців. Рейф Янгер, Пол Декер, Брюс Шоу і Кевін Ваятт.

— Ваятт, як у сараї Ваятта? – запитала Мейсі.

— Так, та сама сім'я, – відповів Невада.

— Маленьке містечко. – Мейсі записала всі імена. — Ви коли-небудь бачили, щоб Тобі тусувалася з кимось із Команди Мрії?

Дженна поблажливо посміхнулася. — Ботаніки не тусуються з хлопцями з Команди Мрії.

— Ви бачили, щоб вона розмовляла з кимось конкретно на іграх або в школі тієї осені? – запитала Мейсі.

— Я бачила її одного разу з Полом Декером. Він крутився біля її шафки за кілька днів до її зникнення.

— Тобі коли-небудь розповідала, про що вони розмовляли?

— Він вважав її милою, принаймні так вона мені потім сказала. У мене виникли підозри. Декер був відомий тим, що переслідував дівчат з групи підтримки.

— Ви розповіли шерифу Гріну про розмову Декера з Тобі? – запитала Невада.

— Шериф приходив одного разу, і я розповіла йому все, що щойно розповіла вам. Він записав, але продовжував хитати головою, ніби сумнівався в тому, що я бачила. Більше ніхто ніколи не говорив зі мною про це.

— Чи був ще хтось незвичайний, хто спілкувався з Тобі в останні кілька тижнів? – запитав Невада.

— Наприклад, Декер? Ні. Ви думаєте, що Декер вбив Тобі? Я чула, що його за щось заарештували, – запитала Дженна.

Мейсі не відповіла на питання, натомість запитала — Ви знали Сінді Шоу?

— Типу того, – сказала Дженна. — Вона була дивною качкою. Вона була завзятою тусовщицею, і їй дуже подобався готичний стиль. Дуже вболівала за футбольну команду минулого року і була в захваті від того, що її брат був на межі того, щоб досягти справжнього успіху.

— Сінді знала Тобі? – запитала Мейсі. — Вона взагалі розмовляла з Тобі?

— Ні, наскільки мені відомо. Сінді не була популярною, вона не вписувалася ні в компанію ботаніків, ні в компанію популярних дітей.

— Що сталося з Сінді? – запитала Мейсі.

— Всі знають, що Сінді втекла. Ви ж з ФБР. Хіба ви не можете просто розшукати Сінді і запитати її?

— Це не так просто. Але я б хотіла її знайти, – сказала Мейсі. — Є ідеї, куди вона переїхала?

— Я чула, що в Колорадо.

— Хтось коли-небудь чув про неї знову? – запитав Невада.

— Ні, наскільки мені відомо, але я не дуже часто спілкуюся з нею. Вам слід поговорити з Брюсом. Я впевнена, що вона розмовляла з братом в якийсь момент.

— Я обов'язково поговорю з ним, – сказала Мейсі.

— Ми завжди думали, що той, хто викрав Тобі, не був місцевим, – сказала Дженна.

— Чому ви так вважаєте? – запитала Мейсі.

Дженна здригнулася. — Тому що це не те місце, де живуть вбивці. Це гарне, мирне місце.

— А де, по-вашому, живуть вбивці, пані Монтгомері? – запитала Мейсі.

— У великих містах.

— Іноді так. А іноді вони живуть у таких місцях, як це, і виглядають дуже звичайними.

Дженна здригнулася. — Це тривожно.

Мейсі перегорнула сторінки свого блокнота на місце. — Так, тривожно.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Понеділок, 18 листопада, 20:15

Коли Невада виїхав за межі офісу Дженни Монтгомері, Мейсі була виснажена, і її тіло боліло. Підйом по високих сходах до офісу Дженни Монтгомері був для неї важким. А спуск зажадав від неї повної концентрації.

Мейсі тримала себе в руках, і під час розмови відчувала себе гостро, але тепер, коли вона залишилася наодинці з Невадою, вона трохи втратила пильність. Довгий день давався взнаки, тоді як рік тому вона пройшла б усе з повним запасом енергії. Невада нічого не прокоментував, але його насуплений погляд свідчив про те, що він хвилюється за неї.

— Що ти думаєш про Дженну Монтгомері? – запитав він.

— Я не впевнена. Здавалося, вона була корисною та усміхненою.

— Але?

Вона провела рукою по своєму короткому волоссю, ніби воно було довшим і все ще спадало на плечі. — На даному етапі я не довіряю повністю нічийм розповідям. Якщо Дженна знає щось, що призвело до смерті Тобі, вона може боятися говорити навіть через п'ятнадцять років.

— Або вона була з нами відверта.

— Час покаже.

— Що далі? – запитав він.

— Я хочу поговорити з Генком Гріном. Він був шерифом під час цих нападів, – сказала Мейсі. — Це маленьке містечко, і чутки розійдуться швидко. Я не хочу, щоб він був надто підготовлений до нашої зустрічі.

— Ми поїдемо прямо зараз.

— Я хочу бути тією, хто його допитає, – сказала вона.

— Твої міркування?

— Ти щойно переміг його в суперечливих перегонах, що, я впевнена, досі його турбує. А як він ставиться до жінок у правоохоронних органах?

— Він найняв помічницю Беннетт, і, за її словами, він був надійним наставником і ставився до неї, як і до всіх інших помічників.

— Добре. Принаймні нам не доведеться перестрибувати через цей бар'єр.

— Хочеш, щоб я зателефонував наперед? – запитав він.

— Ні. Якщо він хоч трохи добрий, то знатиме, що ми приїдемо.

Через десять хвилин Невада припаркувався перед двоповерховим будинком, що стояв у кінці довгої гравійної під'їзної дороги. Будинок був пофарбований у темно-сірий колір з білим оздобленням і чорними віконницями.

Біля вхідних дверей на полірованому срібному стовпі висів американський прапор, а з високого димаря клубочився дим. У кімнатах нагорі було темно, але у вітальні внизу світилося світло від телевізора з великим екраном.

Невада припаркував машину біля тротуару, щоб їй було легше вийти з машини. Хоча він намагався сповільнити свій крок заради неї, вона змушувала себе не відставати.

Мейсі подзвонила в дзвоник. Вони обоє стали збоку, як і годиться, завдяки багатьом рокам роботи в польових умовах.

Усередині пролунали важкі кроки, завіса відхилилася, а потім вхідні двері відчинилися перед Генком Гріном.

Сторонній спостерігач міг би списати Генка Гріна з рахунків, щойно побачивши його картату сорочку, що розтягнулася на великому животі, кобуру Sig Sauer, пристебнуту до потертого ремня, що притримує потерті джинси і запилені робочі черевики. Але було б помилкою нехтувати колишнім шерифом. Колишній морський піхотинець, Грін повернувся до Діп Ран у віці за тридцять і десять років працював помічником шерифа, а потім балотувався на посаду шерифа, яку він обіймав майже двадцять років. Він планував відпрацювати ще один чотирирічний термін, поки Брук Беннет не виявила в камері схову неперевірені набори доказів.

Мейсі досі не була впевнена, чому Грін не відправив набори на перевірку. У кращому випадку це було пов'язано з бюджетними проблемами. Найгірша версія варіювалася від некомпетентності до змови.

Коли Мейсі підняла свій ідентифікаційний значок, вона сказала: — Спеціальний агент Мейсі Кроу.

Грін навіть не глянув на значок. — Мені було цікаво, коли ви знайдете дорогу сюди, агенте Кроу. Шерифе Невада, вас найняли як її гіда та водія?

Мейсі і Невада промовчали, пропустивши коментар повз вуха.

Грін похитав головою, видаючи смоктальний звук. — Заходьте всередину.

— Ми не заважаємо? — запитала Мейсі.

— Ви знаєте, що це так. Можна подумати, що якщо я програю вибори, то зможу спокійно дивитися телевізійне шоу, не хвилюючись, що його перервуть, але, мабуть, це не так.

Невада, здавалося, прийняв хвалькуватість Гріна, ніби відчуваючи, що Грін любить бути в центрі подій і ненавидить бути на узбіччі. Вони з Невадою нічим не відрізнялися, і вона готова посперечатися, що він, як і вона, не хотів бути відкинутим на узбіччя.

У будинку висіли пряні аромати коріандру і кмину з, мабуть, мексиканської вечері, а з затемненої кухні долинав звук посудомийної машини.

Грін провів їх вузьким коридором, заповненим десятками фотографій, на яких колишній шериф був зображений у формі на різноманітних місцевих заходах. Там також була фотографія Гріна на чолі різдвяного параду з крейсером, яким тепер керувала Беннетт.

Грін увімкнув світло на кухні. — Зробити вам каву?

— Так, будь ласка. — Мейсі поставила сумку на стіл, наче пред'являла претензію.

Вона взяла собі за звичку відмовлятися від усіх пропозицій жертв випити чогось прохолодного. Вона завжди наполягала на тому, що не нав'язується. І

якими б гострими не були її запитання, вона намагалася пом'якшити кожне слово і склад співчуттям. Однак у випадку з Гріном вона була готова з'явитися без дзвінка, прийняти його гостинність і залишити свої речі на його столі.

Поки Грін налаштовував кавоварку, вона ходила по кімнаті, розглядаючи фотографії в рамочках, що акуратно висіли на стінах.

Вона нахилилася ближче до фотографії, на якій був зображений Грін кілька десятиліть тому. — Очевидно, що ви любите це місто, пане Грін.

Кавоварка почала шипіти і булькати. — Мені не соромно в цьому зізнатися. Я люблю Діп Ран.

— Ви були шерифом двадцять років? – запитала вона.

— Двадцять п'ять. – Він притулився до прилавка і склав руку на животі, ніби жартуючи з неї. — Б'юся об заклад, ви були в початковій школі, коли я починав свою кар'єру.

— Ви маєте рацію, – сказала вона. — Я читала Ненсі Дрю, коли ви робили справжню роботу.

— Що ж, гадаю, ми всі повинні десь починати. – Він налив три чашки і поставив їх на стіл. — Молоко, цукор?

— Так, і те, і те, — відповіла вона.

Грін витягнув усе з холодильника і поставив на стіл разом із блакитною ложкою.

— Дякую. – Вона висипала дві великі чайні ложки у свою чашку і долила решту молока. Зробивши великий ковток, вона заплющила очі. — Дуже смачно. – Притискаючи чашку до себе, вона повернулася до картин. — Я не спала майже всю ніч, читаючи справи про три зґвалтування і вбивство Тобі Тернер.

— Вбивство і зґвалтування не були пов'язані між собою, – сказав Грін.

Вона уважно спостерігала за ним. — Ми обоє знаємо, що це неправда.

В очах старого промайнув непомітний шок, коли він постукав вказівним пальцем по ручці своєї чашки. — Що, в біса, це означає?

Замість відповіді Мейсі запитала: — Чому ви не перевірили набори зґвалтувань з 2004 року? Якщо бюджет був таким обмеженим, чому не шукати федеральні гранти?

— Я не думав, що це для нас можливий варіант, – відповів Грін.

— Ви подавали заявки на інші федеральні гранти під час перебування на посаді, – сказала вона. — Один з них був на програму шкільної безпеки, а інший – на бронежилети для ваших заступників. Чому б не на тест ДНК?

Він потягував каву, а її погляд загострився. — До чого ви ведете? – заперечив він. — Чому ви так переймаєтеся цими нападами?

— Коли жінку зґвалтували, а вона не побоялася зберегти ДНК нападника і зателефонувати в поліцію, то, чорт забирай, краще б її протестували.

Він похитав головою. — Ви так говорите, ніби ми не намагалися розкрити ці справи. Ми розмовляли з десятками чоловіків. У нас було кілька підозрюваних, на яких ми сильно покладалися, особливо після того, як Ребекку Кеннеді ледь не задушили.

— Хто були підозрювані у її справі?

— Її колишній хлопець, Пол Декер, наприклад.

— Пол Декер з Команди Мрії?

— Саме так. Вони були нестабільною парою. Билися, як кішки з собаками, коли зустрічалися в старших класах.

— Ви пам'ятаєте, як вони сварилися п'ятнадцять років тому? – запитала Мейсі.

— Звичайно. Я працював щоп'ятниці ввечері на футбольному матчі. Ці двоє постійно гризлися між собою. Я навіть розборонив одну бійку за трибунами, і вони обидва отримали порізи та синці. Обидва присягалися, що нічого не сталося. І вони продовжували зустрічатися. Це було божевільня.

— Вони зустрічалися до того, як на неї напали? – запитала Мейсі.

— Так, – відповів Грін.

— Пол Декер був заарештований п'ять років тому, – сказав Невада. — Його ДНК має бути в CODIS, а нашого злочинця – немає.

Грін перевів погляд на Неваду. — Результати тесту ДНК у тих справах вже готові? – запитав він.

— Так, – відповіла Мейсі. — З восьми справ, які ми відправили, три були скоєні одним і тим же злочинцем.

— Що? – запитав Грін.

— Саме так. Ви мали серійного гвалтівника на власному подвір'ї.

Грін нахмурих брови. — У школі був садівник, – сказав він. — Його забрали. Багато хто казав, що він любив надто пильно стежити за дівчатами. Чоловіка звали Дейв Поттер, і він знав двох з трьох жертв зґвалтування. Але на час першого нападу у нього було алібі.

— Ви робили буккальний сквоб? – запитала Мейсі. *Буккальний* означає *рот* або *щока*, і тест передбачав використання ватної палички для взяття мазка зі щоки злочинця для збору ДНК.

— Ні.

— Де зараз пан Поттер? – запитала Мейсі.

— Він помер пару років тому.

— У нього є сім'я в цьому районі? – запитала Мейсі. — Хтось, з ким ми могли б поговорити?

— Я можу знайти для вас ім'я.

— Чим швидше, тим краще, – сказала Мейсі.

— Ви сказали, що ці зґвалтування пов'язані з Тобі Тернер? – запитав Грін. — Як?

— Ми знайшли ДНК на її рюкзаку. Це ДНК нашого серійного гвалтівника.

— Що? – Обличчя Гріна зблідло, а з його плечей зникла деяка самовпевненість.

Вона мовчала, потягуючи каву. Вона вагалася, бо хотіла, щоб до неї дійшла вся вага інформації. — Ми ще не оприлюднили цю інформацію.

— Звичайно. Я нічого не скажу, – відповів Грін більш виваженим тоном.

Він виглядав розгубленим, але їй було байдуже. — Коли я вивчала історію цих вбивств, я прочитала про іншу дівчину, яка зникла приблизно в той самий час. Сінді Шоу?

— Вона не зникла, – сказав Грін. — Вона втекла.

— Куди вона подалася? – запитала Мейсі.

— Вона казала всім, хто слухав, що хоче поїхати до Каліфорнії, але я ніколи не знав напевно.

Дженна Монтгомері казала, що в Колорадо. — Вам ніколи не спадало на думку, що хтось її вбив? — запитала Мейсі.

— Ні. Ця дівчина могла чудово про себе подбати. — Він знизав плечима, його посмішка була хитрою. — Якщо ви хочете дізнатися більше про Сінді, поговоріть з її братом.

— Я так і зроблю. — Вона підняла свою чашку. — Дякую за каву.

Грін підняв очі, не зводячи з неї погляду. — Можливо, я помилився з тими тест-наборами, але я надривав свій зад, шукаючи людину, яка заподіяла шкоду тим трьом дівчатам. І ми перевернули цю долину догори дном, шукаючи Тобі.

Мейсі працювала над достатньою кількістю справ, щоб знати, коли їй потрібно заспокоїтися. Їй може не подобатися Грін або його методи, але поки справа не закрита, він може їй знадобитися. — Я в місті лише на п'ять днів, пане Грін, але ми ще побачимося.

— Заходьте в будь-який час. Я допоможу, чим зможу.

Ні Невада, ні Мейсі не розмовляли, коли виходили з дому. Лише коли вони сіли на переднє сидіння його автомобіля, він запитав: — Як ти це оцінюєш?

Вона застібнула ремінь безпеки. — Можливо, нам варто протестувати його ДНК і порівняти її з ДНК нашого кривдника.

— Грін? Господи, Мейсі, ти розворушила осине гніздо.

Вона знизала плечима. — Якщо він цього не робив, то добре знає, хто це зробив. Під час мого дослідження міста я побачила, що округ назвав шкільну гімназію його ім'ям. Це говорить мені про те, що він зробив більше, ніж просто з'являвся на іграх і підтримував мир. І я не здивуюся, якщо він захищав одного з гравців.

Коли Невада висадив Мейсі у поліцейському відділку, була вже майже десята, і вона була виснажена. У неї боліла нога, коли вона сідала в машину, але вона була до біса обережною, щоб Невада не помітив її дискомфорту. Вона під'їхала до мотелю неподалік від шосе, де забронювала номер на п'ять ночей. Зупинившись перед адміністрацією мотелю, вона зрозуміла, що заклад не зовсім відповідає своєму веб-сайту.

Мейсі штовхнула двері і підійшла до стійки реєстрації. Вона поклала сумочку на стійку, дістала гаманець і посвідчення особи. — Номер для Кроу.

Порт'є вивчив її, а потім ввів її ім'я в комп'ютер. — П'ять ночей?

— Правильно.

— Розпишіться тут, — сказав він.

Вона заповнила реєстраційну картку.

— Ви, мабуть, агент ФБР, — сказав він, кладучи на стійку набір ключів. — Ви схожі на федерала.

Вона взяла ключі. — Чомусь я не думаю, що це добре.

— Ви тут, щоб знайти вбивцю Тобі Тернер?

— Я не маю права обговорювати мої справи.

Вона схопила свою сумочку і вийшла з приміщення. Вона об'їхала двоповерхову будівлю збоку і припаркувалася перед кімнатою 107. Схопивши

сумку на роliках, вона пройшла чотири метри до своєї кімнати, відчинила двері і зайшла всередину. Запах соснового миючого засобу майже перебивав слабкий аромат сигаретного диму.

Вона зачинила за собою двері, закріпила ланцюжок і закрила щільні вінілові штори. Вона скинула куртку і накинула її на стілець біля маленького круглого столика. Провівши рукою по волоссю, вона повернула шию з боку в бік, оглядаючи кімнату.

Скільки разів їй доводилося зупинятися в подібних місцях, поки вона працювала в бюро? Вона здогадалася, що в тумбочці лежить невикористана Біблія, у ванній кімнаті – чотири білих рушники, у рулоні – тонкий, як папір, туалетний папір, і відерце з льодом, яке, як вона сумнівалася, не мили вже багато років.

Вона сіла на край ліжка і зі стогоном нахилилася, щоб розшнурувати черевики, перш ніж скинути їх ногою. Вона піднялася і потягнула ковдру і простирадла назад, перш ніж лягти. Раніше вона носила з собою синій ліхтарик, який виявляв присутність людських рідин. У підсумку, вона не знімала шкарпеток, не користувалася ковдрою і мала у валізі свіжий запас серветок для протирання перемикача каналів і приймача телефону.

Вона вийняла пістолет з кобури і поклала його на подушку поруч з правою домінуючою рукою. Коли вона відкинулася на спину, з її вуст вирвалося зітхання. Хороша річ у тому, що вона до біса втомилася, бо не турбувалася про перемикач каналів, відерця з льодом чи підрахунок овець. Її тіло пульсувало, коли вона розчинилася в м'якому матраці. Очі були заплющені.

Події дня повільно прокручувалися в її голові, але образ, який постійно повертався, був Майк Невада, що стояв біля входу в сарай Ваяттів. Невада і Ремсі поважали один одного, і як новий шериф він був зацікавлений у розкритті цієї справи. Він був фактично очима і вухами Ремсі в цій справі.

Її здивувало те, що Невада виглядав досить невимушено. Невада, якого вона знала, був жорстким агентом. Вона завжди вважала його довічником, якого виганяють на пенсію в обов'язковому пенсійному віці.

Що ж для нього змінилося?

Питання прокручувалося в її голові все повільніше і повільніше, поки її свідомість не ослабла, і вона не провалилася в темряву. Вона не боролася з цим. Сон перезарядить її мозок і тіло, і вранці вона буде гострішою. Лише кілька годин сну, а потім рано вставати.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Звук був далеким і спочатку легко ігнорувався.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Звук ставав гучнішим. Більш наполегливим. Інстинкт змусив її намацати свою зброю, коли вона почула слабкий жіночий шепіт.

— *Допоможи мені. Знайди мене.*

Коли її пальці намацали прохолодне простирадло, а потім шорстку текстуру руків'я зброї, важка вага надала на її тіло, притиснувши її до ліжка. Її серце забилося швидше.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

— Хто ти? – запитала Мейсі.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Запанувала тиша, і звуки стихли.

— Хто ти? – Тривожна енергія прокотилася по ній.

А потім, дуже тихо: — *Будь ласка, знайди мене.*

— Хто ти, чорт забирай, така?

— *Будь ласка, знайди мене.*

Мейсі сіла в своєму ліжку. Її сорочка була мокрою від поту, а серце калатало в грудях, як таран. Вона оглянула кімнату і побачила свою зброю, що лежала на подушці, де вона її залишила. Кімната була залита тінями. Вона була сама. Проте вона прислухалася і чекала. Що це за чортівня?

— Я втрачаю свій клятий розум.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 1:00

Під яскравими зірками Брук Беннетт стояла біля сараю, де минулого тижня знайшли рештки Тобі Тернер. Вона не була в сараї Ваяттів з того дня в середній школі, коли вони з Сінді Шоу приїхали сюди на велосипедах.

Сінді помітила великий сірий круглий вулик. Кілька бджіл дзижчали, а серцевина гуділа від руху. Сінді пнула ногою кілька камінців, а потім потягнулася до шматка грубо обтесаної деревини. — Спробуй вдарити по тому гнізду.

— Навіщо мені бити по гнізду? – запитала Брук.

— Ти кажеш, що дуже боїшся?

— Я не боюся.

Сінді вигнула брову. — Тоді спробуй.

Сумнів в очах Сінді роздратував Брук. Вона боялася, але ніколи не відступала перед викликом. — Дай мені дерево.

Сінді стрималася. — Ти впевнена?

Брук вихопила її, замахнулася, як Луїсвіллський бейсболіст, і сильно вдарила по сірому циліндричному конусу. Крихкий вулик з глухим стуком упав на землю і розколовся прямо по центру. Сінді побігла, коли бджоли, люті й розлючені, почали роїтися. Потім, відчувши Брук, вони націлилися на непроханого гостя.

Брук з криком вибігла з сараю, її ноги і руки були вкриті ранами. Сінді, перебуваючи на безпечній відстані, так сміялася, що аж заплакала.

Брук завжди вважала, що неприємності знаходять одних людей, а інші їх шукають. Сінді шукала неприємностей. Вона була провокатором, але завжди вміла делегувати повноваження. До честі Сінді, вона знала, де проходить межа.

Брук увімкнула ліхтарик і перетнула середину сараю до червоної стрічки, що позначала місце злочину. Вдивляючись у частково демонтований жолоб, вона думала про Сінді. На той час, коли Брук і Сінді досягли старшої школи, вони оберталися в дуже різних колах. У сімнадцять років Сінді була цинічною. Вона багато пила, а секс для неї був таким же автоматичним, як дихання.

Але в останні кілька днів перед зникненням Сінді створювала проблеми іншого роду. Сінді багато пила і стверджувала, що знає щось. Жахливі речі.

І коли Сінді Шоу зникла, це мало стати тривожним сигналом. Тобі Тернер зникла, і все місто шукало її. Але нікого не хвилювало, що гучна баламутка

нарешті зникла. Брук не з чуток знала, якою жорстокою може бути Сінді, і їй теж було байдуже.

Брук опустила на коліна біля могили і набрала жменю землі, пропускаючи її крізь пальці. Вона завжди вірила, що Сінді справді втекла. Дівчинка досить часто погрожувала це зробити. Це ні для кого не було несподіванкою.

Але тепер Брук сумнівалася в собі. Вона подивилася на Сінді крізь призму старшого, мудрішого віку і пробачила дівчинку. Тепер вона хотіла знати, що насправді сталося з Сінді Шоу.

Нехай сплячі собаки брешуть.

Це те, що сказав би Грін, якби вона запитала його про Сінді. Це те, що він сказав про неперевірені набори для зґвалтування, коли вона знайшла їх у кімнаті для доказів. Коли вона вдруге натиснула на Гріна з приводу цих наборів, він сказав їй відступити. У той момент щось всередині неї змінилося.

Нехай сплячі собаки брешуть.

Ця порада звучала в її голові, коли вона ризикнула безпечним майбутнім у департаменті шерифа і злила інформацію про набори для зґвалтувань Неваді, а потім і ЗМП. Вона очікувала, що розслідуванням займуться федерали. Вона не очікувала, що він буде балотуватися проти Гріна. Або виграє.

Брук перетнула вкриту інеєм землю, слідуючи за кільцем ліхтарика до своєї машини. Коли вона потягнулася до дверної ручки, вітер зашелестів у деревах. Її рука ковзнула до зброї, вдивляючись у темряву. Вона шукала ознаки неприємностей у хитанні дерев і високої трави. Її шкіра пощипувала. Вона стиснула пальці на руків'ї зброї.

Нарешті, вона відкинула вбік несподіваний напад нервів і сіла в машину. Заводячи двигун, вона востаннє оглянула горизонт, перш ніж струсити залишки хвилювання і проїхала вісім кілометрів до свого будинку.

Мама і Метт вже мали б спати, але принаймні вона буде під одним дахом з ними протягом кількох годин.

Вона припаркувалася біля будинку, вийшла з машини і піднялася сходами, перш ніж тихо відімкнути вхідні двері. Легко ступаючи, вона пройшла на кухню і відкрила холодильник, де знайшла синій пластиковий контейнер. До нього був прикріплений папірець з написом **"БРУК"**.

— Благословляю тебе, мамо. — Вона відкрила кришку, вийняла смажену смужку курки і відкусила її. Вона була холодною, але аромат був чудовим, і вона була такою голодною, що у неї запаморочилося в голові. Вона взяла газовану воду і, стоячи біля кухонної раковини, з'їла курку і вилила воду з бляшанки.

Годинник на плиті показував 1:50 ночі. У неї було три години, щоб трохи поспати і повернутися в офіс.

Її телефон задзеленчав від повідомлення, і вона глянула на екран. Повідомлення було від Пітера Стюарта, репортера з Роанока. Він був молодий, близько двадцяти років, і хоча вони ніколи не зустрічалися особисто, вона уявила собі щойно оформлений диплом журналіста з університету "Кому яке діло", який висів у маленькій сірій кабінці в центрі редакції.

Результати ДНК-тестів на зґвалтування вже мали б бути готові.

Зливати інформацію Стюарту було нерозумно. Їй слід було натиснути на Гріна сильніше або дати Неваді час попрацювати над справою. Але вона була

розлючена, коли зв'язалася з ним. Він вхопився за цю історію і заробив значний ефірний час. Тепер він хотів продовження. Йому потрібна була наступна історія.

Цілком ймовірно, що Невада знав, що вона порушила протокол одного разу, і пробачив її. Вона сумнівалася, що він стерпить друге порушення.

І вона, чесно кажучи, не хотіла його підірвати. Він робив успіхи і заслуговував на чесний шанс.

Брук написала у відповідь: Наразі без коментарів.

Маленькі сірі бульбашки покотилися на місці, а потім: Якщо не зараз, то коли?

Вона відкинула ліктем тривогу, яка переслідувала її відтоді, як вона написала йому перше повідомлення. Без коментарів.

Дозволь мені допомогти тобі, написав він.

Без коментарів.

Я маю достатньо інформації з моїх джерел, щоб опублікувати свою історію.

Справді? Чи він блефував? Вона не хотіла клюнути на його приманку, але й не хотіла відштовхнути його. Він може бути корисним.

Зачекай, і ти будеш першим, коли ми матимемо що сказати.

Даю 24 години.

Невдоволена, вона кинула телефон на стіл і потягнулася до пива в холодильнику. Вона відкоркувала кришку і зробила довгий ковток.

У коридорі клацнуло світло, і вона почула впевнені кроки своєї матері. У дверях з'явилася Сандра Беннетт, одягнена в товстий рожевий халат поверх довгої, поношеної фланелевої нічної сорочки. Коротке сиве волосся обрамляло кругле обличчя, а окуляри в срібній оправі ловили верхнє світло. — Я так і думала, що це ти.

— Вибач, що розбудила, мамо. Дякую за вечерю.

Вона опустила на підлогу і легенько поцілувала Брук у щоку. — Я вже почала хвилюватися.

— Божевільний день.

— Вони вже знайшли Деббі? – запитала її мати.

— Як ти дізналася, що вона зникла?

— Я подзвонила її матері сьогодні, і вона мені розповіла. Оскільки батько Деббі дуже хворий, церква надсилає їжу.

— Досі немає жодних ознак її присутності.

— Я чула, що вона мала бути на роботі сьогодні, але не вийшла. Це не перший раз, коли Деббі плутає свій графік.

— Деббі з кимось зустрічається? – запитала Брук. — У неї були якісь проблеми з чоловіками?

— Ні, я не помічала.

— Її мама не казала, що у неї були проблеми на роботі? Може, незадоволений колега, який ненавидів її за те, що вона його ігнорувала?

— Знову ж таки, ні. Її мати каже, що всі люблять Деббі, і це правда. Вона чудово ладнає з пацієнтами і з сусідами.

Брук зробила ще один ковток холодного пива. — Сподіваюся, Деббі зробила дику зачіску і поїхала в Річмонд або Вашингтон на кілька днів повеселитися. Вона вже погрожувала це зробити.

— Усім час від часу потрібна перерва. — Її мати потягнулася до чистого горнятка в шафі.

— Я знаю, що це був стрес після того, як мене підвищили. Я сподіваюся, що ми з тобою, Меттом, зможемо взяти відпустку в червні, коли закінчатся шкільні канікули.

Насупившись, мати підійшла до плити, зазирнула в холодний чайник, перш ніж наповнити його свіжою водою. Вона увімкнула конфорку. — Я знаю, що на тебе багато всього навалилося — і робота, і Метт.

— Нічого такого, з чим би я не могла впоратися, — сказала Брук.

— Нічого, з чим би ми не змогли впоратися, — підкреслила її мати.

Мати Брук була з нею на кожному кроці. Вона була її найбільшою прихильницею в дитинстві, і пізніше, коли Брук дізналася про свою вагітність у випускному класі середньої школи, її мати не відходила від неї ні на крок.

Вона досі пам'ятає ту панічну поїздку до лікарні тієї ночі, коли народився Метт. Брук згорнулася калачиком на передньому сидінні, задихаючись і плачучи. Її мати їхала на великій швидкості по об'їзній дорозі, коли саме Ґрін зупинив її матір на узбіччі. Він зафіксував, що вона їхала зі швидкістю вісімдесят замість п'ятдесяти п'яти. Він зрозумів, що відбувається, негайно супроводжував їх до лікарні і не відходив, поки Метт не з'явився на світ з криком через двадцять хвилин.

Наступні чотири роки Брук їздила до школи, відвідувала заняття, а потім поспішала додому до свого синочка. З допомогою матері вона отримала диплом про вищу освіту і влаштувалася на роботу в офіс шерифа на посаду помічника. Вона була віддана Ґріну і прикрила б його спину, якби тільки він відправив ті клятві набори на перевірку.

— Тобі б не завадила перерва, — сказала її мати.

Ідея теплого піщаного пляжу була майже занадто спокусливою, щоб її розглядати. Вона зробила ще один довгий ковток пива і подумала про підлітка, який спав нагорі. — Мені сьогодні подзвонив Метт зі школи. Він забув свій комп'ютер і гроші на обід. Не могла до тебе додзвонитися.

— Я була на поверсі з важким пацієнтом і не могла відповісти на дзвінок. Я сказала йому, щоб він краще планував. Це вже третій раз, коли він забув гроші на обід.

— Я побігла до школи.

— Ти занадто багато для нього робиш, Брук. Він повинен відчувати наслідки в дрібницях, щоб не зазнати невдачі, коли це дійсно важливо.

— Щоб він не став таким, як я?

— Я б ніколи не побажала, щоб він пішов. Я люблю його. Але ти ж знаєш, що я хотіла для тебе іншого життя.

Трохи роздратована на матір і на себе, Брук зробила ще один ковток. — Сьогодні згадували ім'я Сінді Шоу.

— Сінді? Чому?

Брук копнула нігтем етикетку на пляшці. — Вона зникла того ж року, що й Тобі. Агент ФБР вважає, що між ними може бути зв'язок.

Занепокоєння поглибило зморшки на обличчі її матері, коли вона притулилася до прилавка. — Сінді завдала багато клопоту.

Брук була більше схожа на Тобі Тернер, музичного гіка без жодної холонокрової кісточки в тілі. Коли Сінді звернула увагу на Брук у старших класах, інцидент з бджолами був забутий. І хоча б на деякий час вона відчула себе крутішою. Але Сінді ніколи по-справжньому не дбала ні про Брук, ні про Тобі, ні, можливо, про себе.

— Озираючись назад, я розумію, що жахливе домашнє життя Сінді та її проблеми зі зловживанням психоактивними речовинами призвели до того, що вона зробила багато поганих виборів. Якби я зустріла її сьогодні, мені хотілося б думати, що я була б більшою людиною і проявила б до неї більше співчуття.

— Я не знаю, чи змогла б я коли-небудь проявити милосердя до цієї дівчинки. — Мати опустила пакетик ромашкового чаю в чашку, і коли чайник засвистів, вона налила гарячої води в чашку. — Ти згадала про ФБР. Це та людина, яка керує чорним седаном, припаркованим перед відділком?

— Так, це спеціальний агент Мейсі Кроу.

— Але хіба це не ваша робота — розслідувати ці справи?

— Шериф Невада вважає, що для цієї справи нам потрібні важкі гармати.

— Ти досить розумна, щоб зрозуміти це.

Брук не була в цьому впевнена. Її досвід закінчився на кордоні округу. — Свіжа пара очей не завадить.

Нагорі заскрипіли дошки підлоги, і вона зрозуміла, що її син, який міцно спав, прокинувся. Він був розумним, кмітливим і точною копією її самої.

Брук вилила останнє пиво. — Я хочу перевірити, як там Метт.

Коли вона повернулася, щоб піти, її мати сказала: — Я пишаюся тобою.

Брук заплющила очі, вбираючи в себе ці слова, а потім злегка поцілувала матір у щоку і піднялася сходами. Вона пройшла вузьким коридором, яким подорожувала стільки разів, що світло було не потрібне. Вона відчинила двері спальні сина. У повітрі висів запах свіжого шару синьої фарби, який вона нанесла на стіни пару тижнів тому. Його одяг лежав на підлозі поруч із кросівками одинадцятого розміру, які вона подарувала йому на день народження минулого літа. Йому вже виповнилося чотирнадцять, і через чотири роки він сам піде до коледжу. Коли він народився, вона думала, що її життя закінчилося. Тепер вона задавалася питанням, що робитиме, коли його не стане.

— Мамо.

Брук сіла на край його ліжка і погладила сина по спині. — Ти повинен спати, синку.

— Я не дитина, мамо. — Метт перевернувся і сів, відкинувши густе темне волосся з очей.

— Ти завжди будеш моїм малюком. — Це була одна з причин, чому вона принесла йому сьогодні комп'ютер. Було приємно відчувати себе потрібною.

— Мамо. Припини.

— Зрозуміло.

— Ти прийшла чи йдеш?

— Проїздом. Мені треба швидко прийняти душ, трохи поспати і переодягнутися перед тим, як повернуся на роботу. — Вона провела рукою по зірочках на покривалі. — У приймальні тобі дали комп'ютер і гроші на обід?

— Так. Дякую, що принесла. А де була бабуся?

— З пацієнтом.

Метт мовчав, але вона знала, що у нього в голові крутяться якісь думки. — Є новини про те, як померла дівчина, знайдена в сараї Ваяттів?

— Ще ні. — Її серце боліло через втрату чоловіка, але вона знала, що горе лише затьмарить її думки і завадить їй по-справжньому допомогти Тернер.

— Тайлер і футболісти розпалюють там багаття? — запитала вона.

— Я не знаю.

— Так, ти знаєш.

— Я не знаю, мамо. Я просто знаю, що вони тепер одержимі цим місцем.

— Це місце злочину.

— Я знаю. — Він взяв її руку в свою, як колись у дитинстві. — Все гаразд, мамо. Я не піду туди.

— Обіцяєш?

— Обіцяю.

Вона посміхнулася і поцілувала сина в чоло. — Тобі треба поспати.

Метт позіхнув. — І тобі теж.

— Я посплю.

— Ти знала мертву дівчину? — запитав Метт.

Брук мовчала, розгладжуючи рукою світло-сіре покривало. — Я пам'ятаю її зі школи. Пам'ятаю, як вона зникла. Це був страшний час.

Правда полягала в тому, що вона ледве пам'ятала ті тижні. Її поглинала ранкова нудота, і вона була заклопотана тим, щоб приховати свою вагітність від матері.

— Ти розкриєш цю справу, — сказав Метт. — Ти крутий коп.

Вона стиснула його руку. — Сподіваюся, що так, заради тієї дівчини.

— Я бачив сьогодні по телевізору Генка Гріна.

— Про що він говорив? — Грін був не з тих, хто тримає язик за зубами.

— Він натякнув, що збирається кинути виклик шерифу Невада на наступних виборах і повернути своє місце.

— Ну, тоді на нього чекає справжня боротьба, чи не так? Невада — не простак.

Метт затамував подих. — Хто б не вбив ту дівчину, він все ще може бути в місті. Ти повинна бути обережною, мамо.

— Зі мною все буде добре. Просто тримайся подалі від тих багать.

— Боже, мамо. Я зрозумів.

Брук прибрала пасмо волосся з очей сина. Якби тільки вона могла дати йому зрозуміти, що чудовиська існують, і вони можуть вкрасти його життя, якщо дати їм шанс.

Більшу частину пізнього вечора Невада розпитував у кількох барах, але тільки через годину йому вдалося розшукати Пола Декера в трейлері, розташованому в кемпінгу для пересувних будинків за тридцять кілометрів на захід від міста. Коли він під'їхав, зсередини маленької резиденції світилося світло. Вийшовши з машини, він тримав куртку розстебнутою, а зброю на видноті. З трейлера долинала рок-музика, супроводжувана важким запахом сигаретного диму.

Рівний ритм рифів бас-гітари розтягувався, а Невада чекав і слухав. Він стукнув кулаком у тонкі металеві двері трейлера, перш ніж відійшов убік. — Декер. Шериф Невада.

Музика зупинилася, і швидкоплинна тиша розірвалася рівним стуком кроків, що наближалися до дверей. Гірчично-жовті штори замиготіли, і двері відчинилися перед Полом Декером. Він був широким ресивером у Команді Мрії, але худорлява статура, яка принесла йому прізвисько Блискавка, тепер несла зайві кілограми ваги, а згорблені плечі, кострубата борода і поріділе чорне волосся додали йому десяток років.

Невада поклав руку на руков'я своєї зброї. "Декере, я хотів би поставити вам кілька запитань. Вийдіть, будь ласка, на вулицю.

Пол підніс сигарету до губ. — Що за питання?

— Вийдіть. Я більше не повторюватиму. — Він посміхнувся, але Невада знав, що його посмішки зазвичай виглядають більш дикими, ніж дружніми.

Дим стелився навколо голови Пола, перш ніж він кинув сигарету на землю і вийшов на вулицю. — Звісно.

Невада подивився поверх Пола на трейлер. — Хтось ще є в трейлері?

— Ні, тільки я. А в чому справа?

Після того, як він висадив Мейсі, Невада витягнув запис про арешт Пола. Хоча він знав, що ДНК Пола не збігається з ДНК чоловіка, на якого він полював, колишній футболіст міг мати інформацію про інших членів Команди Мрії, а також про багаття, які могла відвідувати Тобі.

— Вас заарештовували за сексуальне насильство десять років тому, — сказав Невада.

Пол похитав головою. — Я відсидів, а тепер вийшов умовно-достроково. Я тримався подалі від неприємностей відтоді, як повернувся до Діп Ран.

Невада переглянув справу Пола і побачив кілька фотографій, зроблених жінкою, яка висунула проти нього звинувачення. Її ліве око було чорно-синім і набряклим. А її праве зап'ястя було сильно вивихнуте. — Ви зробили їй дуже боляче.

Пол шморгнув носком черевика, відкидаючи землю. — Моє перебування у в'язниці — це стара новина. Що ви тут робите?

З усіх членів Команди Мрії Пол подавав найбільші надії, і йому було б що втрачати, якби він виявився замішаним у згвалтуваннях чи зникненнях 2004 року. — Ви пам'ятаєте Тобі Тернер?

— Тобі. Тобі. Це вона зникла.

— Вона більше не зникла. Її тіло знайшли близько тижня тому.

— Справді? Я не дивлюся новини. — Він дістав з кишені свіжу сигарету і запалив її. Дим закрутився навколо його голови.

— Коли ви востаннє бачили Тобі? – запитав Невада.

— Чувак, це було п'ятнадцять років тому. Я ледве пам'ятаю, що було вчора.

— Який ваш останній спогад про неї?

— Якось дивакувата дитина, яка любила вештатися навколо і дивитися футбольні тренування. Вона була милою, в якомусь сумному сенсі.

— Вона з кимось спілкувалася? Розмовляла з кимось?

— Вона була дівчиною з гурту. Не мій стиль.

— Тобі коли-небудь приходила на вогнища?

— Я не пам'ятаю.

Невада провів великим пальцем по нижній стороні персня свого коледжного класу. — У вас була репутація, що на футбольному полі ви грали швидше головою, ніж ногами.

У його блідо-сірих очах зблиснула гордість. — Коли справа доходила до футболу, я був повним пакетом.

— Мені потрібно, щоб ви перезавантажили свій мозок і дали мені щонебудь про Тобі.

— Чувак, я ж казав тобі, що мало що пам'ятаю.

— Розкажіть мені про дні перед її зникненням. Вас двох бачили, як ви розмовляли біля її шафки.

— Справді? Я не пам'ятаю. – Він знову глибоко затягнувся сигаретою.

— Я хочу бути ввічливим, – сказав Невада. — Але ти на умовно-достроковому звільненні, і прямо зараз я без проблем зателефоную твоєму офіцеру з нагляду і вилию лайно на твою тупу дупу.

— Лайно. Навіщо ти це робиш? Я був чистий, відколи вийшов. Старанно працюю, не пропускаю жодної зміни, тримаюся подалі від барів.

— Цього не достатньо, Поле. Мені потрібні подробиці про Тобі. Про що ви двоє говорили того дня?

Руки Пола злегка затремтіли, коли він підняв сигарету і втягнув ще один ковток повітря. — Я розмовляв з нею. Я побачив, що вона дивиться на мене, і вирішив трохи розважитися. Вона була не така вже й гаряча, але мені було сімнадцять, і я був готовий на все.

— І ти?

— Трахнув її? Ні. Це сховище незайманості було міцно замкнене.

— Сімнадцятирічний хлопець сприйняв би це як виклик.

— Я не сприйняв. У мене тоді було багато дівчат.

— Як Тобі потрапила до вогнища?

— Я нічого не знаю про дівчину Тернер. Востаннє, коли я її бачив, Сінді Шоу була з нею мила і поводитися так, ніби вони були подругами.

— Сінді Шоу? – Він не забув, що Мейсі вже кілька разів сьогодні згадувала ім'я цієї дівчини.

— Так.

— Вони були подругами?

— Чорт, ні. Сінді мусила чогось добиватися. Гадаю, це були гроші або відповіді на тести. Сінді ніколи не була милою, якщо на це не було вагомої причини.

— Де ти бачив, як Сінді розмовляла з Тобі?

— Гадаю, біля нової роздягальні. Це було після однієї з ігор. Я запам'ятав це тільки тому, що Сінді побачила мене, посміхнулася і смикнула себе за кофтинку.

— Як ти думаєш, що сталося з Сінді?

— Я чув, що вона живе в Арізоні. Хтось казав, що вона вийшла заміж за багатого хлопця.

Каліфорнія, Колорадо, а тепер Арізона. Ніхто достеменно не знав, де опинилася Сінді, коли покинула Діп Ран. — Ти віриш, що це правда?

— Чорт, хто знає? Напевно. Вона була гаряча і любила вишукані речі. — Ще один вдих. — Чому тебе хвилює Сінді?

— Тому що ти щойно сказав мені, що вона була з Тобі Тернер незадовго до того, як вони обидві зникли. Все, що стосується Тобі, важливо для мене.

— Сінді бачили з половиною школи в останні пару тижнів. Вона була в захваті від того, що Брюс і Команда мрії вийшли у фінал. Вона хотіла, щоб її старший брат пройшов весь шлях і взяв її з собою. Брюс був її квитком з трейлерного парку.

За кілька тижнів до фінальної гри Команда мрії була на волосині від богів. Багато помилок, включно зі звинуваченнями у згвалтуваннях, можна було легко замітати під килим, щоб вони могли продовжувати грати і перемагати. — Розкажи мені про вогнища.

— Вони були як ритуал на удачу. — Він знизав плечима. — Того року ніхто з нас не хотів робити нічого, що могло б перервати нашу смугу перемог.

— Як щаслива кроляча лапка? — запитав Невада.

— Наша рутина ніколи не змінювалася. Нам подобалися великі вогнища, що палали в лісі, і постріли "Вогняної кулі" в ніч перед грою. Тренер знав про це. Він сказав, що багаття — це наш шанс спалити всі страхи, які ми мали. На полі не було місця для сумнівів.

— Це був тренер Медіна.

— Точно. Я чув, що він помер пару років тому. Серцевий напад.

— Медіна і Грін були близькими друзями, так?

— Так. Колись вони разом грали в м'яч. Грін любив заходити на тренування, і вони ганяли м'яча.

— Хлопці в команді трималися один за одного. Щось на кшталт "*Братів по зброї*".

— Так, ми прикривали один одного на полі і поза ним. Ось чому ми так добре виступали.

— А ви б прикрили один одного, щоб захистити команду?

Пол розчавив недопалок у землі. — Цей зв'язок розірвався дуже давно.

— Чому?

Він принохався. — Коли мене заарештували, я обдзвонив кількох хлопців. Ніхто з них не відгукнувся.

— Мабуть, боляче було.

— Ще б пак. Тому я нікого не захищаю.

Невада не був впевнений, що вірить Полу. — Приємно знати, що у тебе відкрита душа. Зроби так, щоб твій офіцер з умовно-дострокового звільнення пишався тобою, і продовжуй думати про ті останні дні з Тобі та Сінді. Ми скоро знову поговоримо.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 2:45

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Мейсі прокинулася після двох годин сну. Наступні тридцять хвилин вона провела, перевертаючись на спину, потім на один бік, потім на інший. Била подушку. Робила вправи на глибоке дихання. Але дрімота витанцьовувала поза межами досяжності.

Вона дивилася на тіні, що перетинали стелю. Думка про перегляд комедійних серіалів 1980-х, поки вона чекала на сонце, нагадала їй про довгі ночі, коли вона одужувала в лікарні. Це був цей бік пекла.

Коли годинник на тумбочці клацнув на 2:46 ночі, вона вилаялася і встала. Вона озирнулася на зім'яті простирадла. Чи вдасться їй коли-небудь знову нормально виспатися? Боже, як їй цього не вистачало.

Вона попрямувала до ванної кімнати, увімкнула душ і роздяглася. Коли здійснюлася пара, вона стала під струмінь і дозволила теплу розігріти затерплі м'язи. Нарешті вона розгорнула маленький шматочок мила і вмилася.

Вона подумала про коробки з доказами згвалтувань і справу Тернер. Не завадило б їх переглянути.

Мейсі вимкнула воду і витерлася рушником. Витираючи конденсат з дзеркала, вона впіймала своє відображення і застогнала. Вона розігнула біцепс. Незважаючи на пару тижнів помірних занять кросфітом, тонус м'язів не повернувся. Її живіт був майже увігнутий, а стегна надто вузькі. Вона висмикнула незграбні пасма світлого волосся і подивилася на нерівний червоний шрам уздовж ноги. Плямистий дорожній висип на стегні та боці теж не допомагав.

— Господи, Кроу, — пробурмотіла вона. — Ти схожа на невдалий експеримент Франкенштейна. — Треба було або прийняти своє життя таким, яким воно є, або заплакати. Та вона не мала часу плакати.

Вирішивши не бути марнославною, вона поставила кавоварку, і поки вона булькала, переодяглася в чистий одяг. Вона провела пальцями по волоссю, знаючи, що в майбутньому її чекає справжня стрижка. Вона зателефонувала до офісу шерифа і запитала диспетчера про те, як отримати документи, які зберігалися в коморі на місці.

Через п'ятнадцять хвилин вона вийшла на прохолодне нічне повітря, з рюкзаком на плечі, кавою і ключами в одній руці, інша була вільною. Як вона завжди робила, вона зупинилася і оглянула парковку, шукаючи будь-які ознаки

того, що щось не так. Переконавшись, що вона в безпеці, вона натиснула на брелок. На її машині заблимали фари і клацнули дверні замки. Кинувши сумку, вона сіла за кермо, двері швидко зачинилися, і вона завела двигун. Вона ввімкнула обігрів.

Дорога до офісу шерифа пролягала тихими вулицями, злегка блискучими після дрібного дощу. Вона припаркувалася перед офісом шерифа, допила останню каву і за кілька секунд проштовхнулася у вхідні двері.

Сьогоднішнім диспетчером була афроамериканка, якій на вигляд було близько п'ятдесяти років. Струнка, вона зачесала своє русяве волосся у тугий пучок. Окуляри сиділи на кінчику її носа, коли вона дивилася вгору. Незворушна від вигляду Мейсі, вона явно звикла до нічних відвідувачів.

— Чим можу допомогти? – Її голос потріскував по гучномовцю.

Мейсі підняла свій значок. — Спеціальний агент Мейсі Кроу. Я працюю з шерифом.

— Я чула про вас. Припускаю, ви тут за файлами доказів.

— Саме так.

— Я помічник шерифа Морган. – Вона натиснула кнопку, і двері відчинилися.

Мейсі протиснулася всередину.

— Рада вас бачити. – Вона підвелася і пішла з Мейсі до переговорної кімнати. — Коробки з доказами прибули кілька хвилин тому. Я подумала, що ви не повернетеся до ранку.

— Я погано сплю в дорозі.

— Я люблю спати у власному ліжку. – Вона увімкнула світло в переговорній кімнаті. — Ніяких коробок для доказів Тобі. Все, що було зібрано в сараї, знаходиться в лабораторії Роанок.

Мейсі підняла одну з трьох синіх коробок. Вона була світлою. — Можете також подивитися, чи не було там справи про зникнення Сінді Шоу?

— Сінді Шоу?

— Вона ходила до школи з Тобі і зникла приблизно в той самий час.

Помічник шерифа Морган похитала головою. — Я не пам'ятаю імені, але пошукаю в системі.

— Підніміть все, що у вас є на Сінді Шоу, будь ласка? – попросила Мейсі.

Задзвонив телефон, привернувши увагу помічника шерифа Морган до її консолі. Мейсі кинула рюкзак на стілець і відкрила скриньку Сьюзан Освальд.

Наклейка з доказовою базою збоку свідчила, що матеріали були зібрані 15 червня 2004 року помічником шерифа Марті Шумейкером і вилучені з кімнати Сьюзан Освальд. Лінія ланцюга охорони свідчила, що докази були перевезені з місця злочину до камери схову, але більше ніколи не перевірялися.

Там було п'ять пластикових пакетів для доказів. Перший містив колготки, все ще згорнуті в щільне коло. У наступному пакеті були дві сережки, які не підходили один до одного. В іншому – біле простирadlo з її ліжка, яке мало квадратний розріз по центру для збору ДНК. Там була сумка, що містила її велику зелену футболку середньої школи Веллі. І, нарешті, частковий гіпсовий зліпок сліду ноги. Мізерна колекція від злочинця, який залишив по собі роки болю.

Мейсі вийняла свій жовтий юридичний блокнот і зробила нотатки.

Зліпок взуття, знятий на місці злочину біля вікна Сьюзан, належав до спортивних кросівок одинадцятого розміру для правої ноги. Вона перерахувала кілька взуттєвих компаній, які могли його виготовити.

Коли вона просувалася по коробці, то робила все нові і нові нотатки.

Збирає сувеніри на пам'ять. Не користується презервативами. Виявляє каяття?

Його цікавив не стільки секс, скільки насильство. Швидше за все, він жадав страху дівчат. Він душив кожную до втрати свідомості і ставав все більш жорстоким. Злочинець практикувався. Експериментував. Напрацьовував навички, сміливість чи витривалість для вбивства.

Мейсі взяла запаковані колготки та шкарпетки з коробки для доказів. Вона перегорнула свою справу. За словами Гріна, "пані Освальд стверджує, що він використовував колготки, щоб зв'язати її". А потім дуже жирними літерами слова: "ДУЖЕ ЗАСМУЧЕНА".

У коробці Елліс Картер також було бавовняне простирадло, яке лежало на її ліжку, коли на неї напали, один жіночий туристичний черевик і моток червоної мотузки, якою їй зв'язали руки за спиною.

Знову ж таки, Мейсі обшукала нотатки у справі Гріна. Ребекку Кеннеді також зв'язали червоною мотузкою, і вона завжди вважала, що нападник приніс її з собою.

Першого разу нападник не був підготовлений. Але під час наступних нападів він приходив з мотузкою. Вона додала до свого списку червону мотузку.

Наступні кілька годин Мейсі перебирала кожную коробку, читала всі коментарі Гріна і робила додаткові нотатки. Він опитав людей, які жили найближче до жертв. Один з них повідомив, що бачив тіньову фігуру на дорозі біля будинку Елліс Картер, але коли сусід вийшов перевірити, людина зникла. Він також опитав сусідів Ребекки.

Вона почала записувати запитання:

Що стало поштовхом? Чи були в той час економічні труднощі в регіоні? Чи було щось особисте?

Чи мав злочинець фантазії і, врешті-решт, діяв відповідно до них?

Після того, як вона проінвентаризувала справи, вона заповнила електронну форму для ViCAP і відповіла на якомога більше з понад ста запитань, на які змогла. О четвертій ранку вона натиснула кнопку "Відправити", а потім надіслала повідомлення спеціальному агенту Енді Джемісон з проханням визначити пріоритетність справи.

Телефон Мейсі майже одразу задзвонив з відповіддю. Добре, займаюся. Коли вона пакувала коробки, на її телефон прийшло ще одне повідомлення. Цього разу від Невади. Де ти?

Вона не здивувалася, що він не спав. Безсоння було однією з рис, які, як вони з'ясували, були спільними в Канзас Сіті. Це був поширений стан у їхній сфері діяльності. Яка нормальна людина могла б заснути після того, що вони побачили?

Вона надрукувала відповідь: Офіс шерифа. Аналіз доказів.

Невада відповів: Пригощаю сніданком. Закусочна Волта через п'ятнадцять хвилин.

Домовилися. Вона спакувала коробки і закрила їх кришками. Вона запхала свій юридичний блокнот у рюкзак, вимкнула світло і вийшла до столу диспетчера. — Я повернуся за кілька годин.

— Салліван буде о шостій, — сказала помічник шерифа Морган.

— Я впевнена, що буду тут ще кілька ночей, — сказала Мейсі.

— Що ж, побачимося завтра ввечері.

— Де тут закусочна Волта?

— Біля шосе, на стоянці для вантажівок. Вийжджайте на головну дорогу і поверніть ліворуч біля залізничних колій. Слідуйте за вказівниками до автостради.

— Дякую.

Через п'ятнадцять хвилин, коли вона зупинилася перед Волтом, Невада стояв біля закусочної, загорнувши руки в куртку, щоб зігрітися. Вийшовши з машини з рюкзаком на плечі, вона замкнула двері і підійшла до нього. — Звідки ти знаєш, що я не сплю у своєму номері в motelі?

— Справді? У тебе дуже щільний графік. У тебе немає часу на сон. — Він відчинив двері закусочної і злегка посміхнувся їй. Вони пройшли повз знак **"Сідайте самі"** і знайшли кабінку в глибині приміщення. Офіціантка принесла каву і залишила їм меню.

Вона відкрила меню, і її погляд впав прямо на американський сніданок з яєчною, беконом і млинцями. Приймавши рішення, вона кинула два пакетики цукру і вершки в каву. — Ти думаєш, що так добре мене знаєш?

— Я також проїжджав повз офіс шерифа і бачив твою машину. — Він сьорбнув кави, але навіть не зазирнув у меню. — Що ти знайшла у файлах?

— В основному те, що ми вже знаємо. Він неймовірно обережний. Він вистежує і планує. Нічого випадкового. Він тричі залишав сліди свого взуття, тричі — червону нейлонову мотузку, і на кожному місці злочину — свою ДНК. Він не турбується про фізичні докази.

— Він просто звичайний Джо.

— Йому подобається так думати, — сказала вона. — Але у таких хлопців бувають моменти, коли вони не такі спритні, як їм здається. Якщо він досі живий, я впевнена, що він не зупинився на злочинах тут, у Діп Рані. — Вона відсьорбнула кави.

— Можливо, справа Тернер налякала його. Грін дещо зробив правильно.

— Можливо, він і заляг на дно на деякий час, але я б'юся об заклад, що він знайшов нові угіддя для полювання. — Вона похитала головою. — Я передала деталі справи до ViCAP і попросила колегу прискорити її розгляд.

— Якщо у цього хлопця є шаблон, то, можливо, поліцейський в іншій юрисдикції помітив його.

— І заповнив його форму ViCAP.

Коли офіціантка повернулася, Мейсі зробила замовлення, а за нею Невада з номером шість. Коли вона опинилася поза зоною чутності, Невада сказав: — Я говорив з Полом Декером.

— Де?

— Я простежив за ним до трейлера за містом.

— І що він сказав? — запитала Мейсі.

— Сказав, що пам'ятає, як бачив Тобі з Сінді Шоу. Сказав, що Сінді завжди плела інтриги і використовувала інших людей. Не найкраща рекомендація.

— Ти згадав про Сінді?

— Ні, він згадав про неї без підказки.

— Цікаво. Що ще?

— Насправді небагато, але я заохотив його подумати про це ще раз. Його офіцер з умовно-дострокового звільнення пишався б ним. Якщо хтось із Команди Мрії брав у цьому участь, Декер здасть його, щоб врятувати свою дупу. — Невада відсморбнув кави. — Завтра його викликають в офіс нагляду за умовно звільненими для несподіваного тесту на наркотики.

Посміхаючись, вона склала один з порожніх пакетиків цукру навпіл, загостривши складку між великим і вказівним пальцями. — Молодець, Невадо. Молодець, Невадо.

— Я стараюся, як можу.

Вона оглянула закусочну, прикрашену неоновими вогнями та чорно-білими фотографіями міста за останні сто років. — Це твоє улюблене місце для тусовок? — запитала Мейсі.

— Ще з підліткового віку. Воно відкрите всю ніч. Улюблене місце для далекобійників, дітей після футбольних матчів і мисливців, які шукають гарячий сніданок на світанку.

— У мене є кілька таких місць в Олександрії. Bev's на шосе 1 — одне з моїх улюблених. — Вона насолоджувалася цим легким знайомством між ними. — Їхній номер три — моя улюблена страва.

— Ти обожнюєш млинці, Кроу.

— Це не секрет. У мене відчайдушна залежність від цукру. — Вона провела пальцем по краю чашки. — Насправді я жила в Олександрії за кілька місяців до моєї відпустки в Техасі. Дивно, що ми не зустрілися там.

— Я був у дорозі.

— Не дивно.

— І ось ми тут.

Вона помішала каву. — Виникає питання: Чому саме я для цієї справи?

— Ти подала заявку в команду Ремзі.

— Ти міг би розслідувати цю справу.

— Приємно мати другу пару вух, щоб підкидати ідеї.

— У тебе є помічниця Беннетт.

— Вона швидко вчиться, але мені потрібен був хтось, хто міг би взятися за справу.

— Образно кажучи. — Її сарказм не викликав посмішки.

Він на мить замовк, а потім сказав: — Моє останнє розслідування в Бюро було в Арізоні. Це була справа про викрадення дитини. Коли ми знайшли дівчинку, було вже запізно. Ти була першою, кому я зателефонував.

— Але я була підключена до апарату штучного дихання.

— Так.

Вона постукала пальцем по краю своєї чашки. — Те, що ми бачимо, ніколи не може бути невидимим.

— Я забув про дитину і міг думати лише про тебе. Я не заснув, поки не дізнався, що з тобою все гаразд.

Ніжні емоції в його голосі застали її зненацька, і минула секунда, перш ніж вона змогла заговорити. — Я занадто жорстока, щоб вбивати.

Він на мить замовк. — Коли ти дійдеш до своєї межі, а ти дійдеш, дай собі перепочинок. Ти нікому нічого не винна.

— Хотілося б, щоб це було так просто. Я не можу кинути.

Офіціантка принесла тарілки з їхніми стравами, поставивши перед ним західний омлет з тостами, а перед нею – млинці, бекон і яєчню.

Він подивився на неї через край своєї чашки, але замість того, щоб натиснути, сказав: — Давай повернемося до цієї справи.

Вона полила млинці сиропом. — Наш злочинець вибирав вразливі жертви.

— Включаючи Елліс? – Невада здивувався.

— Тоді вона була такою. Її батьки проходили через неприємне розлучення, і вони з матір'ю жили в новому орендованому будинку. У Сьюзан була хвора мати, а Ребекка Кеннеді боролася з наркоманією.

— З цим складом гра вже сфальсифікована, – сказав він.

Замислившись над його словами, вона налила ще сиропу на свої млинці і нарізала їх шматочками. Вона відкусила кілька великих шматків, коли Невада теж почав їсти. — Гадаю, він також переїжджає з юрисдикції в юрисдикцію. Його план полягає в тому, щоб випереджати правоохоронні органи. Можливо, він знає, що не всі правоохоронні відомства спілкуються між собою.

— Я надивився на це, коли працював у бюро, – сказав він. — Можливо, твоя заявка на участь у програмі ViCAP пройде.

Вона допила останню каву і попросила офіціантку налити їй ще. — Я попросила помічника шерифа Морган пошукати в базі даних зниклих безвісти і подивитися, чи немає там справи Сінді Шоу.

— Всі, включно з Декером, думають, що вона просто втекла. За версією Декера, вона живе довго і щасливо в Арізоні.

Мейсі взяла шматок бекону, зустрівши його запитальний погляд. — Я не думаю, що Сінді приземлилася у світі веселки та Skittles. Я бачила надто багато молодих втікачів, яких вулиці били по голові. – Вона розламала шматок бекону навпіл. — Я навіть не можу згадати всіх їхніх імен та облич.

— Не пам'ятаєш чи не хочеш?

— І те, і інше.

Вони їли мовчки кілька хвилин, перш ніж він заговорив. — Помічник шерифа Беннетт призначила прес-конференцію на сьогоднішній день, але перед

цим у нас зустріч з судмедекспертом у Роаноку. Рештки Тобі Тернер готові до огляду. Після цього ми можемо відвідати Брюса Шоу і розпитати його про його сестру.

Вона перевірила годинник. — Зараз лише п'ята ранку, мені краще повернутися до мотелю і поспати годинку-другу.

— Я заїду за тобою о восьмій.

— Я буду готова.

Невада сів за стіл у своєму домашньому кабінеті й увімкнув комп'ютер. Поки він чекав, поки він завантажиться, його думки звернулися до спеціального агента Мейсі Кроу. Він дуже поважав її, бо вона була однією з найкращих.

Але коли він думав про Мейсі, найпримітивніші нейрони його лімбічної системи вимагали сексу. Кілька разів, коли вона не дивилася, він поглядав на її груди, губи та вигин стегон. Вона схудла і втратила м'язовий тонус, але, на його думку, все ще була гарячою, як пекло.

Повернувшись на дідову ферму, він прийняв гарячий душ і переодягнувся в чисті джинси, синій пуловер з написом "**ШЕРИФ**" на лівій кишені та черевики зі сталевими наконечниками. Коли кава заварилася, він причепив до пояса пістолет і значок.

За комп'ютером він шукав справу, над якою працював з Мейсі в Канзас Сіті. На кількох фотографіях вони стояли пліч-о-пліч на задньому плані, коли начальник місцевої поліції виступав на трибуні. Він пам'ятав той день і секс, яким вони займалися того вечора.

Переключивши пошук в Інтернеті на Мейсі, він знайшов знайомі фотографії. На першому зображенні вона спускалася довгими мармуровими сходами до будівлі суду у Вірджинії. У неї було покерне обличчя, але вітер підхопив її довге світле волосся, і воно виблискувало на світлі. На ногах у неї були черевики на підборах, а не чорні черевики на товстій підошві, яким вона тепер віддавала перевагу. Цей образ вібував юнацьким відчуттям непереможності.

Він набрав ім'я Сінді Шоу в пошуковій системі.

Пошук не дав жодних результатів про Сінді Шоу. Її зникнення згадувалося в ЗМІ лише один раз, і то в зв'язку з Тобі Тернер.

Якщо припустити, що вона жила в іншому штаті, то на Сінді Шоу не було невиконаних ордерів на арешт, а також не було жодного фінансового чи цифрового сліду. Здавалося, що всесвіт поглинув її.

Невада перевірів годинник. Розуміючи, що час тікає від нього, він допив каву і сів у машину. О восьмій ранку він зупинився перед номером Мейсі в мотелі. Вона вийшла через кілька секунд і вмостилася на передньому сидінні. Вони добре попрацювали разом у Канзас Сіті, і він відчував, що вони не прогавили жодного моменту.

— Як далеко до Роанок? — запитала вона, відповідаючи на смс.

— Менше години.

— Чудово. Я отримала відповідь від судмедексперта ФБР. Вона буде тут завтра вдень.

— Чудово. — Він виїхав на головну дорогу. — Ти хоч трохи поспала?

— Близько години.

— Добре. — Він натиснув на місцеву рок-станцію. — За твоїми мірками, музика досить спокійна.

Вона посміхнулася. — Поки вона не про коней і розбиті серця, я переживу.

— Ти, мабуть, наслухалася кантрі-музики в Техасі.

Вона повернула голову з боку в бік, здавалося, працюючи над скутістю шиї. — Ти навіть не уявляєш.

Більшу частину шляху вони їхали мовчки, кожен з них занурився в роздуми, проїжджаючи повз сільську місцевість. Він звернув на виїзд з Салема відразу за Роаноком, де знаходився Західний окружний офіс судмедексперта штату Вірджинія.

Він припаркувався біля головного входу. Він помітив, що їй потрібен час, щоб розім'яти ногу після годинної поїздки, але нічого не сказав. Вони зайшли всередину, показали свої значки адміністратору за скляною перегородкою, і незабаром їх провели до кабінету Доктора Рассела Сквібба.

Доктору Сквіббу було близько п'ятдесяти років, його зріст становив близько 172 сантиметрів. У нього був круглий живіт, лиса голова і міцне рукостискання.

— Ми вдячні вам за те, що ви зустрілися з нами, — сказав Невада.

— Сьогодні вранці мені знову зателефонував батько Тобі Тернер. Це найважча частина цієї роботи.

— Ми розуміємо, — сказала Мейсі. — Якщо ви можете відвести нас до неї.

— Звісно.

Вони пішли за доктором довгим непоказним коридором до великої оглядової кімнати, обладнаної кількома висувними холодильними ящиками, в яких зберігалися тіла. Доктор Сквібб відкрив ящик 210, щоб виявити загорнуті в простирадла рештки.

Невада добре вмів відсторонитися від жахів смерті, але він ніколи не хотів забувати, що жертви були чиймись близькими. Він згадав фотографії дівчинки, що висіли на стінах у його батька. Вона була ясноока і усміхнена, грала у футбол і тенісний корт, співала у своїй церкві і сміялася з друзями на пляжі. Він нікому не побажав би такого.

Мейсі зрушила з місця, і він побачив, як її ліва рука стиснулася в кулак. Він точно знав, про що вона думала.

Доктор дав їм обом латексні рукавички, які вони натягнули за лічені секунди. Ніхто не говорив, поки доктор зняв простирадло, відкривши набір знебарвлених кісток, викладених в анатомічному порядку.

Доктор Сквібб дістав з кишені лабораторного халата окуляри, надів їх і почав піднімати череп. — Ми змогли ідентифікувати її за стоматологічними записами. Каріозні порожнини і навіть коронка на передньому зубі, яка закривала тріщину, ідеально збігалися.

— Як вона зламала зуб? — запитала Мейсі.

— За словами її батька, це сталося, коли їй було дванадцять років. Вона намагалася вдарити головою по футбольному м'ячу, і м'яч потрапив їй у рот.

Оскільки залишилися лише кістки, не було можливості точно визначити, які саме ушкодження м'яких тканин отримала Тобі Тернер. Вбивця міг згвалтувати її до або після смерті, або ж він міг мастурбувати на її рюкзак. Доки вбивця не зізнається, не було жодного способу дізнатися про це.

— Яка була причина її смерті? – запитала Мейсі.

— Удушення. Маленька під'язикова кістка на її шиї, схоже, була розчавлена.

Ці підковоподібні кістки були делікатними і легко ламалися. — Ви можете сказати, він душив її один раз чи кілька разів? – запитала Мейсі.

— Вибачте, – відповів доктор Сквібб. — Кістки можуть розповісти нам багато, але вони не завжди можуть дати нам повну картину.

— Результати вашого обстеження нам дуже допоможуть, – сказала Мейсі. — Цей злочинець має чіткий почерк.

Доктор Сквібб повернув череп убік. — За її лівим вухом також є кругла тріщина. Переломи розходяться, як павутиння. Він вдарив її тупим предметом. І з огляду на пошкодження, які я тут бачу, вона була без свідомості.

— Чи міг цей удар призвести до її смерті? – запитала Мейсі.

— Навряд чи.

— Якісь інші ушкодження? – запитав Невада.

— У неї було кілька переломів на пальцях правої руки, – сказав доктор Сквібб. — Схоже, що це оборонні рани.

— Вона відбивалася, – сказала Мейсі.

— Погоджуюсь. – Доктор Сквібб підняв довгу плоску кістку. — Це була її грудна кістка.

Мейсі вивчила кістку ближче. — Це дрібний перелом?

— Так, – відповів доктор.

— Що могло спричинити це? – запитала Мейсі.

— Це може бути наслідком падіння, удару в груди або навіть серцево-легеневої реанімації.

— СЛР? Він намагався її врятувати? – запитав Невада.

— Можливо, – відповів доктор Сквібб. — Можливо, він задушив її і запанікував.

— А може, він намагався оживити її, щоб вони могли продовжити гру, – сказала Мейсі.

— Боже, я сподіваюся, що ти помиляєшся, – сказав Невада. — Жодна дитина не заслуговує на таку смерть.

Гнів і смуток посилили прагнення Мейсі розкрити цю справу, коли вона поклала руку на верхню частину черепа. — Тобі, твій тато сказав, що любить тебе.

Коли вона відсмикнула руку, в кімнаті запанувала важка тиша. Доктор дбайливо наклав кістки Тобі, а потім закрив шухляду.

Після того, як Мейсі та Невада покинули приміщення судмедекспертів, вони перейшли через вестибюль до судмедекспертів. Мейсі відчувала себе трохи

слабачкою, натискаючи на кнопку ліфта замість того, щоб піднятися сходами на третій поверх. Однак вона мусила бути практичною. Чим менший кілометраж на нозі, тим далі вона зможе пройти. Йшлося не про те, щоб довести свою витривалість. Йшлося про те, щоб зловити вбивцю. Невада, до його честі, не зробив жодного коментаря.

На третьому поверсі вони потрапили до кабінету Джона МакДеніела, судмедексперта, який досліджував рюкзак Тобі. МакДеніел був огрядним чоловіком, якому було близько шістдесяти. Його сиве волосся спускалося за комір, а густі вуса надавали йому химерного, майже мультяшного вигляду.

— Пан МакДеніел. — Невада представив їх обох, і кожен показав свій значок. — Ми розуміємо, що у вас рюкзак Тобі Тернера.

МакДеніел підвівся, потиснув їм обидва руки напрочуд залізним рукостисканням і кивнув, щоб вони йшли за ним. — Він в іншій кімнаті на світловому столику.

У сусідній кімнаті була дактилоскопічна камера, мікроскопи, встановлені на різних станціях, і стрілецька камера для балістичної експертизи зброї. На світлому столику лежав вицвілий червоний рюкзак, розстебнутий і відкритий. Поруч з ним лежав ряд предметів, які, як вони сподівалися, могли б розповісти про останні години життя Тобі Тернер.

— Я пропустив рюкзак через дактилоскопічну камеру, щоб побачити, що я зможу витягти. Мені вдалося зняти частковий відбиток великого пальця з ремінця рюкзака. Він збігається з відбитком, знятим з підвіконня Сюзан Освальд. Я перевіряв його через AFIS, але поки що ніяких збігів.

— Що в рюкзаку? — запитала Мейсі.

— Погляньте. Пара джинсів, светр, кросівки, підручник, олівці, помада, дезінфікуючий засіб для рук, шоколадка і презерватив. Також є набір ключів, включаючи ключ від машини, який відповідає марці і моделі фургона сім'ї Тернерів.

Мейсі вивчила ключі і помітила невеликий шматочок пластику, який, можливо, колись належав до брелока.

Вона переключила свою увагу на потьмянілу упаковку презервативів. Мейсі натягнула свіжу пару латексних рукавичок. — Схоже, вона ніколи не мала наміру йти на це заняття.

— Фрагменти одягу, знайдені на тілі, були золотистого кольору. Джинси розпалися, але металеві гудзики і блискавка, які ми знайшли, відповідають дизайнерській парі, проданій в 2003 і 2004 роках. Взуття — чоботи на підборах.

— Можливо, у неї був хлопець. — Невада затягнув руку в рукавичку. — У звіті Гріна сказано, що в день її зникнення в школі не було помічено нічого незвичайного.

— Можливо, він зачарував її, — сказала Мейсі. — Незграбна дівчинка могла бути в захваті від невеликої уваги. Ми знаємо, що Пол Декер виявляв до неї певний інтерес.

— Декер називав її "незайманим сховищем", — сказав Невада.

— Що зробило б це викликом, — сказала Мейсі.

— Декер також посадив Сінді Шоу з Тобі і сказав, що Тобі зробить майже все для команди, — сказав Невада.

— Зло буває різних розмірів. — Мейсі майже прошепотіла останні слова і зрозуміла, що Невада дивиться на неї. Вона прочистила горло. — Що ще ви знайшли в рюкзаку?

Руками в рукавичках МакДеніел підняв підручник. — Це привело мене до цього. Я переглянув підручник сторінка за сторінкою. Погляньте на сторінки, які я позначив закладкою.

Мейсі відкрила внутрішню обкладинку. Ім'я Тобі Тернер стояло на третьому рядку під заголовком **"Здано в користування"**. Інші імена були акуратно викреслені. Вона перегорнула першу позначену сторінку і побачила олівцевий запис на полях.

Тест у вівторок. Другий розділ.

— Схоже, вона любила малювати і писати на полях, — сказала Мейсі. — Звідки ви знаєте, що це її?

— Почерк збігається з підписом на обкладинці, — сказав МакДеніел. — Погляньте на останню сторінку книги.

Вона перегорнула її до кінця і побачила ще один запис, зроблений жирним олівцем.

Багаття. 20:00, четвер.

— Декер називав багаття своїм ритуалом на удачу, — сказав Невада.

— Він назвав ритуалом? — запитала Мейсі.

— Так. Тренер хотів, щоб вони спалили всі свої страхи і сумніви.

— Дивно.

— Чому?

— Ритуал може означати і щось примітивне, наприклад, жертвоприношення.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 12:30

Коли Мейсі та Невада повернулися до офісу шерифа, на них чекала ціла колекція репортерських машин. Вона не чекала на журналістів. — Ви перенесли прес-конференцію?

— Ні. Беннетт підтвердила, що вона буде пізніше вдень, — відповів Невада.

Коли вони перетинали майданчик, вона була вдячна, що може йти в ногу з Невадою. Нога відчувалася пристойно, що було чудово. Їй не потрібно було відволікатися.

Усередині вони побачили кількох репортерів з камерами, які тіснилися у вестибюлі. По той бік скла Салліван говорив у гарнітуру.

Двері відчинилися, і з'явилася Беннетт з капелюхом у руці, зі стоїчним виразом обличчя. — Я маю попросити всіх вийти на вулицю. Незабаром вийде представник, який зробить заяву. Мені потрібно, щоб ви звільнили цей простір.

Коли Мейсі відчинила зовнішні двері, кімнатою прокотився гул коментарів. Кілька людей пройшли без інцидентів, але молодий репортер з густою копицею темного волосся зупинився.

— Ви агент ФБР, — звернувся репортер до Мейсі.

— Я поінформую вас за кілька хвилин, — відповів Невада.

Темні очі звузилися, але молодий репортер продовжував. — Що тут робить ФБР? Ви розслідуєте вбивство Тобі Тернер чи зґвалтування?

— Прибережіть свої запитання для прес-конференції, — відповів Невада.

Інші репортери стояли поруч, ніби боячись пропустити якусь новину, і кілька з них зробили фотографії, на яких вона йшла поруч із шерифом.

Вони проштовхнулися крізь натовп, ігноруючи запитання репортерів. Коли двері за репортерами зачинилися, Салліван махнув їм рукою і провів за зачинені двері. Як тільки вони зачинилися і вони вийшли з поля зору скла приймальні, Мейсі сказала: — Я думала, що ми ще не домовилися про прес-конференцію.

— Ми не домовлялися, — відповіла Беннетт. — Мені подзвонили десь півгодини тому. Хтось повідомив кільком репортерам про збіги ДНК і присутність ФБР.

— Хто їм повідомив? — запитав Невада.

— Ви відвідували Гріна? — запитала Беннетт.

— Так, — відповіла Мейсі.

Беннетт похитала головою, а її губи стиснулися в похмуру лінію. — Він ваш витік. Він подзвонив кільком друзям у ЗМІ.

— Щоб помститися мені, — сказав Невада.

— Розплатитися, — сказала Мейсі.

— Ви висвітлюєте його невдачі, тож він може подумати, що йому немає чого втрачати, — сказала Беннетт.

— Я мав би очікувати відсічі, — сказав Невада.

Розчарування, хоч і спокусливе, не було продуктивним. — Ми привернули увагу ЗМІ трохи раніше, ніж планували, але давайте використаємо це якнайкраще, — сказала Мейсі. — Я узагальнила факти справи, щоб мати змогу відповісти на запитання. Я припускаю, що ти можеш зробити те ж саме.

— Можу, — відповів Невада.

Беннетт поправила свою уніформу. — Ви хочете сказати громадськості, що згвалтування пов'язані з убивством?

Невада подивився на Мейсі. Це було її рішення. — Я хочу. Краще ми проінформуємо ЗМІ, ніж Грін.

Беннетт не виглядала переконаною. — Ви справді думаєте, що хтось з'явиться через стільки часу?

— Так, — сказала Мейсі.

Салліван відкинувся на спинку стільця. — Мені дзвонить помічник шерифа Мелвін. Він сказав, що знову проїжджав повз будинок Деббі Роберсон, і досі немає жодних ознак її машини. Він постукав у її двері, але ніхто не відповів.

— А мобільний пані Роберсон? — запитала Беннетт.

— Не випромінює сигнал.

— Це викликає занепокоєння, — сказала Мейсі. — Скільки років Деббі Роберсон?

— Їй двадцять один, — відповіла Беннетт.

— Відкопати тіло дівчини, яку він убив п'ятнадцять років тому, — сказала Мейсі, — це пекельний спусковий гачок.

— Ви не забігаєте наперед? — запитала Беннетт.

Не відводячи погляду від Мейсі, Невада сказав: — Беннетт, я хочу знати про стан Деббі Роберсон так само швидко, як і ти.

— Зрозуміло, — відповіла Беннетт.

— Поки що ми не будемо повідомляти про її зникнення в ЗМІ, — сказала Мейсі. — Я хочу зосередитися на більш давніх справах, які, як ми точно знаємо, пов'язані між собою.

— Зрозуміло. — Беннетт насунула капелюх на голову, а Мейсі поставила рюкзак на стілець.

Рефлекторно Мейсі потягнулася до щітки в рюкзаку, але потім, згадавши, що їй дуже коротке волосся не потребує уваги, вона вийшла слідом за Невадою і Беннетт на вулицю, де перед нею стояли півдюжини камер і вдвічі більше репортерів.

Беннетт підняла руки над голою розмов. — Прошу вашої уваги, — вигукнула вона. — Шериф хоче сказати кілька слів.

Коли натовп затих, Невада вийшов на трибуну, рухаючись з упевненістю, яка свідчила про роки розслідувань і взаємодії зі ЗМІ. — Як ви, мабуть, знаєте, департамент шерифа отримав щедрий грант, який дозволив нам протестувати

набори ДНК, що зберігаються в нашому сховищі доказів. – Чистим, рівним голосом він розповів про те, що вони виявили серійного гвалтівника, який орудує в долині, а також про докази, які пов'язують вбивство Тобі Тернер зі згвалтуваннями.

Майже до того, як він вимовив останній склад, в його бік посипалися запитання. Чи мала поліція підозрюваного? Як жертви та їхні сім'ї відреагували на цю новину?

Невада був холоднокривним, зібраним. Поки він говорив, погляд Мейсі ковзнув по юрбі репортерів, а потім по всіх, хто, можливо, стояв на узбіччі і спостерігав за подіями. Кілька машин, що проїжджали повз офіс шерифа на головній дорозі, сповільнили хід, але жодна не зупинилася.

— До чого тут ФБР? – запитав репортер.

— Це справа серійного злочинця, – відповів Невада. — І ФБР має доступ до ресурсів, яких ми не маємо. Я вважаю, що з їхньою участю ми зможемо більш ефективно розкрити цю справу.

Невада представив Мейсі і запропонував їй місце поруч з ним на трибуні. Мейсі вийшла вперед, відчуваючи себе комфортно в ролі, яку вона виконувала раніше. З червня минулого року вона здобула низку невеликих перемог, але ця перемога змусила її відчувати себе самою собою більше, ніж будь-яка інша.

— Як повідомив шериф, місцеві правоохоронні органи та ФБР розшукують серійного злочинця. За свідченнями очевидців, він носить темний одяг і завжди має лижну маску, що закриває обличчя. Його захоплення удушенням неухильно ставало все більш жорстоким, поки не переросло у вбивство. Зараз ми звертаємося до громади і запитуємо всіх, чи бачили вони або чули щось у дні нападів, що могло б нам допомогти. – Вона повернулася до Беннет. — Чи є щось, що ви хотіли б додати, помічнику шерифа?

Помічниця на якусь частку секунди виглядала трохи приголомшеною, а потім вона вийшла на трибуну. — Якщо є люди, які вважають, що стали жертвами цієї людини, будь ласка, зв'яжіться з нами. Ми хочемо допомогти. – Вона повторила номер телефону офісу і дочекалася, коли в її бік посипляться запитання.

Набір запитань був майже ідентичний тому, що кидали в Неваду. Вона просто дослівно повторювала його відповіді. Вони були єдиним фронтом.

Після п'ятнадцяти хвилин ходіння туди-сюди Невада змінив її біля мікрофона, подякував усім за те, що прийшли, і пішов слідом за Мейсі та Беннетт назад до будівлі. Коли вони вийшли за зачинені двері, їх привітав звук дзвінких телефонів.

Салліван підняв голову від свого пульта. — Помічнику шерифа Беннетт, один з наших хлопців знайшов машину Деббі Робертсон.

— Де? – запитала вона.

— Біля в'їзду в державний парк.

— Є ознаки боротьби? – запитала вона.

— Машина не замкнена, а її сумочка захована під переднім сидінням. Він відкрив багажник і знайшов червону мотузку. – Телефонні дзвінки змусили Саллівана повернутися до консолі, щоб відповісти на шквал входних дзвінків.

Мейсі зробила крок вперед. — Попросіть помічника шерифа обмотати машину стрічкою з місця злочину і не відпускати її, поки ми не приїдемо.

— Я поїду і подивлюся на машину, – сказала Беннетт. — Я зателефоную вам, як тільки оціню ситуацію.

— Вона працювала в будинку для людей похилого віку Діп Ран, так? – запитала Мейсі.

— Так, – відповіла Беннетт.

— Там працює Брюс Шоу, тож я можу вбити двох зайців одним пострілом і розпитати його про неї, – сказала Мейсі.

— Я їду з тобою, – сказав Невада.

Невада не відставав від Мейсі, коли через тридцять хвилин вони входили у вхідні двері будинку для людей з обмеженими можливостями Діп Ран. На стійці реєстрації нового крила Адель Дженнер Ваятт він попросив поговорити з лікарем Брюсом Шоу. Отримавши обіцянку викликати його на пейджер, Невада і Мейсі чекали в невеликому конференц-залі біля головного вестибюля.

Він застав її за розгляданням стопки журналів зі статтями про новітні дієти, моду та десерти. Вона погортала один з них. Вона не була зацікавлена текстом, але виглядала відстороненою і сумною.

Він згадав дзвінок від доктора Фейт Макінтайр, судмедексперта з Остіна, штат Техас. Фейт сказала, що вона прокручувала контакти на телефоні Мейсі Кроу, і він був у списку обраних. А потім вона розповіла йому, як сильно постраждала Мейсі.

Він негайно зателефонував своєму знайомому з Техаських Рейнджерів і дізнався подробиці замаху на неї, а також про справу, яку вона розслідувала, коли на неї напали.

Різко закривши журнал, Мейсі кинула його на стіл і підійшла до стелажа з брошурами. Вона неуважно оглядала брошури, але він помітив, що її рука злегка тремтіла.

— Ти виглядаєш схвильованою, – сказав він.

Вона обережно поклала на місце брошуру про довготривалий догляд. Вона повернулася до нього обличчям і, знизавши плечима, сказала: — Я провела кілька тижнів в одному з таких закладів. Я працювала, як проклята, бо знала, що інакше мені кінець – і в кар'єрі, і в особистому житті.

— І ти до біса добре попрацювала. Тепер тобі нема про що хвилюватися.

Вона провела рукою по своєму короткому волоссю. Він шкодував, що поважав її бажання займатися фізичною терапією наодинці. Він повинен був бути поруч з нею. — І ось ти знову в грі.

Двері відчинилися, і увійшов чоловік, одягнений у білий лабораторний халат. Йому було близько тридцяти, він мав коротке темне волосся, зачесане на вузькому, кутастому обличчі. Брюс Шоу був квотербеком Команди Мрії, і за ним бігало стільки дівчат, скільки не може собі уявити жоден хлопець-підліток. Він зберігав струнку, підтягнуту фігуру.

Невада підвівся. — Лікарю Шоу, дякуємо, що прийняли нас.

Шоу потиснув йому руку. — Все, що завгодно, шерифе. Я щойно зловив вашу прес-конференцію по телевізору. Пекельна річ. Ніхто й подумати не міг, що таке може статися в такому містечку, як Діп Ран.

— Ні, сер, — відповів Невада. — Я також хочу представити вам спеціального агента ФБР Мейсі Кроу. Вона працює над цією справою разом з моїм відділом.

Шоу потиснув їй руку. — Дуже приємно, агенте Кроу.

Вони сіли за невеликий круглий конференц-стіл. Мейсі витягла свій жовтий юридичний блокнот і перегорнула чисту сторінку. — Лікарю Шоу, наш візит має дві мети. Перша — розпитати про одну співробітницю, Деббі Роберсон. Її мати не розмовляла з нею кілька днів, і вона хвилюється.

Його очі розширилися, і він потягнувся за телефоном. — Дозвольте мені перевірити розклад. — Він кілька секунд прокручував розклад, насупився, а потім сказав: — Вона має бути на роботі.

— Чи могла вона помінятися змінами з іншим працівником? — запитала Мейсі.

Шоу похитав головою, набираючи текст. — Згідно з правилами, вона повинна повідомити про це свого керівника. Я щойно попросив пані Бланд, її керівника, перевірити.

— Вона раніше пропускала роботу? — запитав Невада.

— Так, — відповів він. — Насправді, вона на межі отримання догани за останній раз, коли вона змінила зміну і не повідомила про це належним чином.

Мейсі надряпала нотатку у своєму жовтому блокноті. — Хтось створював їй проблеми? Ви помічали якісь ознаки жорстокого поводження чи переслідування, спрямовані на неї?

— Ні. Деббі молода і дещо незріла. Однак вона подобається пацієнтам, і вона дуже популярна в сім'ях, саме тому пані Бланд тримає її на роботі. Чи справді Деббі в небезпеці?

— Ми ще не знаємо, — сказав Невада. — Просто перевіряємо всі версії.

— Ви сказали, що ви тут з двох причин, — сказав Шоу.

Мейсі підвела очі від свого блокнота. Її обличчя було розслабленим, але Невада відчув, що це не так. — Можете розповісти нам про свою сестру?

— Сінді? — Він похитав головою. — Це випадковість.

— Одна з головних причин, чому я тут — це розслідування смерті Тобі Тернер. Кілька людей, з якими ми говорили, сказали, що Сінді бачили з Тобі незадовго до її зникнення.

— Як багато ви знаєте про мою сестру? — обережно запитав він.

— Це саме те питання, яке я хочу поставити вам, лікарю, — відповіла Мейсі.

Він потер нижню частину золотого персня. — Ми вирости в складних обставинах. Наша мати була залежна від метамфетаміну і більше хвилювалася про свою наступну дозу, ніж про нас із Сінді. Футбол був моєю віддушиною. Команда стала моєю сім'єю. На жаль, для Сінді віддушиною була пляшка, а потім вона почала вживати метамфетамін незадовго до свого зникнення.

— Люди, з якими ми говорили, кажуть, що вона втекла, — каже Мейсі.

— Так і було. Коли я почув, що вона поїхала, я поїхав на автовокзал і намагався вмовити її залишитися. Але вона була сповнена рішучості покинути Діп Ран. Вона була переконана, що на неї чекає краще життя.

— Коли це було? – запитала Мейсі.
— На початку листопада.
— Після зникнення Тобі?
— Так, – відповів він.
— Ви коли-небудь чули про неї знову? – запитала Мейсі.
— Ні. Але я й не намагався її знайти. Я теж тону в той час. Я намагався по-своєму врятувати її, але вона не дозволила мені. Зрештою, мені довелося її відпустити.
— Вона жодного разу не зв'язувалася з вами? – запитала Мейсі.
— Я отримав листівку з Далласа приблизно через рік після її від'їзду. Вона надіслала її на адресу трейлера, і її переслали мені в коледж. Я зателефонував за номером, який вона написала в листівці, але ніхто не відповів. – Він відкинувся назад, ніби відсторонюючись від спогадів. — Ви обидва працюєте в правоохоронних органах, і ви повинні знати, що шанси сімнадцятирічного втікача не дуже високі.
— Я вже бачила, як шанси перемагали, – сказала Мейсі.
— Тоді чому моя сестра не зв'язалася зі мною? – запитав Брюс.
— Я не знаю, – відповіла вона. Мейсі мовчки вивчала його. — Навіщо Сінді дружити з дитиною з оркестру, таким математичним гіком, як Тобі? Здається, це як яблуко і апельсин.
— Сінді вміла працювати під кутом. Їй потрібні були гроші на наркотики. Ймовірно, вона використовувала дівчину.
— Сінді коли-небудь згадувала Тобі? – запитала Мейсі.
— При мені – ні.
— Сінді ходила на багаття? – запитав Невада.
— Так. Вона любила бути з командою, – відповів Брюс. — Футбольна команда прийняла мене, і я гадаю, вона сподівалася, що вони приймуть її як талісман.
— А вони прийняли? – запитала Мейсі.
Він опустил погляд, висмикуючи нитку зі штанини. — Не зовсім.
Мейсі постукала вказівним пальцем по блокнути. Невада вже бачив цей погляд раніше. Колеса закрутилися, і так буде постійно, доки вона не розкриє цю справу.
— Дякую, що приділили мені час, – сказала Мейсі, простягаючи йому картку. — Якщо ви щось згадаєте, навіть неважливо, наскільки несуттєве, зателефонуйте мені.
Брюс зустрівся поглядом з Мейсі. — Ви сказали, що вже бачили, як шанси перемагають. Думаєте, моя сестра ще жива?
— А ви?
— Сподіваюся, що так. – Брюс виглядав щирим, але це мало що означало. Невада бачила, як холонокровні вбивці переконували суддю і присяжних у своїй невинуватості.
— Зателефонуйте за цим номером після того, як обміркуєте нашу розмову.

Мейсі посунулася на сидінні, ігноруючи дискомфорт у нозі, коли Невада проїхав повз будинок Деббі Роберсон. Це була невелика одноповерхова цегляна споруда, що стояла спиною до лісу. — Саме таке місце подобається нашому хлопцю, — сказала вона.

Невада припаркувався, і вони вийшли. Вона підійшла до поштової скриньки і відкрила дверцята, знайшовши всередині пошту за кілька днів. Вони пішли гравійною доріжкою до вхідних дверей.

Вона подзвонила в дзвінок, і обидва чекали на знак, що хтось є всередині. Але нікого не було.

— Подивишся на задньому дворі? — запитав він.

— Я також хочу зазирнути в спальні біля бічних вікон.

— Звісно.

Обійшовши будинок збоку, вона проштовхнулася крізь високі зарості чагарників до вікна. Вона вивчила землю, але не побачила жодних слідів. Обережно, щоб не ступити прямо перед вікном, вона піднялася навшпиньки і зазирнула у вікно.

— Це спальня. — Ліжко було не застелене, а на підлозі лежала купа одягу. Тут було безладно, але не було жодних ознак неприємностей. Це могла бути її кімната після кількох днів роботи над справою.

Вони обійшли будинок ззаду до маленького внутрішнього дворику. Невада йшов першим, уважно стежачи за стежкою, коли вони наближалися до цегляного майданчика. Він підняв кулак, показуючи їй, щоб вона зупинилася.

— Що це? — запитала вона.

Він присів навпочіпки і вивчив відбиток спортивного взуття. — Схоже на розмір від десятого до дванадцятого.

Мейсі обійшла його і спробувала зайти через задні двері. — Зачинено. — Вона зазирнула у вікно і побачила хромований обідній столик, заставлений приладдям для рукоділля, зокрема фарбами, клейовим пістолетом і блискітками. — Ніяких ознак неприємностей. Деббі могла відпроситися з роботи і поїхати в подорож.

— У мене в машині є основне судово-медичне обладнання. Я можу зробити гіпсовий зліпок відбитка взуття. Можливо, це занадто, але краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати, особливо якщо погода погіршиться.

— Після того, як ти зробиш зліпок, давай поїдемо в парк і подивимося, чи не з'явилося чогось нового. Я також хочу розшукати її сусідку по кімнаті, яка може мати краще уявлення про те, чим займалася Деббі.

Над головою яскраво світило сонце, коли Мейсі на власному автомобілі поїхала до парку, де було знайдено машину Деббі Роберсон, слідом за Невадою. Вони вирішили поїхати в різних машинах, знаючи, що розслідування на цьому етапі може повести їх у різних напрямках.

Жоден з них не був упевнений, куди приведе цей розвиток подій, і чи пов'язаний він взагалі з їхнім розслідуванням. Але червона мотузка, знайдена в

багажнику, була важливим попереджувальним сигналом, який не можна було ігнорувати.

У них залишалося щонайменше три години денного світла, що могло б дуже допомогти, якби потрібно було провести попередній обшук у навколишніх лісах парку.

Позашляховик Невади зупинився біля входу в парк поруч із брудним червоним позашляховиком із сірою магнітною табличкою з написом **"ДОСВІД ДИКОЇ ПРИРОДИ"** на боці. Задні дверцята були відчинені, і він був завантажений спорядженням для виживання.

Мейсі схопила з заднього сидіння свою вітровку ФБР. На іншому боці парковки Беннетт розмовляла з двома молодими туристами.

Коли Мейсі перетнула парковку, Елліс Картер вийшла з машини і заговорила з Невадою. Здавалося, вони обговорювали стежку і машину Роберсон.

Мейсі підійшла і подала руку Елліс. — Що привело тебе сюди?

— Я написав їй, — відповів Невада. — Вона працює з пошуково-рятувальними командами. Щоразу, коли у нас з'являється заблукалий турист, Елліс виходить на зв'язок.

— Ти впевнений, що це розумно, враховуючи її зв'язок з цією справою? — запитала Мейсі.

— Вона експерт. Якщо когось і можна знайти в цьому лісі, то це вона.

— І коли я щось роблю, я менше відчуваю себе жертвою, — сказала Елліс.

Мейсі дуже добре розуміла ці почуття. — Невадо, ти справді думаєш, що це так просто, як Деббі загубилася в поході?

Невада подивився на свою кузину. — Елліс — експерт по стежках.

— Останні кілька днів були майже ідеальними і могли б привабити мандрівників. — Елліс подивилася на гори позаду них. — Ця стежка починається легко і може заманити вас думкою, що це шматок пирога. Вона могла піти нею, помилитися і опинитися в біді.

— Провалитися в одну з улоговин — і у нас не буде мобільного зв'язку, — сказав Невада. — Похід, що пішов не так, багато чого б пояснив.

— А що тут пояснювати? — запитала Елліс.

Невада без вагань додав: — Мейсі вважає, що Деббі Роберсон — саме та жінка, яку міг би викрасти наш злочинець.

Елліс на мить завмерла. — Чоловік, який прийшов за мною?

— Так, — відповів Невада.

Елліс повернула голову з боку в бік і подивилася на далеку гору, перш ніж кивнула. — О, так, чорт забирай, я перевірю цю стежку для вас. Ніщо не принесе мені більшого задоволення, ніж допомогти зловити цього хлопця. — Вона перевірила годинник. — Я можу повернутися через кілька годин.

— Я піду з тобою. — Невада був не тим чоловіком, який би дозволив своїй кузині здійснити цей похід наодинці і беззбройною.

— Має сенс обшукати стежку і виключити таку можливість, — сказала Мейсі, дивлячись на машину і гору. — Я напишу своєму криміналісту, спеціальному агенту Спенсер, щоб вона чекала на вас завтра вранці, а не сьогодні вдень. — она почала друкувати, перш ніж Елліс встигла відповісти.

— Добре, — сказав Невада.

Агент Спенсер майже одразу відповіла Мейсі коротким повідомленням: Зрозуміло.

— Я перевдягнуся, – сказав Невада. — У мене в машині є спорядження.

— Палаюче денне світло, кузене, – сказала Елліс.

Воронячі лапки, викарбувані біля куточків його очей, поглибилися, коли він посміхнувся до Елліс. — Сподіваюся, я ще зможу за тобою встигнути.

— Закладаюся, що не встигнеш, – сказала вона.

Коли він пішов, Мейсі запитала Елліс: — Розкажи мені про пошуково-рятувальну команду.

— Ми базуємося в Гаррісонбурзі і обслуговуємо центральну частину долини. Коли в офісі шерифа з'являється загублена людина, вони дзвонять нам, і тоді я оголошую набір сертифікованих волонтерів-пошуковців.

— І ви вже працювали з Невадою раніше?

— Кілька разів, коли нам потрібна була додаткова допомога. Він був частиною пошукової команди, коли навчався в коледжі. Минулого тижня Майк допоміг мені знайти літнього пацієнта з деменцією, який вийшов через чорний хід будинку для літніх людей у Діп Ран. Було холодно, як у пеклі, але Невада не відходив від мене, поки ми не знайшли чоловіка, який сидів на поваленому дереві за три кілометри звідти без жодного шматка одягу.

— У закладі сказали, як він вибрався звідти?

— Вони проводять розслідування.

Невада повернувся в бейсболці, але натягнув легку кофту і перевзувся в пару зношених туристичних черевиків. Він натягнув невеликий рюкзак із спорядженням для виживання.

— Хтось припускав, що Деббі може бути схильною до самогубства? – запитала Мейсі у Невади.

— Я не знаю, – відповів він.

— Наскільки холодно тут було останні кілька ночей? – запитала Мейсі.

— Тридцятиградусний мороз, – відповіла Елліс. — Досить холодно, щоб замерзнути до смерті без відповідного спорядження.

Трійця перетнула парковку до автомобіля Деббі, синього Chevrolet седана 2008 року випуску. Вона обшукала машину в пошуках слідів або ознак боротьби. Сліди були, але жоден з них не був схожий на чоловіче спортивне взуття. Вона сфотографувала їх на телефон.

— Біля машини Роберсон є відбитки шин, – сказав Невада. — Схоже, що хтось припаркувався поруч з нею.

— Я можу зробити зліпки, поки ви двоє йдете по сліду. – Мейсі занурила пальці в латексні рукавички і легко відкрила багажник, який раніше відкрила помічниця шерифа. У центрі багажника лежав моток червоної мотузки. — Ми можемо отримати випадкову колекцію вражень, але, можливо, в цьому випадку ми натрапили на щось.

Елліс втупилася в мотузку і мимоволі потерла пальцями зап'ястя. З її обличчя зникав колір.

— Не дивись на це, – сказала Мейсі. — Зосередься на горі. Ти можеш піднятися на цю гору, а я зараз не можу. Я подбаю про це.

— Це не повинно мене засмучувати, – сказала Елліс.

— Ми повинні рухатися, Елліс, — сказав Невада.

Елліс відвернулася від багажника.

— Щастя вам у дорозі, — сказала Мейсі.

Невада подивився на сонце. — Я буду тримати тебе в курсі.

Поки Невада і Елліс йшли до стежки, Мейсі зробила ще кілька знімків машини і місцевості навколо неї. Машина виглядала пристойно доглянутою. Жодних вм'ятин чи подряпин і жодних ознак того, що хтось намагався проникнути всередину.

Іноді вона зупинялася, щоб зробити нотатки у своєму юридичному блокноті, знаючи, що можуть пройти місяці, перш ніж вона представить ці фотографії та контекстні деталі судді або присяжним.

Після фотографій вона повернулася до свого автомобіля і відкрила сіру пластикову ванну, яку тримала в багажнику. Два дні тому, напередодні цієї поїздки, вона поповнила її судово-медичним приладдям, яке могло знадобитися під час розслідування.

Вона взяла набір гіпсу, призначеного для фіксації слідів шин, і ретельно змішала порошок з водою. Вона швидко підійшла до єдиної дійсно чіткої смужки протектора шини і вилила суміш на відбиток, почекавши п'ятнадцять хвилин, поки вона застигне. Вона зібрала її і поклала в пакет.

Коли вона піднялася, біль пронизав її ногу. Вона зупинилася, стиснувши пальці в кулак, чекаючи, поки біль вщухне.

— Чорт забирай, — пробурмотіла вона.

Мейсі була достатньо мужньою, щоб виконати роботу. Але вона боялася, що біль у поєднанні зі зниженою витривалістю, не кажучи вже про кляте безсоння, згубить її.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 16:15

Коли Беннетт перетнула парковку парку назустріч Мейсі, дзеркальні сонцезахисні окуляри офіцера відкинули відображення Мейсі назад. Мейсі зрозуміла, що вони з Беннетт були приблизно одного віку, але в багатьох відношеннях їхні життя були різними світами. Коли Мейсі жонглювала між закінченням школи і вступом до коледжу, Беннетт вже була матір'ю. За останнє десятиліття Мейсі змінила десяток адрес, тоді як помічниця шерифа все ще жила в будинку, де вона виросла.

— Чи не здається вам дивним, що пані Роберсон не замкнула свою машину? – запитала Мейсі.

— Не всі тут замикають свої входні двері або машини. Я знаю, що у великому місті, мабуть, інакше.

— А ви замикаєте входні двері свого будинку? – запитала Мейсі.

— Звичайно, чорт забирай. – Помічниця просунула свою довгу руку в латексну рукавичку. — Я не можу спати з незамкненими дверима, з Мейберрі чи ні.

— Робота в правоохоронних органах кидає виклик вашій вірі в ближнього.

Беннетт натягнула другу рукавичку. — У мене є син і мати, яких я маю захищати. Я нікому не довіряю, коли йдеться про них. – Помічниця шерифа подивилася на Мейсі довгим поглядом, а потім підняла окуляри. — Давайте зазирнемо всередину машини.

Поки Мейсі надягала рукавички, прибув Салліван, і Беннетт доручила йому стежити за периметром.

Мейсі відчинила передні дверцята машини і вивчила інтер'єр. Сидіння були зроблені з чорної штучної шкіри з тріщинами на водійському сидінні. Кермо було в плямах, а дві кнопки магнітоли були відсутні. Бардачок був переповнений додатковими серветками з фаст-фуду, манометром і потертою інструкцією з експлуатації, все ще в оригінальній пластиковій обкладинці. Монети заповнювали підставку для напоїв, а на підлозі автомобіля лежав пластиковий пакет з банкою арахісового масла і буханкою білого хліба. На чеку всередині пакета було написано **LUCKY'S, 16.11.19, 21:07.**

— Lucky's? – запитала Мейсі.

— Це цілодобовий магазин біля шосе, поруч з вашим номером у motelі.

— Сподіваюся, у них є записи з камер спостереження.

— Я подзвоню і скажу їм, щоб притримали все, що у них є.

Поки Беннет дзвонила, Мейсі поплескала рукою під пасажирським сидінням, але нічого не знайшла. Обшук під водійським сидінням виявив сумочку Деббі, як і повідомлялося. Вона була захована з поля зору.

Залишати сумочку в зачиненій машині, не кажучи вже про незахищену, ніколи не було розумним вчинком. Жінки робили це постійно, думаючи, що злодії ніколи не заглядають під сидіння або під пальто чи ковдру на сидінні. Більшість з них не усвідомлювали, що за місцями для паркування завжди хтось спостерігає. Як тільки водій йшов, злодії проникали всередину, використовуючи камінь або молоток, і вихоплювали цінності, які були так ретельно заховані.

Поношена сумочка мала півдюжини кишень на блискавках. У найбільшому відділенні лежав гаманець Деббі, в якому не було готівки, але були всі її кредитні картки.

Сумка була обрана за функціональністю, а не за модою. Вона була набита дюжиною буденних речей, серед яких кільце з ключами, тампони, зім'яті чеки, обгортки від жуйок, презервативи і маленький пакетик з травичкою.

Мейсі не збиралася засуджувати жінку за її вміст. Двадцятидворічна незаймана дівчина, яка ніколи не пробувала травичку, була такою ж рідкістю, як єдиноріг.

Від мобільного телефону Деббі не було жодних слідів. Відсутність телефону пояснювала, чому Беннетт не змогла відстежити жінку до цього місця. Хтось або повністю вимкнув телефон і вийняв батарею, або знищив пристрій.

Мейсі повернулася до автомобіля, шукаючи щось незвичайне. Вікна були цілими, а на дверях не було ніяких слідів злому. Вона також не знайшла крові або волокон волосся на сидінні, кермі або дверних ручках.

Беннетт сховала телефон назад у чохол на поясі. — Я говорила з менеджером магазину. Він притримає записи для нас.

Розмірковуючи вголос, Мейсі сказала: — Пані Роберсон закінчує триденну зміну, а потім зупиняється за продуктами, знаючи, що вдома немає продуктів.

— Вона купує лише найнеобхідніше, — сказала Беннетт. — До зарплати ще п'ять днів.

— І вона кладе гроші на картку.

— А потім вона стикається віч-на-віч з кимось, хто вибиває її з ніг і кидає в багажник її машини, — каже Беннетт. — Він приїжджає сюди і пересаджує її в іншу машину.

— Тоді чому її сумочка під сидінням? — запитала Мейсі.

— Це не схоже на те, що зробив би нападник, але жінки роблять це постійно.

— Можливо, вона зустрічалася тут з кимось? А потім перетнулася з поганим хлопцем?

— Або вона знала нападника. — Мейсі озирнулася на високі дерева та гори. Невада має бути десь там, нагорі. — Поїхали до Lucky's і перевіримо відео.

— Я скажу Саллівану, щоб він залишився на місці і охороняв територію.

— Чудово.

— Нам пощастило, — сказала Беннетт. — Менеджер зберігає записи лише три дні, а потім стирає їх. У нього ніколи не було пограбувань, а востаннє запис знадобився, коли син Полларда напився після футбольного матчу і перекинув вітрину.

— Добре. Тоді не будемо гаяти часу. — У Мейсі задзвонив телефон. Вона глянула на дисплей і впізнала номер своєї сестри. Придушивши стогін, вона відійшла від машини і стягнула рукавички, перш ніж прочистити голос. — Фейт.

Фейт Макінтайр була її сестрою-близнючкою, факт, який вона досі не могла усвідомити. Вона завжди знала, що її в дочерили, і думала, що, можливо, в її житті можуть з'явитися біологічні брати і сестри, але близнючка? Справді?

— Де ти? — запитала Фейт. — Тут поганий зв'язок.

— Я біля входу в національний парк в долині Шенандоа.

Фейт знизилася тон. — Я знаю, що ти хочеш повернути своє життя, але чи не поспішаєш ти з цим?

Почути власні сумніви у відповідь роздратовало її. — Я справляюся з цим. Ти знаєш лише зломлену і побиту мене. Справжня я люблю таку роботу.

— У тебе втомлений голос. Як ти себе почуваєш?

Беннетт, ніби відчуючи, що це був особистий дзвінок, повернулася до свого кружера. — За винятком потреби випити кави, я в порядку.

— Я тобі не вірю, — сказала Фейт. — Лікар сказав тобі не поспішати.

З моменту нещасного випадку з Мейсі Фейт була поруч з нею. Вона була в лікарні після невідкладної операції Мейсі і розмовляла з лікарями, які не могли сказати, чи буде вона жити, чи помере. Її новоспечена близнючка була поруч, коли Мейсі прокинулася розгублена і налякана. Вона була поруч під час реабілітації і плакала разом з Мейсі на похоронах молодшої матері-підлітка, яка померла, народжуючи їх.

Фейт ніколи не була надто материнською. Це Мейсі страждала від того, що їй доводилося бути відповідальною. З дитинства, коли вона була замкненою на ключ дитиною, і до роботи в бюро, Мейсі завжди була сама по собі. Ця нова витаюча річ просто не пасувала їй. — Я нікуди не поспішаю. Вперше за кілька місяців я відчую себе самою собою.

Довга мовчанка, а потім: — Я зателефоную тобі завтра.

Мейсі відкинула голову назад і затиснула перенісся, нагадуючи собі, що Фейт хотіла допомогти. Їй справді було не байдуже. — Звичайно. Телефонуй. Але ти лише змарнуєш свій час. Зі мною все гаразд.

— Це мій час, щоб витратити його даремно.

Посмішка смикнула її губи. — Дякую, що перевірила.

— Нема за що.

Мейсі поклала телефон до кишені, перенесла вагу на правий бік і підійшла до Беннетт. — Давай подивимось записи з камер спостереження.

— Тримайся у мене на хвості. Я не хочу тебе втратити, — сказала Беннетт.

Почувши виклик, вона вистрілила у відповідь: — Може, я й не ходжу швидко, але воджу я чудово.

У машині Мейсі розслаблено відкинулася на сидіння і стала чекати, коли дискомфорт мине. Лікарі сказали, що нозі просто потрібен час. На жаль, цього часу у неї не було.

Вона увімкнула запалювання і поїхала за коричнево-білою машиною помічника шерифа з парку в бік міста, де знаходився невеликий магазинчик.

Вона витягла зі свого рюкзака три таблетки ібупрофену, розжувала їх, щоб швидше подіяли. Не маючи води, щоб запити гіркоту, вона продовжувала їхати. Через десять хвилин вона відчувала себе пристойно, коли заїхала на парковку

цілодобового магазину позаду крузера. Вона пішла за Беннетт через двері і підійшла до продавця.

Магазин був великого розміру і містив закусочну та невелику продуктову крамницю. Продавець за прилавком був худорлявим чоловіком років тридцяти з густою копицею темного волосся, коротко підстриженого з боків, але довгого посередині. Синій халат компанії був накинутий на білу футболку з короткими рукавами. Від зап'ястя до ліктя тягнулися різнокольорові татуювання. У правому вусі підморгувала маленька діамантова сережка. На бейджіку було написано "Боббі".

Продавець посміхнувся, побачивши Беннет. — Помічник шерифа. Я приніс вам цей запис. Вам буде цікаво на нього подивитися.

Боббі оцінив Мейсі, тавруючи її як аутсайдера. — Можете подивитися в задньому офісі, якщо це допоможе.

— Дякую, Боббі. А це спеціальний агент Мейсі Кроу. Вона з ФБР.

— ФБР? Я бачив вас сьогодні по телевізору, коли ви робили оголошення. Вже отримали якісь корисні поради на гарячій лінії?

— Поки що ні, але ще рано, — відповіла Мейсі.

— То що ми шукаємо? — запитав Боббі.

— Я шукаю Деббі Роберсон, — сказала Мейсі. — Вона досі не знайдена.

— Думаєте, вона у вбивці? — запитав Боббі.

— Важко сказати, — відповіла Беннетт. — Але такі люди, як ви, допомагають нам, і це має велике значення.

Боббі вийшов з-за прилавка, і вони пішли за ним повз прилавок із закусками і чипсами, повз пивні холодильники до невеликого офісу. В охайному приміщенні стояли письмовий стіл, стілець, дошка оголошень з розкладом роботи на місяць, іменне горнятко для кави та чотири гостро заточені олівці, вишикувані в акуратний ряд. Попереду і в центрі стояв застарілий комп'ютер, на який надходило чотири потоки з камер спостереження магазину.

Боббі натиснув на верхнє праве зображення, яке показувало фасад магазину. Він створив резервну копію зображення за сорок сім годин і натиснув "Відтворити".

— Я не знав, що вона зникла, поки ви не подзвонили. Я пам'ятаю, що бачив її кілька днів тому, але вона виглядала добре і не було ніяких ознак неприємностей.

— В який день вона була тут, Боббі? — запитала Беннетт.

— У суботу ввечері. Сказала, що прихопила кілька продуктів, щоб прожити наступні кілька днів до зарплати. Сказала, що її додаткові гроші пішли на ремонт спущеного колеса. Я запропонував їй протриматися кілька днів, але вона сказала, що не проти бутербродів з арахісовим маслом і желе.

— Вона сказала, як спустило колесо? — запитала Мейсі.

Боббі знизав плечима. — Підчепила цвях.

— Вона була сама, коли прийшла в магазин? — запитала Мейсі.

— Так.

— І вона не виглядала знервованою чи засмученою? Пораненою? Хворою? В депресії?

— Ні, звичайна Деббі, — сказав Боббі.

— Ви пам'ятаєте, де вона припаркувалася на вашій стоянці? – запитала Мейсі, сподіваючись, що життя в маленькому містечку означає, що люди звертають більше уваги на такі деталі.

— Насправді, я пам'ятаю. Вона припаркувалася збоку.

— Не знаєте, чому? – запитала Мейсі.

— Тому що тут були діти зі школи. Вони займають парковку і магазин, коли приїжджають. Це було після футбольної вечірки після закінчення сезону.

— Як команда грала цього року? – запитала Мейсі.

Боббі похитав головою. — Не дуже добре. Закінчили сезон з п'ятьма і чотирма перемогами.

— Не так, як за часів Команди Мрії, так? – підказала Мейсі.

Боббі посміхнувся. — Той сезон увійде в історію, – сказав він.

— Шкода Тобі, – сказала Мейсі.

— Так.

— Ви знали її? Я маю на увазі, здається, що всі в Діп Ран знають всіх.

— Я знав її, – сказав Боббі. — Вона була милою.

— Деббі не казала, чи був хтось ще в її машині? – запитала Беннетт.

— Якщо і був, то вона ніколи не згадувала про це, – відповів Боббі.

Мейсі відчула нетерпіння Беннетт, коли Боббі прокручував відео вперед. Вона нахилилася, коли кадри прокрутилися до суботнього вечора.

Боббі натиснув кнопку "Стоп" на позначці часу 21:05, а потім натиснув кнопку "Відтворити". Камера зафіксувала групу підлітків, які метушилися біля вхідних дверей. Вони сміялися, а двоє з них цілувалися. — Приблизно в цей час кілька дітей намагалися купити пиво, але я всіх їх прогнав. Я не збираюся втрачати ліцензію на продаж алкоголю через пару дітей. Мені байдуже, навіть якщо вони грають у футбольній команді.

Мейсі уявила, що цей коментар був зроблений на користь помічниці. Обидві жінки не відривали поглядів від чорно-білої стрічки і спостерігали, як Деббі, одягнена в пастельний одяг, увійшла до магазину. Вони бачили, як вона взяла арахісове масло і хліб і попрямувала прямо до каси. Вона коротко поговорила з продавцем, а потім вийшла з магазину.

— Це Деббі Робертсон, – сказала Беннетт.

Мейсі вивчала обличчя жінки, шукаючи ознаки стресу, занепокоєння чи навіть радості, ніби вона була рада когось бачити. Щойно Деббі відійшла за кадр, її вираз обличчя змінився. — Можете відмотати назад? – запитала Мейсі.

— Звісно.

— Прокрутіть у сповільненому режимі. – Коли сцена знову розгорнулася, Мейсі побачила, як Деббі вийшла з магазину, і її погляд змінився з невимушеного на насторожений. Вона щось або когось побачила. — У вас є камера, яка охоплює цю зону? – Мейсі вказала на верхній правий кут екрану.

— Не повністю, але камера три записує під іншим кутом. – Він натиснув на третю камеру, і трійця побачила, як вона схопила край синього чотиридверного Ford Focus. З машини вийшов чоловік, але його голова була опущена вниз, тому обличчя розгледіти було неможливо.

— Ти знаєш, хто це? – запитала Мейсі у Беннет.

— Ні.

— А ви, Боббі? Ви бачили цього хлопця?

— Ні. Я намагався переконатися, що підлітки не вийшли з половиною магазину.

— Хтось із цих дітей був на парковці в той час? – запитала Мейсі.

— Звичайно. Їх було щонайменше дюжина.

— Ви знаєте їхні імена, Боббі? – запитала Беннетт.

— Ну, там був хлопець Ваятт. І брати Пайпер, і малий Донован.

— Тайлер. Тайлер Ваятт був там? – запитала Беннетт.

— Так, зі своєю дівчиною, Емі Мідоу.

Мейсі записала імена. — Ви пам'ятаєте когось ще?

— Ні, але поговоріть з Тайлером або Емі. Вони король і королева школи і знають усіх.

— Хіба в Команді Мрії не було Ваятта? – запитала Мейсі.

— Це був Кевін. Старший брат Тайлера.

— Старший брат? Велика різниця у віці.

— Напевно, так і є.

— Як довго ви тут працюєте, Боббі? – запитала Мейсі.

— Шістнадцять років. Мій батько є власником цього місця.

— Тож ви бачили багато дітей, які приходили і йшли.

— Звичайно.

— Пригадуєте Сінді Шоу?

Він кивнув. — Давно не чув цього імені.

— Я чула, що вона дружила з Тобі, – підказала Мейсі.

— Не знаю, чи можна сказати, що вони були подругами, але вони іноді зустрічалися.

— Чи можемо ми отримати копію всіх записів, які у вас є? – запитала Беннетт. — Я хочу все переглянути.

Він витягнув з кишені флешку. — Я подумав, що ви можете попросити, тож тримайте.

— Дякую, Боббі. – Мейсі запропонувала флешку Беннетт, але помічниця шерифа підняла руку, відмовляючи Мейсі. Вона поклала флешку в кишеню. — Я повернуся, якщо у мене будуть ще питання.

— Звичайно. Я тут майже весь час.

Вийшовши з магазину, Беннетт сказала: — Я думала, ми тут, щоб поговорити про Деббі.

— Так і є, але я не можу випустити з уваги той факт, що я тут заради Тобі і жертв згвалтування. Не варто недооцінювати такого хлопця, як Боббі, і те, що він помічає. Як нам дістатися до будинку Ваяттів?

— Йди за мною. Сім'я Емі Мідоу живе через вулицю, тож у нас є шанс побачити їх обох.

— Показуй дорогу.

Мейсі поїхала за поміченою машиною помічника шерифа через маленьке містечко і навколо університету до західної околиці. Чим далі на захід вони їхали, тим рідкіснішими ставали події. Потім вона побачила цегляні стовпи, що позначали в'їзд до відносно недавньої громади.

Вони проїхали через район, і помічниця шерифа припаркувалася перед двоповерховим цегляним будинком, віддаленим від дороги на ділянці площею в гектар.

Мейсі відкрила багажник свого автомобіля і дістала набір для буккального ДНК-тесту. Запечатаний скляний флакон з тампоном вона поклала в кишеню куртки, а потім приєдналася до Беннет біля поштової скриньки. Вуличні ліхтарі, відчуючи наближення сутінків, почали мерехтіти.

— Це, мабуть, один з найбагатших районів міста, – сказала Мейсі.

— Тут живуть нові гроші. Старі гроші трохи далі на захід, у напрямку до гір, де знаходяться великі кінні ферми.

— І це дім Тайлера Ваятта?

— Так. Його старший брат, Кевін, також живе тут частково. Він адвокат, який ділить свій час між цим місцем і Вашингтоном, округ Колумбія.

— Кевіну Ваятту доводиться довго добиратися на роботу, – сказала Мейсі.

— Кевін не виїжджає з дому відколи помер його батько. Він вважає, що для його молодшого брата важливо, щоб він був поруч.

— А як щодо матері хлопчиків? – запитала Мейсі.

— Вона завжди багато подорожувала. Не часто бувала вдома. – Беннетт змінила свою позицію. — Його сім'я і Шоу, ймовірно, можуть простежити своє коріння до початку цього міста.

— Шоу і Ваятти родичі?

— Щось на кшталт кузенів.

— Враховуючи їх економічні відмінності, я припускаю, що вони не були близькими.

— Сім'ї не були, але Брюс і Кевін були досить близькі, коли грали в м'яч.

— А зараз?

— Я не знаю, – сказала Беннетт.

— Ти багато знаєш про цю сім'ю.

— Я виросла в цьому районі. І Тайлер Ваятт не чужий для департаменту шерифа. На шістнадцятиріччя він отримав новий автомобіль, а через два дні був помічений на швидкості понад сто миль на годину. Також його спіймали п'яним на одному з футбольних матчів. В обох випадках брат найняв адвоката.

— Яким був його брат у старших класах?

— Майже таким самим.

— Що ж, будемо сподіватися, що Тайлер був уважним у магазині в суботу ввечері.

— Він дуже розумний. Просто нудний і розпечений.

Мейсі виросла не у світі, де дорогі адвокати приїжджали на допомогу. Діти з нижчого середнього класу та бідні діти сиділи у в'язниці за меншими звинуваченнями. Відчуючи, що у неї на плечі застаріла тріщина, вона відкинула емоції вбік і подзвонила у двері.

У будинку пролунали чіткі, рівні кроки, і через кілька секунд двері відчинив високий чоловік, одягнений у вугільно-сірий костюм, білу сорочку з монограмою і червону краватку з розпущеним візерунком. Його передчасно посивіле волосся було зачесане назад від круглого обличчя.

— Помічник шерифа Беннетт, – сказав Кевін. — Який сюрприз.

— Пане Ваятт, Тайлер вдома?

— Що він зробив? – запитав Кевін.

— Нічого. Він випадково опинився в магазині Lucky's в суботу ввечері, і ми думаємо, що вони з Емі могли щось бачити.

— Що саме?

— Це ми і намагаємося з'ясувати, – сказала Мейсі, дістаючи з нагрудної кишені значок ФБР і представляючись. — Він може нам дуже допомогти.

Кевін взявся за ручку дверей, перш ніж відступити вбік і запросити їх у фойє. — Ви можете розповісти мені, в чому справа?

— Зникла жінка, – сказала Беннетт. — Ми знаємо з записів камер спостереження, що ваш брат і Деббі Робертсон були на парковці в один і той же час. Ми сподіваємося, що Тайлер щось бачив.

Щелепа Кевіна працювала в суглобах, ніби він зважував усі "за" і "проти". Зрештою, "за", здавалося, перемогло. — Тайлере, спускайся вниз. — Двері відчинилися, і слабкий бас музики став гучнішим.

— Іду, – сказав Тайлер.

— Ви законний опікун Тайлера? – запитала Мейсі.

— Наша мама багато подорожує, і я заміню її, коли вона від'їжджає. Тоді я маю повну юридичну владу, коли справа стосується Тайлера.

— Чим ваша мама заробляє на життя? – запитала Мейсі.

— Вона подорожує. Для задоволення, – відповів Кевін.

— Звучить весело, – сказала Мейсі.

— Так і є, для неї.

Тобто не для Тайлера і Кевіна. — Як часто ви їздите з Вашингтону?

— Кілька разів на тиждень.

— Це важко, – сказала Мейсі. — Затори ніколи не вщухають.

— Так, справді.

— Ваша сім'я володіє сараєм Ваяттів? – запитала вона.

— Ні. Мій батько продав його майже тридцять років тому, але назва прижилася.

— Ви чули про нещодавню знахідку в амбарі?

— Так.

— Ви знали Тобі? – запитала Мейсі.

— Знав про неї, але ми ніколи не розмовляли.

— Типу, ботанік з оркестру проти Команди Мрії?

— Старшокласники можуть бути дуже осудливими. Шкода, що я не був добрішим до неї.

— Ви не були добрим до неї? – запитала Мейсі.

— Більшість футболістів, у тому числі і я того року, були занадто зарозумілими для власного блага.

На верхньому поверсі пролунали важкі кроки, перш ніж Тайлер з'явився на вершині сходів. Високий, як і його брат, він був жилавий і сильний. Ймовірно, така ж статура була і у його старшого брата в тому віці, до того, як довгі години в офісі і стрес не наздогнали його.

Коли Тайлер побачив Беннет, його обличчя почервоніло, наче він подумки перераховував, що такого він зробив нещодавно, що заслуговує на візит представників закону.

— Як справи, Кевіне? – запитав Тайлер.

— У тебе немає неприємностей, – відповів Кевін. — У поліції є питання про зниклу жінку.

— Тайлере, – сказала Беннетт. — Ви з Емі були в Lucky's у суботу ввечері.

— Так. Там були всі, навіть Метт, – сказав Тайлер.

— Метт? – запитала Мейсі.

Беннетт насупилася. — Метт – мій син. Йому чотирнадцять.

Мейсі відчула розчарування помічника шерифа через цю нову інформацію про сина, який порушує комендантську годину. — Продовжуй, Тайлере.

— Ми всі їли після мітингу в середній школі.

— Тайлере, ти бачив Деббі Роберсон? – запитала Мейсі.

— Так.

— Звідки ти її знаєш? – запитала Мейсі.

— Вона працювала в будинку престарілих, де моя бабуся жила до самої смерті. Бабуся любила її. Вона була милою.

— Ви з нею розмовляли? – запитала Мейсі.

— Так. Я привітався, і вона теж. Вона була в халаті і виглядала так, ніби щойно прийшла з роботи.

— Хтось ще з нею говорив? – запитала Мейсі.

— Так. Один хлопець. Він теж працював у будинку для літніх людей. Здається, його звали Рейф.

Беннетт змінила позу, потягнулася до телефону і набрала ім'я. Коли з'явилося зображення, вона показала його хлопчикові. — Це він?

Тайлер вивчив фотографію. — Так. Це він.

— Рейф Янгер, – сказала Беннетт.

— Янгер говорив що-небудь Деббі? – запитала Мейсі.

— Я не дуже звернув увагу. Але вона сміялася, коли він говорив з нею. Вона сіла в машину і поїхала.

— Що зробив Янгер?

— Мабуть, поїхав, – відповів Тайлер. — Я не знаю. Я не відчув нічого дивного.

— Ти бачив когось ще біля пані Роберсон? – запитала Мейсі.

— Ні. Але я не звертав уваги. Метт щойно... – Він подивився на помічника шерифа і зупинився.

— Метт щойно що? – спокійно запитала Беннетт. — Я не злюся, серйозно.

— Нічого, – відповів хлопець.

Беннетт виглядала так, ніби хотіла натиснути на нього, але не стала цього робити. — Гаразд.

— Це всі питання, які ви маєте? – запитав Кевін.

Мейсі подякувала і Кевіну, і Тайлеру Ваятту, але, розвернувшись, запитала Кевіна, майже в стороні: — А як щодо Сінді Шоу? Ви, мабуть, знали її. Кузина, так?

— Дві сім'ї ніколи не змішувалися, але так, вона була кузиною.

— Чому сім'ї не змішувалися?

— Моя тітка була метамфетаміновою наркоманкою. І Сінді йшла тим самим шляхом, що й її мати, – сказав Кевін.

— А Брюс?

— Він намагався бути хорошим братом для Сінді, але його життям був футбол. Вона нарешті зрозуміла це і пішла.

— А Брюс залишився.

— Його майбутнє було тут. Він переїхав до моєї сім'ї у другій половині випускного року.

— Я чула, що Сінді дуже любила багаття, – сказала Мейсі.

— Багаття?

Мейсі посміхнулася. — Знаєте, великі передігрові заходи, які були ритуалом на удачу для Команди Мрії. Мені здається, якщо змішати підлітків, випивку та гормони, то це рецепт того, що щось станеться.

— Я не розумію, що ви маєте на увазі, – обережно сказав він.

— Хтось коли-небудь страждав на цих вечірках?

Він швидко глянув на помічника, але потім похитав головою. — Ні, наскільки я пам'ятаю.

Мейсі потягнулася до нагрудної кишені і витягла циліндр з тампоном. — Дозвольте мені взяти мазок з внутрішньої сторони вашої щоки? Я збираю зразки у всіх чоловіків, які могли контактувати з Тобі в останні дні. Це лише для того, щоб виключити вас, щоб я могла перейти до справжніх підозрюваних.

Він завагався. — Як ДНК допоможе вам знайти вбивцю Тобі?

— Я не впевнена, що допоможе, але ми активно проводимо ДНК-тестування, враховуючи останні новини про неперевірені набори для згвалтувань. Це більше піар-хід.

— Я все ще не розумію, як я вписуюся в це рівняння.

— Саме так. І чим швидше мені не доведеться дивитися в ваш бік, тим краще для нас обох. Це займе лише секунду. Обіцяю. — Він був адвокатом і знав, що може сказати "ні", а якщо вона захоче наполягти, то їй доведеться отримати судовий ордер.

— Я запитав свого адвоката. Якщо він дасть добро, я буду радий.

— Чому б не зробити це зараз? – запитала Мейсі.

Кевін посміхнувся. — Я ніколи не маю справ безпосередньо з копами, навіть якщо у мене є штраф за перевищення швидкості.

Мейсі нагадала собі, що навіть невинні люди обережні. — Наступного разу, коли я вас побачу, я запитав.

— Впевнений, він не буде проти. Що відбувається з Деббі Роберсон? – запитав Кевін.

— Сподіваюся, це помилкова тривога, і з нею все гаразд, – запропонувала Мейсі. — Дякую, що приділили нам час.

Беннет брязнула ключами, коли вони рушили до своїх машин. — Думаєш, вбивця Тобі пов'язаний з Командою Мрії?

Коли вони підійшли до машини Мейсі, вона підвела ризику під своїми записами, а потім записала ім'я Кевіна Ваятта. — Гадки не маю. Але у мене є три нерозкриті справи про згвалтування і вбивство за той рік, коли Команда Мрії пройшла весь шлях.

Беннетт звела брови до купи. — Команда отримала багато розголосу, що, в свою чергу, привело до міста багато людей, яких тут зазвичай не було.

— Як я можу знайти Рейфа Янгера? – запитала Мейсі.

— Я подивлюся, чи зможу я його розшукати.

— Я теж хочу поговорити з матір'ю Деббі, – сказала Мейсі.

— Спеціальний агент Кроу, ви тут розслідуєте згвалтування та вбивства, а не цю справу.

— Помічнику шерифа, у вас коли-небудь були такі моменти, коли слово, яке ви хотіли б згадати, крутиться на кінчику язика, але до кінця життя залишається недосяжним?

— Звичайно.

— Коли у мене виникає таке відчуття, пов'язане з якоюсь справою, я не ігнорую його. Насправді, я бігаю з ним, поки це кумедне відчуття не зникне.

— Що ти маєш на увазі?

— У мене зараз таке відчуття.

— Ти думаєш, що справа Деббі пов'язана зі справою Тобі?

— Це не має ніякого логічного сенсу, але я не можу позбутися цього відчуття.

— А якщо ти помиляєшся?

Вона замислилася на мить і злегка торкнулася перенісся. — Я рідко помиляюся.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 17:00

Коли Беннетт припаркувала свій крузер за машиною Мейсі перед невеликим цегляним ранчо Роберсонів, Мейсі закінчила перевіряти електронну пошту і сховала телефон. Вона подивилася на двоповерховий будинок Роберсонів. Він був пофарбований у білий колір і в кількох місцях потрісканий. Газон був акуратно підстрижений, кілька зрілих дерев все ще чіплялися за кілька помаранчевих і золотих листочків. Уздовж фасаду будинку тягнувся ряд самшитів на свіжозамульчованій грядці.

Вийшовши з машини, Беннетт насунула на голову капелюх і вдихнула повітря. — Я не хочу повідомляти цій жінці про смерть.

Мейсі зробила кілька повідомлень про смерть, і кожне з них по-своєму залишило незабутній слід у пам'яті. — Я ніколи не можу вирішити, яка реакція гірша. Кам'яне мовчання літньої жінки, яка втратила сорокарічного сина, чи істеричні сльози чоловіка, який дізнався, що його дочка-втікачка була вбита.

— Як ти з цим справляєшся?

— Заховай свої почуття в маленьку коробочку. Пізніше, коли у тебе буде час, ти зможеш з ними розібратися. — Мейсі подзвонила в дзвоник. — Навіть не думай зараз про повідомлення про смерть. Пані Роберсон це відчує. Наскільки нам відомо, Деббі жива і здорова.

— Ти справді в це віриш?

Замість відповіді Мейсі знизала плечима. — Дозволь мені задавати питання.

— Звичайно.

Коли ніхто не підійшов до дверей, Мейсі подзвонила ще раз. Цього разу в будинку відлунав собачий гавкіт. Ремінь з пістолетом Беннетт кілька разів скрипнув, коли вона змінила позицію.

Кроки відлунювали в будинку разом з тихим наказом собаці замовкнути. Двері відчинилися, і на порозі з'явилася висока худорлява жінка у потертих джинсах, спортивному світшоті та з волоссям, зібраним у хвіст.

— Помічник шерифа Беннетт, — сказала жінка.

— Пані Роберсон. Ваш чоловік тут?

— Так, він у кімнаті з телевизором. Вам доведеться піти туди, якщо ви хочете поговорити з ним.

— У пана Роберсона бічний аміотрофічний склероз, — пояснила Беннетт Мейсі. — Пані Роберсон, це спеціальний агент Мейсі Кроу з ФБР.

— ФБР. — Її брови зішлись в одну лінію, наче вона знала, що присутність федералів означає, що масштаби справи зросли. — Скажіть мені, що ви знайшли мою Деббі, — сказала Марта.

— Ми не знайшли, — сказала Мейсі. — Але ми хотіли б поговорити з вами і вашим чоловіком.

— Нічого? Це ж гарна новина, правда?

— Я не знаю, що це означає, мем, — м'яко сказала Мейсі. — Ми можемо зайти всередину?

— Звичайно. — Жінка відступила вбік і провела їх маленьким коридором до кімнати, обладнаної лікарняним ліжком і великою тумбочкою, заставленою ліками. Навпроти ліжка на старому комоді стояв великий телевізор, який показував ігрове шоу.

На ліжку лежав чоловік, підпертий на подушках товстою ковдрою, загорнутий майже до підборіддя. Довгий і широкоплечий, він був великим чоловіком до того, як хвороба з'їла його нервові закінчення, позбавила рухів і залишила тонкий, змарнілий каркас.

За запалими рисами обличчя ховалися пильні темні очі, які дивилися на Мейсі з гострим інтересом. Він ворухив губами, але з них долинав лише спотворений звук.

— Ронні, — сказала Марта, — ти пам'ятаєш помічника шерифа Беннетт. З нею сьогодні спеціальний агент ФБР Мейсі Кроу.

Його погляд звузився, коли він вдивлявся в обличчя Мейсі.

— Приємно познайомитись, сер. — Мейсі взяла його прохолодну руку і потиснула її. Після ННЛ більшість персоналу лікарні були чудовими, але було кілька лікарів і фізіотерапевт, які ставилися до неї, як до рослини в горщику. Це був життєвий урок, який назавжди змінив її ставлення до поранених. Вони були покалічені, але, чорт забирай, не жалюгідні.

Пальці пана Роберсона затремтіли, коли він спробував стиснути її руку у відповідь.

— Шериф Невада попросив агента ФБР розслідувати іншу справу. Я була разом із помічником шерифа Беннеттом, коли ми отримали ваш дзвінок.

Пальці сіпнулися.

Мейсі спрямувала своє запитання до Роберсонів. — Коли ви востаннє бачили Деббі?

— Тиждень тому, — відповіла Марта. — Вона добре ставиться до того, щоб зайти, але іноді все це стає занадто. Вони з татом дуже близькі, і це важко. Минулого тижня вона була засмучена, тому я сказала їй зробити перерву і не приїжджати пару тижнів. Їй не сподобалася ця ідея, але я наполягла. — Марта подивилася на чоловіка. — Вона повинна була дзвонити щодня, але я не розмовляла з нею з вечора п'ятниці.

— Не сумнівайтесь, пані Роберсон, — сказала Мейсі. — Це тільки з'їсть вас зсередини.

Літня жінка дістала з кишені серветку і витерла куточки очей. — Ви маєте рацію.

— Чи був у її житті хтось, хто створював їй проблеми? Погрози, небажані подарунки, візити, які більше нагадували переслідування?

— Я думала про це всю ніч. І я пам'ятаю, як вона сказала, що їй здалося, ніби вона бачила чоловіка біля свого будинку однієї ночі кілька тижнів тому.

— Вона впізнала, хто це був? – запитала Мейсі.

— Ні. Вона сказала, що він був одягнений у темну толстовку з капюшоном, а його обличчя було в тіні. В руці він тримав щось схоже на блокнот.

Деякі вбивці переслідували своїх жертв перед тим, як скоїти злочин. У деяких випадках вони витрачали тижні або навіть місяці, збираючи інформацію про звички, шаблони та розклад. — Вона коли-небудь бачила його знову?

— Якщо й так, то вона мені не сказала.

Беннетт змінила свою позицію. — Вона ніколи не повідомляла про це в мій офіс.

Можливо, чоловік на розі вулиці був ніким. А якби це був той, хто її викрав, він міг злякатися, коли його помітили. Або, можливо, він був більш обережним у своїй розвідці.

— Деббі також зустрічалася з новим хлопцем. Вона не сказала мені його імені, щоб я не робила з цього великої проблеми. Вона багато пережила після розлучення. Ми з Ронні просто хочемо, щоб вона була щаслива.

— Це нормально для батьків бажати найкращого для своєї дитини, пане і пані Роберсон, – сказала Мейсі. — Коли вона пішла на це побачення?

— Гадаю, кілька тижнів тому.

— Вона знала Рейфа Янгера? – запитала Мейсі.

Марта насупилася. — Рейф і вона були мимохідь. Думаю, вони обидва були на підйомі і самотні. Вона пішла від Рейфа, і я рада.

— Чому?

— Він не може втриматися на роботі. І він любить випити. Погане поєднання.

— Що ви знаєте про Рейфа? – запитала Мейсі.

— Він працював з Деббі в будинку престарілих.

— І він живе неподалік? – запитала Мейсі.

— Останнє, що я чула, він жив у крихітному будиночку на захід від нас. Думаєте, Рейф викрав Деббі?

— Його бачили в Lucky's в суботу в той же час, що і Деббі, але поки що це все, що у мене є. Вони могли просто зіткнутися один з одним. Як щодо майстрів? Кабельник? Кур'єр?

— Нічого з того, про що вона мені розповідала. – Марта стиснула руку чоловіка. — А ми вже всі мізки поламали, щоб знайти хоч якусь зачіпку.

— Пані Роберсон, у вас є номер телефону Рейфа? – запитала Мейсі. — Або адреса?

— Ні. Деббі сказала, що його телефон відключений і він багато переїжджає.

Обличчя пана Роберсона спотворилося сумішшю розчарування, смутку та марності. Він спробував заговорити, але знову заговорив нерозбірливо. Дружина поплескала його по руці. — Ронні, я покажу цим жінкам кілька фотографій Деббі. Ми зараз повернемося.

Ронні подивився на дружину. Він знав, що вона захищає його від цього стресу. Нарешті він кивнув, і Марта повела їх коридором до входних дверей.

— Тут немає фотографій, – прошепотіла вона. — Але я не можу витримати жодної стресової розмови в його присутності. Це його засмучує, і в підсумку йому стає тільки гірше.

— Тому ви попросили Деббі взяти невелику відпустку? – запитала Мейсі.

— Деббі хотіла помістити свого батька в будинок для людей похилого віку в Діп Ран. Я не погодилася, і ми посварилися. Я не відправлю свого чоловіка з єдиного дому, який у нього був. Він виріс у цьому будинку. Я потрібна йому.

— А ваша донька бачила це по-іншому? – запитала Мейсі.

— Так. Вона працювала на об'єкті і думала, що зможе домовитися про зниження ціни. Навіть зі знижкою я не можу собі цього дозволити. Не те, щоб я це зробила, навіть якби могла.

— Пані Роберсон, – сказала Беннетт, — ми знайшли машину вашої доньки біля в'їзду в державний парк. Ми знайшли її сумочку та ключі, але не було жодних ознак її самої. Що вона могла там робити?

— Ходила в похід. Вона любить ці ліси. Їй подобалося бути на свіжому повітрі. Це добре чи погано, що ви знайшли її машину?

— Це відправна точка, – сказала Беннетт. — Востаннє її бачили біля магазину, а тепер у нас є її машина.

Марта взяла руку Беннетт в свою. — Знайдіть мою доньку. Я знаю, що ми з Ронні не були добрими до вас, коли ви зупинили його кілька років тому. Я знаю, що ми навіть зробили вам гірше, коли подали скаргу, але, будь ласка, допоможіть нам.

— Я заприсяглася виконувати свою роботу, пані Роберсон, і це саме те, що я збираюся робити, – відповіла Беннетт.

В очах жінки заблищали сльози, коли вона кивнула і відпустила руку помічниці.

Коли Беннетт вийшла на вулицю, Мейсі передала Марті свою візитну картку. — Якщо ви щось згадаєте, навіть незначне, зателефонуйте мені.

— А якщо я не зможу?

— Не здавайтеся, – сказала Мейсі.

Мейсі вийшла за Беннетт на вулицю і попрямувала до їхніх машин. — Що сталося з паном Роберсоном?

— Я заарештувала його за водіння в нетверезому вигляді чотири роки тому. Він став войовничим і намагався мене вдарити. Я захищалася, і він висунув звинувачення. Записи з відеореєстратора підтвердили мою історію. Суддя засудив його до тридцяти днів ув'язнення.

— У нього є історія насильства?

— Його ніколи раніше не заарештовували.

— Чим він займався до того, як захворів?

— Він викладав історію в середній школі Веллі протягом двадцяти п'яти років.

— Поки Тобі Тернер там навчалася?

— Так.

Маска терлася об щетину на його обличчі, коли він пестив м'яку шкіру її шиї. Йому подобалося, як її синці перетворювалися з блідих червоних слідів на темно-фіолетові. Незабаром вони стануть ще злішими і оперезатимуть її струнку шию, наче нашійник.

Тепер, коли він залишився з нею наодинці, відчуття сили розлилося по його тілу, і тиск світу не здавався таким непереборним.

Її очі розплющилися. Знадобилося кілька миттєвостей, щоб її погляд сфокусувався на ньому і зафіксував, де вона знаходиться. Коли вона це зробила, то здригнулася і спробувала втекти. Швидке коліно, вправно поставлене на її живіт, зупинило її відступ і міцно утримувало її на місці.

Вона знала, що потрапила в пастку. Вона знала, що помре, і була налякана.

— Зараз тобі не варто боятися, — сказав він. — Ти знаєш, що буде далі. Це наш особливий час разом.

— Будь ласка. — Її голос був шорстким, як грубий наждачний папір.

Він зробив свою частку благань, благань і позик у тих, хто мав найбільше значення в його житті, і це було так до біса добре, коли він був на тому боці. — Будь ласка, що? — запитав він.

— Будь ласка, відпусти мене. Я нікому не скажу. *Будь ласка.*

Він провів вказівним пальцем по її губах. — Я люблю, коли ти благаєш.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 18:00

Сонце щойно зайшло, і температура на стежці падала, але Невада та Елліс рухалися в хорошому темпі. Вони виявили сліди ведмедів і оленів, але ніщо не вказувало на те, що Деббі Роберсон пройшла цим шляхом. Невада був експертом у вистежуванні людей, і він міг сказати, що ця стежка була добре пройдена за останні кілька днів. Якщо Деббі Роберсон або хтось інший пройшов цією стежкою з примусу, не було жодного способу дізнатися, чи були залишені Деббі сліди від взуття у вологому ґрунті, зігнуте листя, можливі сліди боротьби або інші докази.

З кожною хвилиною Невада все більше вірив, що вона ніколи не заходила в парк. — Попереду притулок. Давай зробимо перерву і перегрупуємося.

— Стежка мокра і підніматися важче. Ти справді думаєш, що вона дійшла так далеко? – запитала Елліс.

— Ні. Не думаю. – Він подивився вгору крізь поріділий полог коричневого, жовтого і червоного листя на яскраве світло півмісяця. — Але давай закінчимо.

— Буде зроблено.

Коли вони наблизилися до відкритого притулку, він скинув рюкзак і поставив його на землю. Не промовивши жодного слова, вони з Елліс сіли, обидва раді були звалитися з ніг, хоча б на кілька хвилин. Він сьгнув рукою до бокової кишені рюкзака і дістав пляшку з водою та енергетичний батончик. Елліс зробила те ж саме, і кілька хвилин вони їли мовчки.

Нарешті, він дістав карту парку, ліхтарик і почав вивчати основну стежку, що зміїлася вгору і навколо гори. Якби Деббі не відхилилася від курсу, вона, ймовірно, могла б повернути на інший бік і спробувати дістатися до своєї машини іншим шляхом. Все ще залишався невеликий шанс, що вона впала або травмувалася. — Якщо ми продовжимо йти, то пройдемо стежку за годину.

— Якщо пані Роберсон справді заблукала, вона могла піти будь-якою з бічних стежок.

— Або ж вона могла рухатися між стежками і ходити по колу.

Невада осушив пляшку з водою і заплющив очі, намагаючись уявити, куди вона могла піти. Він робив так само, коли вистежував втікачів. Подумки він прокладав стежки, шляхи втечі і горезвісні лазівки, якими могла скористатися його здобич. Деббі, звісно, не була його здобиччю, але він полював на неї так само.

— Я досі не можу повірити, що ти покинув бюро заради такої роботи. Це важливо, але, Невадо, ти змінюєш світ на краще.

— Настав час змін. І я все ще приношу користь.

— Я визнаю, що ти підходиш для Діп Ран. Але що спонукало до цього?

— Мені подобається самотність.

— Ти можеш вивезти хлопця з країни, але не країну з хлопця? Ти це хочеш сказати?

— Щось на кшталт того.

— Це лайно собаче. — Вона потерла мозоль на долоні. — І, будь ласка, скажи мені, що ти не відмовився від усього цього заради мене.

— Вибач, це не про тебе, Елліс.

— Ти впевнений? Я ніколи не забуду погляд твоїх очей минулого літа, коли я розповіла тобі про те, що зі мною сталося. — Вони пішли повечеряти і випити, і вона випила забагато вина. Якби вона не була трохи п'яною, він сумнівався, що вона коли-небудь розповіла б йому про це. — Я ніколи не бачила такого гніву.

Він хруснув кісточками пальців на правій руці. — Я знайду цього хлопця, Еллі.

— І що потім? Ти збираєшся носити цю накрохмалену уніформу наступні двадцять років?

— Одна перешкода за раз, Еллі.

— Це через Мейсі Кроу? — запитала вона.

— Що ти маєш на увазі?

— Будь ласка. Коли вона поруч, ти просто вібруєш від енергії. Між вами щось є?

— Ні.

Вона засміялася, погрожуючи йому пальцем. Вона миттєво зрозуміла, що спіймала його на брехні. — Ви були і все ще хочете бути. Цей кейс — твій спосіб послати їй квіти?

Правда роздратувала його. — Ти як скалка в моїй дупі, Еллі.

Вона вдарила його в плече, як колись у дитинстві. — Як би там не було, вона мені подобається. І я сподіваюся, що у нас все вийде.

Він не відповів, не бажаючи визнавати надію, яка була більше схожа на нездійсненну мрію, ніж на можливість.

— Гадаю, якщо ви з Мейсі зустрічатиметеся, ти точно поїдеш з Діп Ран.

Він цінував спокій цього місця. Воно було далеко від хаосу Вашингтона, округ Колумбія, який ніколи не припиняв рухатися. Тут у нього не було найближчих сусідів, і він міг відлити на задньому ганку в будь-який час, коли йому заманеться. А вночі небо було сповнене дивовижних зірок, яких неможливо було побачити з міста, наповненого вогнями. Але Еллі мала рацію. Як тільки він зловить цього хлопця, а Мейсі поїде, йому буде важко втриматися на місці.

— Я налаштований на дворічний термін, — сказав він.

— Гаразд, а потім ти підеш. — Вона похитала головою. — Я б хотіла, щоб Мейсі залишилася. Може, коли вона закінчить доводити собі все, що їй потрібно довести, вона зможе заспокоїтися. У цієї дівчини дуже багато багажу.

Знову ж таки, оцінка була безпомилковою. Невада починав вірити, що з його кузини вийшов би кращий детектив, ніж він коли-небудь зможе стати.

Хрускіт кроків на стежці змусив їх обох підвестися. Невада розстебнув кобуру глока. Наскільки ізольованим здавався ліс, настільки ж людним він виявився, як і більшість з них.

Він вийшов з укриття і побачив молоду пару, яка спускалася стежкою. Обидва були в брудному одязі та черевиках. Помітивши його, вони зупинилися, і жінка зробила крок назад за чоловіком.

— Ми з пошуково-рятувальної служби, — сказав Невада. Він дістав з кишені фотографію Деббі. — Ви її бачили?

Чоловік повільно наблизився і вивчив зображення. — Ми нікого не бачили на стежці.

Жінка підійшла, подивилася на фотографію і похитала головою. — Ні, вибачте.

— Як довго ви вже йдете стежкою?

— З ранку вчорашнього дня, — відповіла жінка. — Ми розбили намет на вершині гори і спускаємося вниз по передньому схилу.

— Як ви вийшли на стежку? — запитав Невада.

— З північного боку. Ми хотіли пройти всю петлю.

Вони зайшли в парк з протилежного боку. — І жодних ознак когось? — запитав він.

— Ні за останні пару годин. Було дуже тихо, що незвично. Восени тут дуже жваво.

— А раніше? Ви бачили щось у лісі, що привернуло вашу увагу? Одяг? Викинуте взуття? Сміття, яке не виглядало належним чином?

— Нічого незвичайного, — відповів чоловік.

— А як щодо звуків? Щось, що здавалося дивним?

— Ні, якщо не рахувати ведмедя, на якого ми натрапили. На щастя, він був молодий і не цікавився нами. — Темні очі звузилися. — Ви коп? У вас голос, як у копа.

— Я шериф Діп Рану. Але зараз я пошуково-рятувальний хлопець, який намагається виконати свою роботу.

— Ми нічого не бачили, — повторила жінка. — Але якщо ми побачимо, ми можемо зателефонувати до вашого офісу?

— Так, будь ласка.

Він вважав, що пара не бачила Деббі, але й не *шукала* її. Непідготовлене око тут могло легко пропустити ознаки її присутності. Після того, як він зібрав їхні контактні дані, він сказав: — Коли ви дійдете до підніжжя пагорба, там буде один з моїх помічників. Якщо щось побачите, повідомте йому.

— Звичайно, без проблем, — відповів чоловік.

— Дякую, — сказав він.

Пара продовжила спуск стежкою.

— Ми йдемо на гору, чи не так? — запитала Елліс.

— Так.

— Значить, і я, — сказала Елліс. — Куди ти, туди і я.

— Існує дев'яносто відсоткова ймовірність того, що Деббі Робертсон ніколи не ступала в цей парк, — сказав Невада.

Мейсі та Беннетт прибули до офісу "Shady Grove Real Estate" за кілька хвилин після сьомої, щоб опитати третю жертву зґвалтування, Ребекку Кеннеді. Ранній підйом того ранку в поєднанні з безперервним розслідуванням давався взнаки.

У Мейсі не було часу на втому, тож вона змирилася з цим. Вона повернеться до свого колишнього життя, навіть якщо це вб'є її.

Агентство нерухомості "Shady Grove Real Estate" було одноповерховою будівлею з невеликим ганком і парою затишних рокерів біля вивіски з написом **"Ми не просто продаємо будинки, ми створюємо будинки"**. Вікна були великими і привабливими, а будинок все ще мав вигляд новобудови, який, безсумнівно, незабаром зів'яне.

Вони знали, що Ребекка працює допізна, але не подзвонили заздалегідь, щоб повідомити про свій візит. Мейсі не хотіла давати Ребеці час вигадати причину, щоб уникнути розмови.

Беннетт підійшла до стійки реєстрації, перехопивши погляд жінки за прилавком, яка зачинялася на день. — Дженні, пам'ятаєте мене з промови про самозахист, яку я виголосила в Ротарі кілька місяців тому?

— Пам'ятаю, – відповіла Дженні, посміхаючись. — Гарна пам'ять на імена.

— Можете зателефонувати пані Кеннеді і попросити її вийти сюди? У мене є кілька запитань.

— Гадаю, вона закінчує з клієнтом.

— Попросіть її вийти і підійти до входу. Це важливо. – Хоча Беннетт рідко підвищувала голос, її чіткий, прямий тон не залишав місця для суперечок. Дженні кивнула і швидко сховалася за рогом.

— Пані Кеннеді володіє цим бізнесом? – запитала Мейсі.

— Так, вона відкрила його після закінчення коледжу. Вона дуже добре себе зарекомендувала.

Через п'ять хвилин з-за рогу вийшла маленька, струнка жінка. Її темне волосся було зібране у хвіст, на ній була темно-синя сукня і туфлі на підборах. На жаль, вона відповідала цільовому профілю злочинця – симпатична молода жінка. А її невеликий зріст полегшив би її підкорення.

Мейсі сягнула рукою до кишені піджака і витягла значок. — Пані Кеннеді, я спеціальний агент ФБР Мейсі Кроу. Я хотіла б поставити вам кілька запитань.

Жінка подивилася на Беннет, а потім знову на Мейсі. — Зараз не найкращий час.

— Я знаю, що не найкращий, але мені потрібно почути вашу історію, – сказала Мейсі.

— Я дала свідчення шерифу Гріну, коли це сталося.

— Можливо, я зможу допомогти вам пригадати деталі, які допоможуть затримати чоловіка, що напав на вас.

— Вибачте, що я не прийшла в офіс вчора. Я просто не змогла змусити себе зустрітися з тим місцем.

— Ми розуміємо, – сказала Мейсі.

Ребекка схрестила руки. — Я бачила вас вранці в новинах, а потім почула, що Деббі Роберсон зникла. Що, в біса, відбувається в цьому місті?

— Ми можемо поговорити десь наодинці?

— Це має бути швидко. До мене скоро приїжджає клієнт. Ось тут є кімната відпочинку. — Ребекка провела їх через вестибюль до невеликої ніші, обставленої маленьким круглим столом і кількома стільцями навколо нього. У центрі стояла велика коробка з серветками.

Мейсі вмостилася на своє місце і перемістила вагу, поки не знайшла те, що могло б вважатися зручним, перш ніж витягти з рюкзака свій юридичний блокнот. Вона перегорнула чисту сторінку. — Пані Кеннеді, поверніть мене в ніч, коли на вас напали. Ви пам'ятаєте, яка була погода?

— Погода? — Ребекка неуважно торкнулася пальцем краю своєї водолазки. — Було спекотно. Дуже волого.

— Це був серпень, правильно?

— Так. 15 серпня. Я працювала допізна в татовій фірмі з нерухомості. Тоді я була стажисткою в його офісі. Мої батьки розлучилися, і це був мій шанс провести з ним час. — Вона змахнула уявні ворсинки зі свого дуже чистого рукава. — Я зупинилася біля гастроному, щоб купити газованої води і заморожену піцу. Я з нетерпінням чекала, коли зможу закинути ноги на диван і подивитися фільм. Того вечора я була сама в будинку моєї матері, і я була рада усамотненню.

— Де ви купили газовану воду і піцу?

— У Lucky's. — Там же, де востаннє бачили Деббі.

— Чи бачили ви когось на парковці або в магазині, хто змушував вас нервувати?

— Ні.

— У магазині був хтось ще?

— Тільки я і продавець.

— Боббі? — запитала Мейсі.

— Так. Ще було кілька старшокласників на парковці. — Ледь помітна посмішка смикнула її губи. — Вони порівнювали фальшиві посвідчення. Дурниці, бо в ті часи всі знали, хто був чи не був неповнолітнім.

Мейсі посміхнулася, сподіваючись, що це не виглядало так стратегічно, як вона відчувала. — Я намагалася видати свою частку фальшивих посвідчень за підліткову. Ніколи не щастило.

— Мені теж. Мене все ще іноді перевіряють. Це вже лестить. — Вона посміхнулася.

— То куди ви пішли після Lucky's?

— Я поїхала додому і вийшла з машини. Я перебирала сумки та ключі, намагаючись відчинити задні двері. Пам'ятаю, що мені стало моторошно, наче хтось за мною стежив.

— Ви когось бачили?

— Ні. Я навіть просканувала ліс, думала, що побачу когось, але нікого не було. Я знизала плечима і зайшла всередину.

Ребекка стала ще більш похмурою. — Я поставила піцу в духовку, прийняла душ, а коли вийшла, з'їла шматок перед телевизором у своїй кімнаті.

— Де була ваша кімната?

— На другому поверсі в задній частині будинку.

Все, що вона сказала до цього часу, відповідало картині цього злочинця. — Я лягла в ліжку і заснула з увімкненим телевізором. Я прокинулася від того, що мені закрили рота рукою, а наді мною стояв чоловік у масці. — Вона заплющила очі і здригнулася.

— Я знаю, що це нелегко, але допоможіть нам зловити цього хлопця, пані Кеннеді.

Вона кивнула. — Спочатку я була настільки приголомшена, що завмерла, але потім, мабуть, адреналін почав діяти. Я намагалася кусати і бити його ногами. Боже, він був сильний. Чим більше я боролася, тим більше він, здавалося, насолоджувався цим. Потім він витягнув мотузку з нізвідки і зв'язав мене.

Мейсі нахилилася вперед. — Мотузки не було в його руках, коли ви вперше побачили його?

— Я так не думаю.

— Закрийте очі.

— Навіщо?

— Це може допомогти вам згадати.

Ребекка заплющила очі.

— Ви лежали в своєму ліжку. Там був кондиціонер?

— Так. Я чула, як він дзижчить.

— Добре. Простирадла м'які. А потім ви відчували чоловіка на собі? Ви відчували його розмір?

— Він був величезний. — Її брови звело болем. — Його ноги перекинулися через край ліжка.

— Ви сказали, що він був у лижній масці.

— Так. Вона була чорна, з щільним плетінням. Я бачила тільки його очі і трохи рота. Отвори були обшиті червоним.

— Якого кольору була шкіра навколо очей і рота? Він був кавказцем? Афроамериканець?

— Це був білий хлопець. — Її губи затремтіли. — Це прозвучить дивно, але він приємно пахнув.

— Як він пахнув?

— Це був пряний одеколон. Я відчула його запах від одного хлопця через багато років і мало не збожеволіла. Але я набралася сміливості і запитала його марку.

— І?

— Він сказав, що воно називається Веасон. Я навіть пішла в місцевий торговий центр і знайшла флакончик. Я понюхала тестер на прилавку і розплакалася. Жінка, мабуть, подумала, що я збожеволіла.

Мейсі занотувала обидві деталі у своєму блокноті. — Продовжуйте.

— Він підняв мою нічну сорочку і швидко опинився всередині мене. Він продовжував дивитися на мене, але в його очах був якийсь дивний вираз.

— Якого кольору були його очі? — запитала Мейсі.

— Блакитні.

— Чому вони виглядали так дивно?

— Чесно кажучи, він виглядав сумним. — Вона похитала головою. — Так чи інакше, він закінчив досить швидко, а потім підтягнув штани. Я подумала, що

він закінчив і збирається йти. Але він обхопив мене руками за шию. Він стиснув мене міцніше, і я почала хапати ротом повітря.

— Якими були його руки на дотик? Вони були шорсткі чи гладенькі?

— Шорсткими.

— Ви бачили волосся на його руках?

— Так. Було темне.

— У нього було татуювання чи шрам?

Вона заплющила очі і затамувала подих. — У нього був шрам на животі. Я пам'ятаю, що побачила його, коли його сорочка піднялася, коли він гвалтував мене.

— Де був шрам?

— Прямо впоперек його живота. І він виглядав не як від операції, а як від травми. Він був нерівний і потворний.

— Ви дуже добре справляєтеся, пані Кеннеді. Розкажіть, що було далі?

Ребекка піднесла кінчики пальців до шиї. — Він стиснув руки навколо моєї шиї. Його очі змінилися. Вони більше не виглядали сумними, а збудженими. Він любив робити це більше, ніж щось інше.

— Ви втратили свідомість?

— Ні.

— Він говорив?

— Нерозбірливо, ніби говорив сам до себе.

— Його голос був низьким чи високим? — запитала Мейсі.

— Це був ледь чутний шепіт. Він звучав хрипко. Молодий. Не думаю, що він був набагато старший за мене в той час.

Мейсі помітила пильну увагу Беннетт, але вона, здавалося, була готова дозволити Мейсі провести опитування. — Він сказав щось ще?

— Ні. Але він зупинився біля мого комода і взяв одну сережку з набору, яка була моєю улюбленою. Я постійно носила ці сережки.

— У вас ще залишилася одна сережка? — запитала Мейсі.

— Ні. Але це був золотий вузол з перлиною в центрі.

— А потім? — запитала Мейсі.

— Він пішов. Я не чула, як він вийшов з дому, і ще довго думала, що він все ще там.

— Так і було?

— Так, — прошепотіла вона. — Він повернувся до кімнати, і було схоже, що він не міг себе стримати. Він перетнув кімнату і почав ніжно торкатися моєї шиї. За долю секунди його пестощі перетворилися на удушення, ще більш жорстоке, ніж раніше. Перед очима потемніло, і я втратила свідомість.

Ребекка зробила кілька глибоких вдихів, ніби нагадуючи собі, що вона не в тій кімнаті з ним і може дихати.

— Що було далі?

Ребекка стиснула тканину в кулаці. — Коли я прийшла до тями, він сидів і дивився на мене. Я злякалася в ту мить, коли зрозуміла, де я перебуваю. Під маскою я бачила, що йому це дуже подобалося.

— Що сталося потім?

— Він знову мене задушив.

— Скільки разів він це зробив?

— П'ять, може, шість разів. Я збилася з рахунку, але останній був найгіршим. Я відчувала, що пливу, а світ, здавалося, вислизає з-під ніг.

У машині швидкої допомоги, після наїзду, Мейсі закодувалася. Не було ні яскравого світла, ні Божого голосу, який би вів її, але вона чула голос свого тата. Він сказав їй залишатися на місці.

— Моя шия так боліла, що мені було боляче навіть торкатися до неї, — продовжувала Ребекка. — Я пам'ятаю, як востаннє подивилася йому в очі і зрозуміла, що більше не повернуся. Я не хотіла вмирати, але не могла залишатися в тій кімнаті і продовжувати зазнавати таких тортур. Тому я здалася. Я перестала боротися, перестала намагатися дихати і просто відпустила.

— І?

— Я втратила свідомість. Коли я прокинувся, він потирив руки, наче вони були втомлені. Нарешті він підвівся, але замість того, щоб повернутися за мною, пішов. Я не рухалася до кінця ночі. Я так боялася, що він знову прийде і зробить мені боляче. Нарешті, моя мама повернулася додому і перевірила, як я.

— Де вона була?

— У будинку свого хлопця. Вона заборонила мені приймати душ, а потім відвезла мене прямо в лікарню.

— Чи були якісь ознаки його присутності, коли ваша мама приїхала? — запитала Мейсі.

— Ні. Вона нікого не бачила. — Ребекка завагалася, її очі заблищали. Вона відкинула голову назад і знову торкнулася краю водозливної труби.

— Я знаю, що це важко, — сказала Беннетт. — Але ви добре справляєтеся.

— Я не хочу пам'ятати, — сказала Ребекка. — Я завжди мала звичку залишати минуле похованим.

— Але минуле має властивість підкрадатися до нас, — сказала Мейсі.

— Це правда. — Ребекка перевела подих. — Я голосувала за Неваду, тому що мені більше хотілося, щоб цього хлопця спіймали, ніж забути про нього.

— Цей хлопець коли-небудь зв'язувався з вами після нападу?

— Минулого року я отримала дивний дзвінок, — сказала Ребекка.

— Від кого?

— Я не знаю. Я підняла слухавку і привіталася, а на тому кінці була тиша. А потім якийсь чоловік прошепотів: "Я завжди буду пам'ятати тебе". Він поклав слухавку і більше не дзвонив.

— Ви думаєте, це був він? — запитала Мейсі.

— Я в цьому впевнена. Я розповіла шерифу Гріну. Він все записав, ніби це мало значення, але я не думаю, що він щось зробив.

Цієї записки не було у справі Ребекки Кеннеді. Мейсі мовчала, поки Беннетт дістала з коробки на столі кілька серветок і подала їх Ребеці, і жінка витерла куточки очей.

Ребекка вдихнула. — Знаєте, я більше не плаваю, бо ненавиджу затримувати дихання. Це така дурна дрібниця, але вона мене дратує. А колись я любила плавати.

Травми такого роду залишають глибокі сліди на тілі жертв. — Чи хотіли б ви зустрітися з кримінальним художником?

Ребекка моргнула. — Але я не бачила його обличчя.

— Ніколи не відомо, що ви запам'ятаєте. Її звуть Зої Спенсер. Дуже талановита і ефективна у своїй справі. Дайте їй шанс допомогти вам.

— А ці фотороботи справді працюють? – запитала Ребекка. — Тобто, я бачила їх по телебаченню, але мені здається, що це дуже сумнівно.

— Вони працюють, і деякі дослідження показують, що вони були більш ефективними, ніж збір відбитків пальців. Якщо ви не проти, я призначу це на завтра. Агент Спенсер поговорить з іншою жінкою в місті про те ж саме.

— Так, звичайно. Якщо ви вважаєте, що це допоможе.

Мейсі відчула стриманість жінки і пояснила її страхом. — Якби ви знову почули його голос, ви б його впізнали? – запитала Мейсі.

— Я не знаю. – Ребекка подивилася на вікно. — Він все ще там, чи не так?

— Думаю, так, – відповіла Мейсі.

— Він може знову прийти за мною. Я маю на увазі, що він дзвонив мені того разу. Навіщо йому це робити?

— Щоб налякати вас і показати, що він все ще контролює ваше життя. Справа не в сексі, а в контролі та домінуванні.

— Що ж, йому це до біса добре вдалося.

— Час змінити ситуацію, пані Кеннеді.

— Гаразд.

— Де ви зараз живете?

— У місті. Живу в мансардній кімнаті на третьому поверсі багатоквартирного будинку. У моїй кімнаті немає вікон. Божевілля, правда?

— Зовсім ні, – сказала Мейсі.

— Я нічого не зробила. – Її очі блищали від невиданих сліз.

— Ви вижили. – Мейсі зробила паузу, поки Ребекка збиралася з думками. — Ви живете одна?

— Як не дивно, я живу з матір'ю. Я пройшла повне коло. Можете собі уявити, щоб у нашому віці жити з матір'ю?

Мейсі любила свою матір і глибоко оплакувала її смерть, але вони не були найкращими сусідками по кімнаті. Вона завжди вважала, що їхні проблеми вирости з їхніх характерів. Безперервний екшн Мейсі проти телевізійних ігрових шоу мами. Комп'ютери проти журналів. Жага до пригод проти страху перед невідомим. Тепер вона зрозуміла, що між ними стояв не темперамент, а таємниці, що оточували її біологічну матір.

— Ні. – Вона пом'якшила різку відповідь посмішкою. — Останнє запитання. Пані Кеннеді, ви знали Сінді Шоу?

Її очі моргнули. Двічі. — Так, я знала її. Тоді всі знали один одного. Це було життя маленького містечка, не те, що зараз.

— Ви не знаєте, що могло статися з Сінді Шоу? – запитала Мейсі.

— Тієї осені мені було дуже погано, і вона була найменшою з моїх турбот. Чому ви питаєте про неї? – запитала Ребекка.

Мейсі й сама починала дивуватися. — Тому що ніхто не знає, що з нею сталося.

Ребекка витерла сльозу. — У Сінді було досить паскудне життя, і вона не ладнала зі своїм братом. Напевно, для неї це було занадто.

— Вона зв'язувалася з кимось після того, як пішла? – запитала Мейсі.

— Я більше ніколи не чула її імені.

Мейсі написала на своєму блокноті ініціали *СШ* і кілька разів обвела їх, перш ніж запитати: — Ви зустрічалися з кимось під час нападу?

— Ми з Полом Декером зустрічалися кілька разів за кілька тижнів до того, як це сталося, але я перестала йому телефонувати.

— Ви порвали з ним?

— Так, гадаю, що так.

— Думаєте, він був тим, хто на вас напав?

— Пол? Ні. Він на мене не нападав, — сказала Ребекка.

— Чому ви так кажете? Ви не бачили його обличчя.

— Я б знала, якби це був Пол. Я маю на увазі, ми були *разом*, якщо ви розумієте, що я маю на увазі.

— Секс? — запитала Мейсі.

Ребекка почервоніла і подивилася на Беннет. — Так. Секс.

— І він не розсердився на вас за те, що ви розірвали стосунки? — підказала Мейсі.

— Це було взаємне рішення, — відповіла Ребекка.

Те, що могло бути взаємним у її розумінні, могло не бути таким у його. — Він також зустрічався з Сінді? — заперечила Мейсі.

— Пол зустрічався і, мабуть, досі зустрічається. Будь-яка розумна дівчина знає, що він ніколи не буде з нею надовго. Але іноді розваги та секс — це все, що потрібно дівчині.

Розваги і секс. Обидва поняття зараз були далекі від життя Мейсі. — Пані Кеннеді, дякую, що приділили нам час.

— Слухайте, я знаю, що казала, що не люблю про це говорити, але якщо розмова допоможе знайти вбивцю Тобі, я поговорю з вашою подругою.

— Агент Спенсер буде в місті завтра. Ви побачитеся з нею тоді?

Її тіло напружилось, але вона кивнула. — Безумовно.

Ребекка провела Мейсі та Беннет до виходу. Після того, як Мейсі дала їй візитівку, вони рушили до парковки. Півмісяць був яскравим. Вона перевірила годинник. Сьома тридцять.

— Я думаю, що вбивця Тобі тренувався на жертвах згвалтування, і він був близький до вбивства пані Кеннеді, — сказала Мейсі. — Він з'ясував це з Тобі.

— Так, з'ясував. — Беннетт виглядала майже покірною. — Ми маємо розкрити цю справу.

— Я знаю. — Вона вивчала помічника шерифа. — У нас обох багато залежить від цього.

Беннетт кивнула. — Ми в цьому разом.

— Ти говориш так, ніби це погано, — сказала Мейсі.

Беннетт випустила повітря, похитавши головою.

Жарт мав на меті розрядити напругу, що постійно гуділа між ними. Але судячи з того, як Беннетт насупилася, щоб розтопити крижані шари на обличчі депутата, знадобиться паяльна лампа.

Він відчув більшу спрагу, ніж думав, і схопив ще одне пиво, пив, поки воно не вичерпалося. Ще один постріл по обідку і промах. Він зачерпнув порожню бляшанку з-під пива і жбурнув її у смітник.

— Ти мене розчарувала, — сказав він напівпритомній жінці в кутку. — Я очікував від тебе більшого виклику. Найкращі перемоги — заслужені.

Повітря шипіло над її губами, коли він сплів пальці разом і потріскував кісточками пальців.

— Поглянь на мене.

Її очі сіпнулися, і цього було достатньо, щоб він зрозумів, що вона все ще там. Вони мали розділити принаймні ще одну мить.

Він стиснув її, і примітивні рефлекси її тіла послали попередження її м'язам, які напружилися. Він продовжував натискати. Його ерекція пульсувала. Його серцебиття прискорилося.

П'ять, шість, сім, вісім.

Ставши старшим і мудрішим, він не хотів, щоб смерть прийшла у швидкому, п'яному пориві. Більше ніяких стрибків адреналіну, щоб зруйнувати його ритм.

Дев'ять, десять, одинадцять.

Її пульс сповільнився, і слабкий булькаючий звук пролунав у глибині її горла. Її очі були ледь розплющені. Це був не перший їхній танець. І тепер він повністю домінував над нею. Вона більше не пручалася. Плакала. Чи благала. І, як не дивно, він був так само розчарований, як може бути розчарований після закінчення вишуканої вечері або спорожнення келиха доброго скотчу.

Її рот широко відкрився, втягуючи повітря, і нагадав йому викинуту на берег рибу. Повільно її очі повністю заплющилися.

— Розплющ очі. — Його зріле, затамувавши подих, хвилювання звучало по-підлітковому. — Я хочу побачити твої очі.

З куточка її правого ока потекла сльоза, але вона не подивилася на нього. Вона не відповіла, і її м'язи розслабилися. Його пальці боліли, а м'язи зводило судомою.

Двадцять, двадцять один. Після сорока п'яти секунд мозок починає вмирати і дрейфувати в простір поза страхом і жахом.

Він не хотів, щоб вона поки що перетинала невідомість. Він хотів насолодитися своєю перемогою. Піт виступив на його лобі, коли він розтирав судоми і хворі суглоби руки, намагаючись згадати час, коли його тіло не боліло.

Він схопив її за праву руку, насолоджуючись відчуттям її плоті в своїй руці. Не втримавшись, він впився зубами в її плоть. Він сильно кусав, відчуваючи смак її крові в роті, але не відчував жодної реакції з її боку.

— Я виграв, мила. Я хотів продовжити гру. Мені подобалося, як ти плакала, коли була налякана. Сексуально, як в пеклі.

Простеживши фіолетові синці вздовж її білої шиї, він поцілував її нерухомі, повні, м'які губи. — Я переможець.

Нарешті, він повільно стягнув маску. Повітря знову стало прохолодним на його спітнілій шкірі.

Маска була необхідністю в перші дні, коли він ще не набрався сміливості вбивати. Але навіть після того, як він більше не боявся вбивати, він зберігав маску, бо вона наганяла страх.

Він підійшов до маленького холодильника, взяв пиво, відкркував кришку і зробив великий ковток. Це не втамувало пронизуючу до кісток спрагу, яка мучила його відтоді, як він себе пам'ятав. Це була жага. Потреба довести, що він переможець.

Ця смерть мала б втамувати його спрагу, але вона навіть близько не змогла прогнати неспокій. Ще кілька днів тому він був готовий вибухнути від потреби довести свою спроможність. І він це зробив. Він ще раз продемонстрував, що він на вершині гори.

Так, тепер він відчував більше контролю, але спокій не триватиме довго. Він ніколи не був тривалим. Голод незабаром повернеться, і він поглине його доти, доки він не буде змушений знайти іншу жінку.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 20:15

Дорогою до поліцейської дільниці Мейсі шукала в Інтернеті одеколон "Beason" і виявила, що його можна придбати як в Інтернеті, так і в місцевому торговому центрі в Роаноку. Вона замовила дорожній розмір і попросила доставити його до офісу шерифа. Запахи можуть викликати спогади, і вона була готова дати всім колишнім жертвам понюхати аромат, щоб побачити, чи допоможе він їм пригадати деталі.

Коли Мейсі і Беннетт заїхали на автостоянку біля відділку, там уже стояв і чекав на них фургон новин з 9-го каналу. Мейсі проковтнула прокляття і дивилася вперед, гадаючи, чи є у репортерів якась таємна сила, що тягне їх до копів у найгірший момент.

— Він з Роанока, — сказала Беннетт. — Його звуть Пітер Стюарт, і він висвітлював зникнення Тобі Тернер кілька разів протягом багатьох років. Кілька його статей вийшли на національному рівні. Він не висвітлював події на національному рівні вже кілька років, і я знаю, що він розглядає це як свій квиток назад на вершину.

— Такі амбіції небезпечні. Я бачила, як такі хлопці, як він, поширюють інформацію, не перевіривши її.

Беннетт насупилася, але залишила свої думки при собі.

Увагу Мейсі привернула підтягнута постать Стюарта, який мав зріст понад 180 сантиметрів. Темний костюм у поєднанні з підстриженим чорним волоссям обрамляв кутасте обличчя, яке любило телебачення, а вона вважала не надихаючим.

— Помічник шерифа Беннетт! — вигукнув Стюарт, пробігаючи через парковку, з мікрофоном, витягнутим, як рибальська вудка, що готова висмикнути будь-що, що зачепиться за її жилку. — Можна поставити вам кілька запитань?

Помічниця розправила плечі, зупинилася і повернулася. Це було активне розслідування, але подобається нам це чи ні, вони були на видноті. Мейсі зробила паузу, і жодна з них не зробила жодного коментаря, коли він підійшов до них. Позаду нього стояв чоловік з камерою на плечі.

— Ми розуміємо, що пошуково-рятувальна група повернулася, і вони не знайшли Деббі Робертсон, — сказав Стюарт.

Це було новою для них обох, але ніхто не зробив жодного натяку.

— Як ви думаєте, що сталося з Деббі Роберсон? – запитав Стюарт. — Її вбили?

— Ми все ще розслідуємо справу і поки що не можемо нічого сказати, – відповіла Беннетт.

— Ви повинні мені щось сказати. Пошуково-рятувальна служба нічого не сказала, – сказав Стюарт.

Невада не був балакучим, тому Стюарт, мабуть, був у парку, коли Невада та Елліс вийшли зі стежки з порожніми руками.

— Як тільки у мене з'явиться інформація, я вам повідомлю, – сказала вона.

— Тобі Тернер схожа на Деббі Роберсон.

— До чого ви ведете?

— Просто кажу, що у вас є жінки зі схожою зовнішністю. Одна з них мертва, а інша зникла.

Беннетт застигла, слабкий рум'янець на її щоках з'явився, коли вона похитала головою. — Наразі без коментарів.

— Ви впевнені в цьому, помічнику шерифа? – запитав він.

Мейсі одразу помітила захисну позу помічниці шерифа. Що ж такого було в репортері, що змусило помічника шерифа нервувати?

— Як вас звати, спеціальний агенте? – запитав Стюарт.

Зазвичай ФБР залишалося на задньому плані цих місцевих розслідувань. Але відвернутися від репортера і камери, що рухалася, було б поганим сигналом для громадськості. — Спеціальний агент Мейсі Кроу.

— У вас є коментар? – запитав Стюарт, дивлячись, як Беннетт розвертається і йде до відділку.

— Ні, сер. Коли у нас будуть новини, ми скличемо прес-конференцію. — Мейсі наздогнала Беннетт. Вони мовчки дивилися одна на одну, розуміючи, що чим менше буде сказано публічно для ЗМІ, тим краще. Хто б там не був, він, скоріш за все, спостерігав за ними і вбирав у себе все, що вони говорили.

Опинившись у приміщенні відділку, Мейсі запитала — Ти його знаєш?

— Звичайно, знаю, – відповіла вона. — Він місцевий репортер.

— Це більше, ніж просто репортер.

Беннетт зустрівся з нею поглядом. — На що ти натякаєш?

— Ви двоє зустрічаєтесь? У вас є якісь стосунки?

— Ні.

Мейсі помітила слабкий приплив кольору на обличчі помічника шерифа, що свідчило про те, що між нею та репортером щось є. — Тоді залишаються професійні стосунки. Це ти розповіла йому про набори для з'ясування.

Беннетт втупилася в Мейсі з крижаним, нечитабельним виразом обличчя, який, як тепер зрозуміла Мейсі, був тактикою захисту. Помічниця шерифа не намагалася бути крутою. Вона була налякана.

— Новини про неперевірені комплекти з'ясування потрапили до Невади та ЗМІ. Як це сталося?

— Гадки не маю.

Хоча Мейсі могла б підняти це питання зараз, вона цього не зробила. Беннетт не все розповіла. Вона могла б цілий день розмірковувати про те, що приховує помічниця, але вирішила почекати і спостерігати за нею уважніше. Більшість людей врешті-решт так чи інакше схилилися до того, щоб допомогти.

Беннетт набрала код доступу, і двері відчинилися. По той бік на них чекав Невада. Він тримав напівпорожню пляшку з водою і все ще був одягнений у похідне спорядження, яке тепер було брудним і заляпаним потом.

— Схоже, вам вдалося прослизнути повз пана Стюарта, – сказала Беннетт.

— Це дар, – сказав Невада.

"Стюарт сказав нам, що ви нічого не знайшли, – сказала Мейсі.

Він перевів погляд з Беннет на неї. — Репортер чекав на нас біля північного входу. Він припускає, що ми нічого не знайшли.

— Ви пройшли весь маршрут? – запитала Беннетт.

— Так.

— Ви знайшли що-небудь на стежці? – запитала Мейсі.

— Ні, спеціальний агенте. І ми поговорили з двома групами туристів, які теж нічого не бачили.

— Ти дізнався їхні імена? – запитала Мейсі.

Невада засунув довгі пальці в кишеню збоку на нозі і простягнув Мейсі хрустко складений аркуш паперу. — Імена та номери телефонів обох груп.

Беннетт глянула на список, який тримала Мейсі. — Як ти думаєш, вона коли-небудь була на тій горі?

— Не думаю. Якщо її забрали зі стоянки, то, швидше за все, пересадили в іншу машину. Я б заکлався на гроші, що ні вона, ні її нападник не ступали на ту стежку.

Мейсі поклала список до кишені. — Ми говорили з Ребеккою Кеннеді, і вона згодна працювати з криміналістом-художником.

— Добре. Елліс теж готова, – сказав Невада. — Вона сказала, що буде тут з самого ранку.

Беннетт зателефонувала Елліс Картер і підтвердила ранкову зустріч з художником. Її дзвінок до Ребекки Кеннеді потрапив на голосову пошту, тому вона залишила своє ім'я та номер і попросила передзвонити їй.

— Сьогодні ми більше нічого не можемо зробити, – сказав Невада. — Беннет, йди додому і трохи відпочинь.

— Я повернуся рано вранці, – відповіла Беннетт.

Невада кивнув, і коли вона пішла, він сказав Мейсі: — Я припаркувався на задньому дворі. Я відвезу тебе до мотелю і заберу вранці.

Його допомога була зручною, але на нього також було занадто легко покластися. Це не допомогло б їй відновити незалежність. — Ні, дякую. Я вважаю за краще мати власний транспорт. Побачимось вранці.

Невада не наполягав, і вона вийшла з офісу шерифа і пішла до своєї машини. Сівши за кермо, вона замкнула двері перед тим, як завести двигун.

Поки вона їхала, радіо було вимкнене, їй потрібна була тиша, щоб обдумати день, що минув. Її думка постійно поверталася до підручника Тобі Тернер, на полях якого почерком дівчинки було написано: "Ти була розумною дівчинкою, Тобі. Що він сказав тобі такого чарівного?"

Вона припаркувалася біля мотелю і, схопивши рюкзак, пройшла повз вестибюль до своєї кімнати. Вечірній адміністратор на стійці реєстрації мотелю кинув на неї кілька цікавих поглядів, але хлопцеві вистачило розуму не втручатися.

У своєму номері вона замкнула двері, кинула рюкзак на маленький стілець і розслаблено лягла на ліжко. Прийняла дві таблетки ібупрофену, а потім обережно лягла на спину.

Пообіцявши собі, що ще не засне, вона заплющила очі, прокручуючи в голові докази, які збрала того дня. Три згвалтування та вбивство, пов'язані ДНК. Деббі Роберсон і Сінді Шоу залишалися зниклими безвісти. Чи намагалася вона зібрати докупи шматочки пазлу, які не повинні були скластися?

Вона почула гудок автомобіля, що проїжджав повз мотель; хтось у коридорі викопував лід з льодогенератора. Коли кроки наблизилися до її дверей, її рука потягнулася до пістолета, і вона прислухалася. Кроки наблизилися, а потім пройшли повз її двері. У кімнаті увімкнувся обігрівач.

Вона послабила хватку на пістолеті, і звуки ззовні стихли. Вона відчула, що її несе. Одного разу її очі розплющилися, але потім швидко заплющилися. Лише п'ять хвилин. П'ять хвилин, щоб відпочити і дати ібупрофену шанс подіяти.

Здалеку її покликала молода дівчина. Вона не впізнала голос.

— Хто там? – запитала вона.

Тиша.

Її пальці намацали руків'я зброї. — Хто там? – Цього разу вона була на сторожі і не мала настрою грати в ігри в здогадки.

— *Мені потрібна твоя допомога.*

Голос був тихим шепотом, але досить гучним, щоб вона могла розібрати слова.

— *Мені потрібна твоя допомога. Я загубилася.*

— Хто ти? – запитала Мейсі.

— *Там темно і чорно, і мені страшно.*

— Я не зможу тобі допомогти, якщо ти не скажеш, хто ти. – Підготовка Мейсі почала діяти, і вона почала перебирати список своїх пріоритетів. Ідентифікувати об'єкт. Визначення рівня небезпеки.

— *Допоможи мені.*

Попереду Мейсі побачила обриси жінки. Довге волосся зачісувало краї широких плечей. Мейсі рушила до жінки, але скільки б кроків вона не зробила, не могла до неї дотягнутися.

— Назви себе, – сказала Мейсі.

Стукіт серця Мейсі заповнив тишу, і вона вже збиралася повторити своє прохання, коли жінка прошепотіла: — *Я була Сінді Шоу.*

Дзвінок, що пролунав здалеку, висмикнув Мейсі з туману.

Вона розплющила очі і сіла, поклавши руку на пістолет, оглядаючи кімнату. Ланцюжок на замку був на місці. Телефон задзвонив, коли з вулиці біля мотелю загуркотів автомобільний рух.

Вона сиділа нерухомо, і її серцебиття заспокоїлося, коли вона подивилася на червоні цифри приліжкового годинника: 21:01. Вона проспала лише двадцять хвилин.

— Знаєш що, Сінді? Якщо тобі потрібна моя клята допомога, тобі доведеться придумати щось краще, ніж втручатися в мій сон.

Вона витягла з кишені телефон. — Спеціальний агент Мейсі Кроу.

— Це Невада. Ми знайшли Деббі Роберсон.

Мейсі потерла лоб, намагаючись прочистити голову. В інших своїх снах вона розмовляла з батьком, братом і ще один раз зі своєю прийомною матір'ю. Всі вони були знайомі їй люди, і кожен з них можна було б пояснити старими спогадами, які перенаправлялися в мозок, що все ще перебудовувався. Але те, що вона щойно пережила, було іншим.

Вона прочистила горло. — Вона мертва?

— За словами помічниці шерифа Беннетт, вона жива і здорова і зараз у відділку. Підвезти?

Вона помилялася щодо Деббі. А щодо Сінді Шоу вона теж помилялася? Господи. Її думки були такими лінійними. У неї ніколи не було божевільних мрій. Вона слідувала за твердими доказами, а не за почуттями. — Я буду на вулиці через п'ятнадцять хвилин.

Дев'ятикласники не змішувалися зі старшими футболістами, але Метт мав шанс побігати з великими собаками. Він сидів на задньому сидінні нової червоної вантажівки Тайлера Ваятта, затиснутий між м'ясистими плечима Дага і Бенні Пайпер. На передньому сидінні поруч з Тайлером сидів Дік Донован з дробовиком.

Фари вантажівки Тайлера вирізали старе дерево сараю Ваяттів і жовту стрічку з місця злочину, що тріпотіла на вітрі. В очах Тайлера світилося хвилювання, коли він глянув у дзеркало заднього виду і впіймав вираз обличчя Метта. — Ти впевнений, що хочеш це зробити?

Метт набрав повітря в груди, намагаючись забути про обіцянку, яку він дав матері. — Звичайно, чому б і ні?

— Ти не боїшся, що скаже твоя мама, якщо тебе спіймають?

Метт не був дурнем. Він знав, що Тайлер і хлопці бачили в ньому свою перепустку на волю. Якщо їх спіймають за проникнення до сараю Ваяттів і винюхування місця злочину, вони розраховували на те, що його мама буде з ними поблажливою.

— Я не боюся. — Це була брехня. Він нервував. Але він хотів довести хлопцям, що їм не потрібно тримати його на відстані через його матір.

— Тоді ходімо всередину, — сказав Тайлер.

Коли він вийшов з вантажівки, холодний вітер обвіяв його шкіру. Сяючи фарами вантажівки позаду, п'ятеро хлопців попрямували до сараю. Тайлер відірвав стрічку з місця злочину, зв'язав її у вільний вузол і відкинув убік.

Усередині сараю світло фар освітлювало демонтовану шахту. Якусь мить жоден з хлопців не говорив, дивлячись на місце злочину. — Я зірвав вишню Емі Мідоу, — сказав Тайлер. — І подумати тільки, Тобі весь цей час спостерігала за нами. Може, мені варто розповісти Емі. Було б цікаво подивитися на її вираз обличчя.

Коли інші хлопці сміялися, Метт теж хихотів, але він не відчував ніякої радості. Перебування тут було неправильним.

Тайлер підняв вільну дошку і сильно вдарив нею об вал. Крихке дерево розкололося по центру, і велика частина впала на земляну підлогу. Він передав дошку Метту. — Тепер твоя черга.

Метт взяв палицю і змахнув нею, як бейсбольний биток.

— Давай, бий, – сказав Тайлер.

— Щось не те, – сказав Метт.

— Не те? Що тут не те? – запитав Тайлер.

— Я не знаю. Тут померла дівчина.

— Не схоже, що ти робиш їй боляче, хіба що ти боїшся, що її привид прийде за тобою.

Інші хлопці підбурювали Метта, аж поки він не замахнувся і не вдарив по стовбуру. Ще один великий шматок дерева розколовся і впав у пилюку.

Хлопці зааплодували, а Тайлер поклав руку на плече Метта. — Ламаючи речі, відчуваєш себе переможцем, так?

Частково він справді насолоджувався руйнуванням. Було приємно випустити частину гніву, що постійно гризла його нутро.

Тайлер нахилився ближче і досить голосно, щоб усі почули, сказав: — Емі не єдина, хто втратив тут свою вишеньку. Знаєте, хто ще втратив?"—

Хлопці засміялися і підштовхнули його до розповіді.

Тайлер погрозив пальцем. — Метт, ти знаєш відповідь?

Посмішка Метта розтанула, коли енергія раптово змінилася. Хлопці тепер дивилися на нього так, ніби вони були зграєю, а він – здобиччю. — Я чув, що твоя мати може трахатися так, ніби це нікого не стосується.

Сміх інших хлопців пролунав навколо Метта.

— Цікаво, чи твоя мама стогнала так само, як Емі, коли я входив у неї.

Пальці Метта міцно стиснули палицю. — Не говори про мою матір.

— Чому? Ти ж сам казав, що вона нестерпна скалка в дупі, – сказав Даг.

Метт ніколи не скаже точно, що сталося далі. Але коли Бенні вдарив його по руці, він зірвався. Вони з матір'ю відпрацьовували прийоми самозахисту, і вона завжди казала, що треба виходити з розмаху. Нехай перший удар буде зарахований. На вулицях не буває чесних боїв. Він заламав палицю об голову Бенні. Адреналін пронизав його тіло. Інші хлопці дивилися в приголомшеній тиші, перш ніж кинутися до нього. Вони були більші. Але він був швидшим. І, як виявилося, набагато зліший.

Невада підібрав Мейсі через п'ятнадцять хвилин, і щойно вона сіла до нього в машину, він зрадив, що купив для неї міцну каву. Вона виглядала так, ніби трохи поспала, але, як не дивно, виглядала менш відпочилою, ніж тоді, коли вийшла з офісу шерифа.

Аромат кави привернув її погляд до підсклятника. — Це мені? – запитала вона.

— Три шматочки цукру і два вершки.

Вона відірвала кришку чашки і зробила ковток. — Благослови тебе Господь.

Коли вони виїхали на дорогу, що вела до міста, він запитав: — Ти виглядаєш так, ніби виспалася?

— Якщо це можна так назвати.

— А нога?

— Цього разу нога почувається досить добре.

— Справді?

— Так. Все добре.

— Мейсі, яку я знав, могла проспати все, що завгодно.

Вона відпила ще кави. — Нова Мейсі бачить сни.

— Які сни? — Він говорив тихим і неупередженим тоном.

Враз вона, здавалося, пошкодувала про своє зізнання, ніби вирішивши, що нічого доброго не вийде з надмірної відвертості. — Такі сни мені сняться, коли я вип'ю забагато кави. Дивні, химерні, і при світлі дня вони нічого не означають.

— Раніше кава тебе ніколи не турбувала.

— На жаль, тепер турбує. Коли тебе наздоганяє пікап за \$5000, це багато що змінює.

— Кульгавість покращиться і волосся відросте. Що ще змінилося?

— Я тепер маю дивну пристрасть до кантрі-вестерну.

— Я серйозно, Мейсі.

— Я теж. Нещодавно я зловила себе на тому, що вистукую ногою під музику на банджо. Страшно.

Невада нічого не відповів, але він майже чув, як у неї в голові скрегочуть коліщатка. Замість того, щоб розповісти йому, що насправді у неї на думці, вона перевела розмову назад до справи.

— То де ж була Деббі Роберсон останні три дні? — запитала вона.

— Переховувалася зі своїм старим хлопцем, Рейфом Янгером.

Мейсі застогнала. — Таке очевидне пояснення. Якби я простежила за Рейфом раніше, я б це знала. Деббі кинула роботу заради нього?

— Вона сказала, що повідомила свого боса, що її сусідка погодилася помінятися змінами.

— Лікар Шоу сказав зовсім інше.

— Просте непорозуміння? Робочі графіки постійно плутаються. Все вказувало на те, що Деббі була в біді.

— Але це не так.

— Це була помилкова тривога.

Мейсі відкинулася назад, дивлячись у вікно. — У мене залишилося три дні, щоб просунути в цій справі, а я сьогодні змарнувала дорогоцінний час, бігаючи по кролячій норі. *Дурня.*

Невада припаркувався перед відділком, і вони обидва зайшли всередину. Черговий впустив їх, і вони потрапили до конференц-залу, де Беннетт розмовляла з роздратованою молодою жінкою.

Темне волосся обрамляло обличчя дівчини, привертаючи увагу до розмазаної туші та повних, надутих губ. З виглядом щойно трахнутої і роздратованої, Деббі постукувала ногою.

Поруч з нею сидів худорлявий чоловік з піщано-каштановим волоссям і засмаглою шкірою. Він був на добрий десяток років старший, але, на відміну від своєї партнерки, не виглядав стурбованим.

— Пані Роберсон і пане Янгер, я спеціальний агент Мейсі Кроу, і ви, мабуть, знаєте шерифа Майка Неваду.

Обидва кивнули, але заговорила Деббі. — Я подзвонила мамі, і вона розплакалася по телефону. Сказала, що всі думали, що я померла.

— Ми раді, що ви в безпеці, — сказала Мейсі.

— Не можу повірити, що ви думали, що я померла, — сказала Деббі.

Рейф нахилився вперед, стиснувши руки. — Ми не хотіли вас засмутити.

Мейсі сіла навпроти них, але Невада залишився стояти, притулившись до стіни праворуч від неї, схрестивши руки. Коли вони з Мейсі працювали разом у Канзас Сіті, він дозволяв їй говорити, а сам грав роль горезвісного мовчазного, задумливого поганого копа. За замовчуванням вона була хорошим копом, але якщо Деббі не змінить свою позицію, він був майже впевнений, що це буде випадок поганого копа/поганого копа.

— Де ви були? — запитала Мейсі.

— Ми щойно вирушили, — відповіла Деббі.

— Ви залишили свою сумочку в машині в парку з незамкненими дверима.

— Це було нерозумно, я знаю, — сказала вона. — Ми були захоплені моментом, і я забула про свої речі. Я думала, що замкнула машину, але, мабуть, забула.

— Де ви були? — запитав Невада.

— У готелі за тридцять кілометрів на захід звідси. У готелі "Warm Springs Inn". Я не сказала мамі, бо не думала, що це має значення. Мені двадцять один, і ми не завжди розмовляємо щодня.

— Вона також не в захваті від Рейфа, — сказала Мейсі.

Деббі знизала плечима. — Вона напружена.

Мейсі записала назву готелю. — Ваш мобільний телефон не передавав сигнал.

— На роботі щось зіпсувалося, — сказала Деббі.

— Що ви маєте на увазі? — запитала Мейсі.

— Я не знаю. Я витягла його з сумочки, а він не працював. У мене не було часу віднести його до майстра.

Це був ідеальний шторм інцидентів, які призвели до неправильного висновку. У цьому не було нічиєї провини, але, знаючи Мейсі, ця помилка змусила б її поставити під сумнів власні судження. — Поки ви тут, пане Янгер, давайте трохи поговоримо про Тобі Тернер. Ви знали її в старших класах?

Рейф був вражений запитанням, а потім швидко похитав головою. — Я тоді грав у м'яч. Це було моїм основним заняттям, і у мене було близько п'яти друзів, яких я пам'ятаю.

— Хто тут Тобі? — запитала Деббі у Рейфа.

— Її вбили, пані Роберсон, — відповіла Мейсі. — Вона ходила до школи з вашим хлопцем.

— Ох.

— Пан Янгер? — перепитала Мейсі.

— Звичайно, я знав її. Ми всі знали один одного. І коли вона зникла, всі були трохи налякані.

— Ви думали, що мене вбили, як і її? — запитала Деббі.

— Ця думка приходила нам в голову, пані Роберсон, — відповіла Мейсі.

— Чому? Це було п'ятнадцять років тому.

— Вбивцю не спіймали, і, чесно кажучи, ви дуже схожі на Тобі. Це був збіг, який я не могла ігнорувати, – сказала Мейсі. — А як щодо Сінді Шоу, пане Янгер? Ви знаєте її?

— Звісно. – Рейф склав руки. — Ви думаєте, що її теж вбили?

Цей розумний тон явно змусив Мейсі зціпити зуби. — Я не знаю, пане Янгер. Щиро сподіваюся, що ні.

— Вона була не з тих, хто затримується тут. Вона побачила свій квиток на свободу і скористалася ним.

— Що це був за квиток на волю?

— Вона сказала, що у неї з'являться гроші. Думаю, вони прийшли, і вона поїхала.

— Звідки дівчинка, яка жила в трейлері на околиці міста, взяла достатньо грошей, щоб кинути школу і переїхати через всю країну?

— Вона мені не довіряла. Ми не були настільки близькі.

— А кому б вона могла довіритися? – запитала Мейсі.

— Я не знаю. Мені було байдуже до Сінді Шоу. Ніхто так не засмутився, коли вона пішла.

— Продовжуйте, – сказала Мейсі.

— Сінді була дуже зацікавлена в тому, щоб Брюс досягнув успіху. Вона думала, що як тільки скаут підбере його, це лише питання часу, коли гроші НФЛ почнуть надходити. Сінді зробила б усе, щоб допомогти братові.

— Наприклад?

— Я зловив її, коли вона приставала до одного зі скаутів за будинком на полі.

— Це *все*, що ви можете сказати? – запитала Мейсі.

— Все, що хотів її брат, вона отримувала для нього. – Рейф помовчав, а потім зітхнув. — Я бачив, як вона прийшла до багаття з Тобі Тернер.

На мить здалося, що ця деталь зачепила Мейсі. Вони знали, що Тобі приїхала до школи, переодяглася, а потім поїхала з Сінді до вогнища. — Це теж не злочин.

— Сінді дала їй склянку зернового спирту, – сказав Рейф. — На смак вона була схожа на лимонад, але п'яніла, як мул.

— Який у цьому сенс? – запитала Мейсі.

— Тобі випила його відразу, а Сінді налила їй ще один. Думаю, це було зроблено для того, щоб розслабити її для одного з хлопців з Команди Мрії.

— Ви пам'ятаєте, хто опинився з Тобі?

— Ні. Я не звернув на це уваги в той момент. Я подумав про це пізніше, після того, як дівчина зникла.

— Ви розповіли Гріну? – запитала Мейсі.

— Ні.

— Чому ні?

— Те, що сталося між хлопцями біля вогнища, залишилося між хлопцями.

Вона сплела пальці разом і міцно стиснула руки, перш ніж відпустити їх. — Хто з чотирьох хлопців, найімовірніше, напав на дівчину?

— Ми були досить сильними. Нас тренували бути дикунами на полі. Таке мислення зробило нас чемпіонами.

— Міські герої з привілеями, – сказала Мейсі.

— Це було не так, – сказав Рейф. — Всі дівчата хотіли бути з нами. Це були найкращі роки мого життя.

— Тобто Сінді накачувала дівчат наркотиками і віддавала їх команді? – запитала Мейсі.

Рейф похитав головою. — З ваших вуст це звучить жахливо. Це було не так.

— Скажіть це Тобі.

Невада почув гіркоту і злість у її голосі і зрозумів, що настав час розвертатися. — Ми знайшли червону мотузку в багажнику вашої машини, пані Роберсон. Це ви її туди поклали?

— Я знайшла її в кушах біля вікна моєї спальні. Я не була впевнена, звідки вона взялася, тому кинула її в багажник і забула про неї.

— Вам не здається дивним, що ви знайшли мотузку в саду? – запитала Мейсі.

— Я подумала, що моя сусідка впустила її.

— Хто ваша сусідка?

— Бет Ватсон.

— Коли ми вчора постукали в ваші двері, ніхто не відповів, – сказав Невада. — Я проїжджав повз вчора ввечері і не бачив жодних ознак того, що хтось був удома. Де Бет?

— Це дивно, – сказала Деббі. — Бет сказала, що буде вдома. Треба піти до неї і перевірити.

— Ми відправимо туди нашого помічника, – сказав Невада.

— Ви думали, що зі мною сталося щось погане, але це не так. Вам не здається, що ви стаєте трохи дивними на порожньому місці?

— Вам є де переночувати? – запитала Мейсі.

— Навіщо? Я хочу додому. – Голос Деббі підвищився на ступінь.

— Я відправлю з вами свого помічника, – сказав Невада. — Якщо він дасть добро, ми будемо вважати цю справу закритою.

Деббі закотила очі. — Гаразд.

— І будьте на зв'язку, – сказала Мейсі. — У мене можуть виникнути ще питання. – Вона вийшла в коридор, провела тремтячою рукою по своєму дуже короткому волоссю, а Невада пішов за нею.

— З тобою все гаразд? – запитав він.

Тихіше вона відповіла: — Її несерйозне ставлення просто бісить мене.

— Приєднуйся до клубу.

— Незалежно від того, що вона думає, знайти цю мотузку біля її вікна – це червоний прапор.

— Помічник шерифа Роджерс буде тут з хвилини на хвилину, щоб супроводити її додому.

Мейсі видихнула. — Я хочу взяти мазки з ротової порожнини у всіх членів Команди Мрії. Ми знаємо, що Декер не підходить, і мені все ще потрібні зразки Янгера і Шоу.

— У тій команді було багато хлопців, – сказав Невада.

— Почнемо з зірок.

— Звучить непогано.

— Янгер наступний.

— Я принесу набір, – сказав Невада. Він повернувся через кілька хвилин із запечатаним флаконом, в якому був ватний тампон. — Не забувай, що з медом мух більше.

Мейсі посміхнулася. — Я можу бути дуже милою.

— Цього я не торкатимусь.

Вони вдвох увійшли до кімнати, і коли Деббі підняла очі й побачила вираз обличчя Мейсі, вона зрозуміла, наскільки Мейсі була розлючена. І це добре.

— Пане Янгер, я сподіваюся, ви можете зробити мені послугу, – сказала Мейсі.

Янгер посунувся на своєму місці. — Звичайно, якщо зможу.

— Ви дозволите мені зробити тест вашого ДНК? – запитала Мейсі.

Він сів трохи пряміше. — Навіщо?

— Щоб ми могли підтвердити вашу непричетність до того, що сталося багато років тому. – Вона вирішила не згадувати про згвалтування чи вбивства. — Ви здаєтеся мені хорошим хлопцем, і коли я буду говорити з пресою, я зможу сказати прямо, що ви не причетні до цього, як тільки отримаю результати тестів.

Він подивився на Деббі, яка знизала плечима. — Звичайно. Я зроблю це.

— Чудово. – Мейсі надягла рукавички, відкрила флакон, і коли Пол відкрив рот, вона взяла мазок з внутрішньої сторони його щоки, перш ніж знову запечатати мазок у скляну пробірку.

— І це все? – запитав Янгер.

— Це все. Я відправлю це в лабораторію, а ви можете продовжувати жити своїм життям.

— Тепер ми можемо йти? – запитала Деббі.

— Звичайно, – сказала Мейсі.

Вони піднялися і вийшли без коментарів.

Мейсі піднесла ампулу до світла. — Я бачила, як злочинці з'являлися на тест ДНК, а потім тікали з відділку, щойно виходили з нього. Про всяк випадок ми повинні провести аналіз якомога швидше.

— Я попрошу свого помічника відвезти це в лабораторію в Роанок, – сказав Невада.

— Мені також потрібен мазок Брюса Шоу, – сказала Мейсі.

Невада лише на мить остовпів від несподіванки. Можливо, Брюс і був шанованим лікарем у місті, але вони обоє знали, що зараз це мало що означає.

Він їхав тихою сільською дорогою, якою проїхав десятки разів за останні кілька місяців. Коли він проводив розвідку, у його багажнику не було тіла, але він фантазував про це. Скільки разів він вимірював об'єм свого багажника? Скільки разів він завантажував у багажник мішки з піском, щоб побачити, як його машина впорається з додатковою вагою? І коли він зрозумів, що має вбивати, він ретельно вистелив салон пластиком.

Він пригальмував, коли з'їхав убік на невеликому розвороті, який більшість людей використовують, коли розуміють, що повернули не туди. На дорозі було достатньо транспорту, щоб її швидко знайшли.

Він поставив машину на стоянку і вийшов. Він міг поховати її в могилі, і це виграло б йому роки. Поліції знадобилося п'ятнадцять років, щоб знайти Тобі, і це було просто везінням. Але він хотів, щоб її знайшли. Він хотів побачити, як роїться преса, почути слабкий шепіт страху і побачити, як поліція Кістоуна ганяється по колу за власним хвостом. Він був розумнішим за них усіх разом узятих. Він кидав рукавичку.

Пластик хруснув, коли він витягнув труп з багажника і пригорнув її холодне тіло до себе. Він забув, наскільки громіздким може бути мертвий вантаж.

Поклавши її на землю, він зняв пластик, а потім запхав його у великий мішок для сміття, який поклав у багажник. Стоячи на колінах, він прибрав волосся з її очей і провів кінчиками пальців по її блідих щоках.

Він подбав про те, щоб розправити її велику футболку і переконатися, що її поділ закриває її інтимні місця. Не треба було бути грубим, і він, звичайно, не хотів, щоб світ вважав його збоченцем.

Він дістав з кишені одноразовий телефон і набрав знайомий номер. Він задзвонив тричі, перш ніж почув хрипке — Алло.

— Це я.

Настала довга пауза, а потім: — Чого ти хочеш?

— Алібі.

Знову тиша. — Я вже робив це одного разу.

— І був щедро винагороджений.

— Тепер ставки вищі.

Підвівшись, він подивився на яскравий півмісяць. — Ставки завжди високі. Це те, що робить її цікавою.

Він не став погрожувати. Вони обоє знали, що одне слово копам — і їхній картковий будиночок завалиться.

— Чого ти хочеш?

Усміхнувшись, він глибоко вдихнув і переказав, що саме йому потрібно сказати, якщо хтось прийде розпитувати про нього. Закінчивши розмову, він подивився на яскраве небо і подумав про наступну жінку.

Він придивлявся до кількох, але була одна, яка стояла на першому місці в його списку. Він уже уявляв, як його пальці обхоплюють її струнку шию і як вони проведуть останні хвилини разом.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 19 листопада, 22:00

Коли всі вийшли з переговорної, Мейсі мовчки сиділа, сховавши обличчя в долонях. Відтоді, як вона приїхала до міста, вона майже нічого не дізналася. І з такою швидкістю вона повернеться до Квантіко з порожніми руками і без роботи.

Невада штовхнув двері. — Давай зробимо перерву.

— Мені не потрібна перерва. Мені потрібно розкрити цю справу.

— Дві години нічого не змінять, а втеча зі станції допоможе тобі прочистити голову.

— Я ледве почала розслідувати цю справу.

Він підняв її рюкзак. — Перерва. Поїсти.

Знаючи, що її голова ходить колами, вона зрозуміла, що година-дві – це те, що їй потрібно. Мейсі вийшла за ним через задні двері відділку і сіла в його машину. Він рушив з місця, і вона не звертала уваги на будівлі, що пропливали повз неї, аж поки він не звернув на дорогу, що вела за місто.

— Куди ми їдемо? – запитала вона.

— До мене додому. Я приготую нам поїсти, і ми зможемо повернутися до цього через кілька годин.

— До тебе додому. Не думаю, що це розумно.

— Боїшся, що не зможеш втримати свої руки подалі від мене? – кинув він виклик.

Вона вивчила його веселий профіль і зрозуміла, як сильно їй бракувало його почуття гумору. — Зі мною ваша честь у безпеці, шерифе.

Він розсміявся і звернув вниз, проїхав низкою менших і менших бічних вулиць, поки не повернув праворуч на свіжовимощену дорогу з чорним покриттям. Вона зміїлася вгору по схилу гори, огинаючи крутий поворот, а потім піднялася до останнього відрізу.

Будинок, що чекав на них, був зовсім не таким, як вона очікувала, коли почула слово "ферма". Він був великий, щонайменше на півтисячі квадратних метрів, кам'яний, з високими скляними вікнами і широким критим ганком, що огинав увесь фасад будинку.

— Ого, дідусь розбагатів, – сказала вона.

— Він заробляв на життя будівництвом доріг.

— І заробив невеличкий статок.

Він натиснув кнопку на своєму козирку, і гаражні ворота збоку відчинилися, дозволивши йому заїхати. Він заглушив двигун. — Я проведу тобі екскурсію.

— Чому б і ні?

Кодовий замок відчинив двері, що вели з гаража на кухню. Вона зупинилася, щоб вивчити акуратну експозицію гірських велосипедів, туристичного спорядження та лижного спорядження, акуратно розставлених уздовж стін.

— Як довго він тут жив? – запитала вона.

— Сорок років.

— Цей джентльмен також був дідусем Елліс?

— Ні. Я родич Елліс по материнській лінії. Джордж, мій дідусь, який побудував цей будинок, був батьком мого батька.

— Ви були близькі з Джорджем? – Вона спала з ним, але вони ніколи не говорили про своє минуле.

— Мій дідусь виховував мене з п'ятнадцяти років після смерті батьків.

— Ти ніколи не розповідав мені про це. Як загинули твої батьки?

— Автокатастрофа. П'яний водій врізався в них лоб в лоб.

— Мені шкода твоїх батьків.

— Це було дуже давно. – Він махнув їй рукою, перш ніж зникнути всередині.

Вона провела пальцем по керму гірського велосипеда, розуміючи, що хоче дізнатися більше про Неваду. Цікавість добре допомагала їй на роботі, але не в цьому випадку. Хлопець їй дуже подобався, але чим менше вона про нього знала, тим краще. Незалежно від їхнього минулого, їхнє майбутнє рухалося в протилежних напрямках. Якщо вона зайде в дім Невади, шанси на те, що вона з ним переспить, будуть високими. Бог свідок, вона хотіла цього. Але коли справа завершиться і вона повернеться до Квантіко, вона знову переживе один-два удари втрати і туги.

— З яких це пір страх тебе зупиняє? – пробурмотіла вона.

Накинувши на плечі рюкзак, вона пішла за ним усередину. Невада скинув черевики і повісив пальто на кілочок на вході. Її погляд привернула склепінчаста стеля, що переходила в А-подібну раму, і стіна з вікнами, які виходили на іншу палубу і гори, що падали за будинком.

Вона роззулася і підійшла до вікна на шкарпетках. — Ти живеш на височині. Чекаєш вторгнення?

— Як казав дідусь, ніхто ніколи не чекає. – Він вибрав склянку з відкритої полиці і наповнив її водою, перш ніж подати їй.

— Дякую.

Він відчинив дводверний холодильник з низькою температурою і дістав звідти кілька заздалегідь приготованих страв. Він виставив температуру на конвекційній печі і розгорнув страви. — Ти їси м'ясо?

— Хіба я не схожа на хижака?

Він засміявся. — Без коментарів.

Вона поставила сумку і дістала пляшечку ібупрофену. Прийняла дві таблетки і випила склянку води.

— Як нога?

— На диво добре.

— Ти б сказала мені, якби це було не так?

— Мабуть, ні.

Поки духовка нагрівалася, він дістав з холодильника сир і хліб і нарізав шматочками і те, і інше. Він поклав їх на тарілку в центрі острова.

Коли піч була готова, він закинув обидві страви до неї. — Візьми шматочок сиру, а я покажу тобі все навколо, поки готується вечеря.

— Це не те, чого я очікувала.

— А чого ти очікувала?

— Скажімо так, я не повинна більше нічого очікувати.

Він перейшов до іншої кімнати і ввімкнув світло. Ця кімната була меншою, з нижчою стелею і пофарбована в темно-синій колір. У центрі стояв високий кам'яний камін, топка якого почорніла від десятиліть використання. Біля нього лежав акуратний штабель дров. Поперек кімнати стояв великий письмовий стіл з червоного дерева, вкритий ще більшою кількістю паперів. — Тепер, коли стає прохолодніше, я тягнуся до цієї кімнати.

— Сніг на деревах і потріскування вогню. Ти майже як святкова вітальна листівка.

Він знову посміхнувся, показуючи їй ще кілька кімнат на другому поверсі, в тому числі кімнату з більярдним столом і ще одну зі збройовими шафами, де були представлені рушниці від сучасних до антикварних.

— Дуже гарно, Невадо.

— Це робота в процесі. — Він пройшов коридором назад на кухню і ввімкнув більше світла.

Вона влаштувалася на барному стільці навколо великого кухонного острова, зробленого з рекультивованого амбарного дерева. Над ним висіли промислові підвісні світильники. Тут ледь відчутно пахло свіжою фарбою. — Якби ти сказав мені в Канзас Сіті, що ми сидітимемо тут зараз, я б розсміялася.

— І ти, і я. — Він подивився на таймер на конвекційній печі, до якого залишалося п'ять хвилин. Він дістав із шафи дві тарілки і поставив їх на стіл.

Що б він не готував, пахло дуже смачно. — То що ми їмо?

— Стейк і картоплю.

— Дві мої улюблені страви. — Коли він розклав столове срібло і дві тканинні серветки, вона запитала: — Ти попросив Ремзі про мене у цій справі?

Він на мить завмер, кладучи виделку на сіру серветку. — Я подзвонив йому, коли прийшли результати ДНК. Він сказав, що отримав твою заяву. Він також сказав, що за ті кілька тижнів, що ти працюєш у ViCAP, ти зв'язала шість випадків ножових поранень у п'яти різних містах з одним злочинцем.

— Це не тільки моя заслуга. Якби місцеві правоохоронні органи не ввели дані про справи, нам не було б що аналізувати.

— Цей злочинець полюбляв користуватися зазубреним ножом.

Отже, він зробив більше домашньої роботи, ніж вона могла собі уявити. — Він наносив удари ножом у ліву нижню частину спини. — Між жертвами було мало зв'язку, окрім дуже специфічного способу смерті.

Коли продзвенів таймер, він схопив набір гарячих рукавиць і зняв пакунки з продуктами, що парували. Знявши верхню пломбу, він наповнив кімнату ароматами яловичини, масла і свіжої зелені.

— Я знаю свою заморожену їжу, Невадо, і це на порядок вище.

— Я спеціально замовив її. — Він поклав по одному на кожен тарілку і поставив перед нею. — Вбивця заробляв ножами на життя.

— Його ножі мають національну репутацію серед його клієнтів.

— Що привернуло твою увагу до цієї справи?

— Два ножових поранення сталися в Ролі, штат Північна Кароліна, протягом десяти годин. Місцеві правоохоронці відчували, що він робив це раніше, і подали заяву до ViCAP. Ми з моєю колегою Енді підняли всі випадки смертей від ножових поранень, а потім звузили коло пошуку. Після того, як ми виявили десять можливо пов'язаних випадків, ми відправили справу судовому патологоанатому, щоб він подивився на знімки ран, а потім створив ймовірний профіль зброї.

— Як ви вийшли на нього?

— Я відвідала кількох експертів з холодної зброї в цьому районі. У нашого хлопця є шанувальники у світі ручної роботи зі зброєю. Я перевірила його сайт, а потім звірила дати вбивств з датами виставок на його сторінці подій. Його взяли в Теннессі п'ять днів тому.

— Ти до біса розумна, Мейсі.

— Якби я була такою розумною, я б не пов'язала романтичну подорож Деббі Робертсон із серійним злочинцем, на якого ми полюємо.

— Краще б ти забила на сполох і з нею все було гаразд, ніж навпаки.

— Мило з твого боку, але я все одно відчуваю себе дурепою.

— Ти не дурепа, Мейсі.

Вона їла мовчки і зрозуміла, що голодна більше, ніж думала. Коли вона доїла останній шматок стейка і випила свою содову, Невада виглядав задоволеним.

— Ти знову нагодував мене, коли я навіть не усвідомлювала, що хочу їсти.

— Я тут, щоб служити.

— Давай я приберу.

— Ні, я приберу.

Забравши тарілки, Мейсі підійшла до великих вікон, що виходили на похиле подвір'я вниз. Місячне світло осявало те, що виглядало як робочий сарай, а за ним – кам'яне вогнище з кріслами з адірондаку. Вона уявляла собі, як він сидить там, біля вогню, і п'є пиво під зоряним небом.

Коли вона почула, що він наближається, її нутро стиснулося від туги. Він зупинився за кілька кроків від неї, але вона відчувала, як з його тіла випромінюється енергія. Чудові відчуття затопили її.

Вона не хотіла думати про справи, поганих хлопців чи дивні сни, принаймні деякий час. — Я хотіла запитати, чи не міг би ти мені де в чому допомогти?

— З чим? — Його голос звучав глибоко і насичено.

Вона хвилювалася, що він може більше не захотіти її. Скуйовджене волосся, худі руки й ноги, шрами викликали в уяві образи опудала, а не спокусниці. Замість того, щоб надто дивуватися, вона відкинула обережність, коли зустрілася з ним обличчям до обличчя.

— У мене не було сексу з часів Канзас Сіті.

Він не торкнувся її, але його увага посилилася. — Справді?

— Мені цього не вистачало. Я сумувала за тобою.

Невада простягнув руку і погладив її по обличчю. — Я радий чути, що ти це кажеш. Я хотів зробити це відтоді, як вперше побачив тебе.

Він нахилив голову і притиснувся губами до її губ. Вона нахилилася на його дотик, насолоджуючись суто чуттєвим зв'язком шкіра-до-шкіри. За останні п'ять місяців вона прирівнювала дотик або до болючих вигинів і скручувань фізіотерапевта, або до обіймів сестри. І те, і інше мало своє місце, але, Господи, як же їй не вистачало відчуття того, що Невада бажає і прагне її.

Вона заплющила очі і, обережно піднявшись, обвила його шию руками і поглибила поцілунок. Його рука ковзнула по її спині і обхопила сідниці. Він стиснув і притиснув її до своєї ерекції.

Він поцілував її в плече. — Ти напружена.

— Моє тіло змінилося.

— Мені приємно.

— У мене шрами. Я така худа. — Невпевненість і занепокоєння були новими доповненнями до її репертуару. — Думаю, мені краще викласти це на стіл.

Він пригладив короткі пасма волосся подалі від її обличчя. — Все гаразд.

Небажані сльози обпікали її очі. — Я не хочу, щоб ти ненавидів моє тіло.

— Твоє оголене тіло – це все, про що я думав, відколи побачив, як ти приїхала.

— Ти його не бачив. — Місячне світло проникало крізь дерева.

— Покажи мені. Негайно.

— Роздягнутися?

— Так. Роздягайся, Мейсі.

Це був наказ, від якого вона могла відмовитися, але як би вона не боялася його реакції, якась збочена частина її хотіла побачити, як він впорається з собою.

Вона потягнулася до гудзика між грудьми і розстебнула його. Потім потягнулася до наступного, а потім до наступного, поки не скинула сорочку і не дозволила їй розтектися навколо своїх щиколоток.

Він простежив лінію її білого, дуже практичного бюстгальтера. Його очі стали синішими, більш напруженими, але вираз обличчя залишився незмінним. Коли вони вперше спали разом, він був таким же відстороненим і замкнутим. Її робота привела її до контакту з такою кількістю емоційно пошкоджених і нужденних людей, що вона знайшла його відстороненість дивним чином заспокійливою.

Він простежив блідо-рожевий шрам від трахеотомії на її шиї. — Ти воїн. — Його голос був хрипким, сповненим бажання. — Та, що вижила. Це ставить тебе в іншу лігу. Це робить тебе ще прекраснішою.

Він зсунув бретельки бюстгальтера з її плечей і провів руками по її руках. Він поцілував кремово-білу плоть її грудей, коли простягнув руку ззаду і спритно розстебнув бюстгальтер. Її груди були високо підняті, соски тверді, коли він намацав один з них і поцілував її в губи.

Сухий стогін вирвався з її вуст, коли вона намагалася утримати свої думки від виходу з-під контролю. Вона намацала пряжку його ремня і розстебнула її, просунувши пальці під пояс. Одна справа – вижити, але зовсім інша – відчувати себе живою.

— Якщо ти зараз же не відведеш мене до своєї спальні, я відведу тебе на стіл, – сказала вона.

У його грудях загуркотіло, але він взяв її за руку і провів через весь будинок до великої кімнати на першому поверсі. Ще один проліт вікон виходив на лісисту долину, залиту місячним світлом, перш ніж він натиснув кнопку біля дверей, і захисні екрани опустилися.

Вона зняла зброю, наручники і газовий балончик і поклала їх на тумбочку, а потім стягнула шкарпетки.

Невада зачаровано спостерігав, як вона стягує штани і дозволяє їм впасти на дерев'яну підлогу.

— Продовжуй.

Її погляд зупинився на його погляді, і вона стягнула з себе трусики.

Він підійшов до неї і погладив її тіло, провівши вказівним пальцем по довгому шраму, що зміївся по її нозі. Потім він провів рукою по шрамах від дорожньої травми, які вона ненавиділа найбільше. Рожеві плями розтікалися по її боці та через плече.

Вона заплющила очі, зосередившись на його дотику і не бажаючи відсторонюватися. Він поцілував її плече, шию і верхню частину грудей.

Взявши її за руку, він підвів до ліжка і, коли вона сіла на твердий матрац, роздягнувся. Його ерекція зробила її мокрою. Вона пересунулася на середину ліжка і відкрилася йому, відчуваючи себе п'яною від чуттєвого бажання.

Він ліг на неї зверху і поцілував її в губи. Вона вигнула стегна, і він направив свою ерекцію в її вологий центр.

— Дай мені знати, якщо я зроблю тобі боляче, – сказав він.

Вона кивнула, не знаючи, як відреагує її тіло, і він повільно увійшов у неї. Вона на мить затамувала подих, приймаючи його і молячись, щоб її тіло не зрадило її зараз. Замість болю вона відчула чисту насолоду.

— Як тобі? – запитав він.

— Справді до біса добре. – Вона провела руками по його сідницях. — Дивовижно.

Він почав рухатися всередині неї, спочатку повільно, чекаючи, поки її тіло повністю розслабиться. Коли вона звикла до нього, то почала притискатися до нього своїм тілом і прошепотіла йому на вухо: — Ще. – Він рухався швидше і сильніше.

Від його дотиків по її тілу розливалось тепло. Вона стиснула груди і вигнулася дугою до нього, а коли він притиснув пальці до її центру і почав терти маленькі кружечки, це було схоже на кидання сірника в бензин. Пристрасть вибухнула в ній і наростала так швидко, що вона не встигала її стримувати.

— Кінчи, – сказав він.

Мейсі хотіла почекати на нього, але оргазм вибухнув у ній, пронизуючи кожен нерв і м'яз її тіла.

Коли відчуття вщухло і вона підняла на нього очі, він здавався задоволеним собою.

Його очі були темні від бажання. Він почав швидше входити в неї, і цього разу вона притиснула своє тіло до його і торкнулася його в тих місцях, які, як вона пам'ятала, йому подобалися. Він застогнав її ім'я і сильно вривався в неї, коли його власне звільнення пронизало його наскрізь.

Коли він кінчив, то ліг на неї зверху. Обидва були вкриті потом, а його серце калатало в такт з її власним.

— Ти все ще найкраща. Такою, якою я тебе пам'ятаю, – прошепотів він їй на вухо.

— Відвикла від тренувань, – відповіла вона, трохи затамувавши подих.

Він злегка поцілував її в губи. — Можливо, ми можемо попрацювати над цим.

— Можливо.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Мейсі наснилося, що Сінді Шоу кличе її на ім'я, благаючи про допомогу. Крики молодій дівчини були такими яскравими, що налякали її з міцного сну. Вона сіла в ліжку, її серце калатало, а між оголеними грудьми виступив піт. Вона обшукала незнайому кімнату, не маючи жодного уявлення про те, де вона спала.

Сильна рука розтерла їй поперек, піднялася вгору по хребту і поплескала по плечах. Вона швидко повернулася, готова втекти, перш ніж зрозуміла, що це Невада. Він дивився на неї гострими, настороженими очима, поки його пальці масажували її тіло, знімаючи напругу.

Він сів і подивився їй в очі. — Це був сон. Це через наїзд і втечу?

Його рука ковзнула по її спині, м'який і постійний тиск його мозолистої долоні на її оголену шкіру полегшив реакцію "бий або тікай".

— Мені більше ніколи не сниться та аварія, – сказала вона.

— Але тебе щось турбує.

Вона провела пальцями по волоссю. — Нічого.

— Ти кричала, Мейсі.

— Все було не так вже й погано.

— Хіба я коли-небудь перебільшував?

Розповідь про сон підірве довіру до неї. Він міг би змиритися з фізичними шрами, але дізнатися, що вона могла з'їхати з глузду, було зовсім іншою справою.

— Мейсі, ти можеш мені розповісти, – сказав він.

Її губи скривила сумна посмішка. — Знаєш, люди завжди так кажуть, поки не почують правду.

— Я не жартую. – Його рука відчувалася як стійка, постійна підтримка.

Вона сиділа мовчки, зважуючи всі "за" і "проти". Мінуси кричали їй, щоб вона тримала язик за зубами. — Я й сама не розумію, що таке сни.

Він промовчав, дозволивши тиші виманити більше її таємниць. Цей трюк не спрацював, коли Ремсі спробував його на ній, але з Невадою вона знала, що може йому довіряти. — Сни завжди починаються зі звуку шкрябання.

— Поясни.

— Ніби хтось копається в землі.

— Риє яму.

— Ось тут починається щось дивне. Скажу чесно. Ти будеш спокійно ставитися до цього, а потім, при світлі дня, здивуєшся, хто я, в біса, така.

— Викладай. — Він загострив свій тон, як гостре лезо.

— Той, хто видає цей шкрябаючий звук, копає не в землю, а з неї. Я не можу пояснити це інакше, окрім того, що це схоже на поховання заживо, і той, хто потрапив у пастку, намагається втекти.

Його мовчання вклинилося між ними.

— Я знаю. Я *знаю*. Божевільня. Або ще гірше, якимось дивним пошкодженням мозку. — Вона спробувала відсунутися.

Він ніжно взяв її за зап'ястя. — Я цього не казав.

Коли вона нарешті набралася сміливості подивитися на нього, то побачила в його погляді цікавість, яка нагадала їй про нього, коли він збирав до купи якусь справу. Це додало їй сміливості сказати: — Я не розумію.

— Коли це почалося?

— Мені здавалося, що я чула звуки, коли я ще була в лікарні в Техасі. Я списувала це на знеболювальні препарати. Але це не зникло під час реабілітації, і що б це не було, воно переслідувало мене до Вірджинії.

— Воно?

— Я знаю. Я говорю про *це* так, ніби це щось інше, але це, мабуть, йде з мого мозку. Все, про що я можу думати, це те, що моя електропроводка змінилася.

— Хто це шкрябає? — І коли вона подивилася на нього, він звів брови. — Ти знаєш, чи не так?

Вона заплющила очі. Дивно. І ще дивніше. — Мені снилася Сінді Шоу. Вона просила мене про допомогу.

— Як довго Сінді спілкується з тобою?

— Звуки шкрябання стали більш наполегливими в день, коли було знайдено тіло Тобі Тернер. Ім'я Сінді нарешті з'явилося в неділю ввечері, коли я досліджувала справу Тернер. Щойно я прочитала її ім'я, як ніби відкрився шлюз, і мій мозок не хотів її відпускати.

— То ось чому ти розпитуєш про неї.

— Так. Я сподіваюся, що почую, що з нею все гаразд, і що мій мозок просто має божевільний спосіб обробки інформації.

— Гаразд.

— Гаразд? Що це означає?

— Щоразу, коли тобі щось насниться, я хочу знати про це.

— Навіщо?

— Щоб я міг допомогти тобі розібратися. Хто знає? Твоя підсвідомість може на щось наштотуватися.

Вона почухала потилицю. — Таке відчуття, що я їду в автобусі до божевільні.

Він посміхнувся краєчком губ. — У всіх нас буває лайно, Мейсі.

З якоїсь причини це змусило її розсміятися, чого вона не робила вже давно. — Господи, Невадо. Я не розумію тебе.

— Я дуже простий. У тебе є проблема, яка тебе турбує, і я хочу допомогти.

— Навіщо тобі зв'язуватися з моїм напівбожеволілим "я"?

Він провів пальцем по її підборіддю. — Гадки не маю.

Вона знову розсміялася. — Ні, серйозно. Чому?

— Тому що я не думаю, що ти божевільна. У тебе була черепно-мозкова травма, і тому, що ти дуже сильна, ти повернулася до життя. Можливо, твої нейрони тепер працюють по-іншому, але це не означає, що вони не ефективні.

— У твоїх устах це звучить розумно.

Він потягнув її вперед і поцілував у губи. Вона відчула, як тане. Цього разу вони кохалися повільніше та спокійніше. Вона дозволила йому більше досліджувати її тіло, а сама заново відкрила для себе його.

Вона відчувала спокій, майже пливла, коли лежала, згорнувшись калачиком в його обіймах, і сподівалася, що зовнішній світ дозволить їй побути ще хоч трохи довше.

У Невади задзвонив телефон.

Він застогнав і, повернувшись до тумбочки, потягнувся до телефону. — Шериф Невада.

Коли приглушений голос на іншому кінці дроту заговорив, вираз його обличчя став жорсткішим. Обидва знали, що їхня відстрочка закінчилася. Вона поворухнулася, щоб встати з ліжка і одягнутися, але він сидів прямо і обхопив її зап'ястя довгими шорсткими пальцями.

— Так, я повідомлю агента Кроу, і ми зараз приїдемо, — сказав він.

Коли він закінчив розмову, вона запитала: — Що?

— На узбіччі 12-го шосе було знайдено мертве тіло. Жінка була задушена.

Вона подумала про будинок, де жила Деббі. Одноповерховий будинок. Розташований в стороні від доріг. З її будинку зникли речі.

Він підходив під профіль гвалтівника, який перейшов на вбивство. Деббі була знайдена, але не її сусідка. — Відправ Беннет до будинку Деббі, щоб з'ясувати, де зараз її сусідка.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Середа, 20 листопада, 6:30

Коли Мейсі і Невада підїхали до місця події, нічне небо осяяли проблискові маячки місцевих і державних поліцейських машин. Смути ранкового сонця пробивалися з темряви, повільно зігріваючи холодне повітря.

Мейсі запхала руки в кишені куртки, сподіваючись, що незабаром прибудуть судмедексперти, які накриють тіло тентом і захистять його від спеки та можливих гелікоптерів, що знімають новини згори.

Вона зосередилася на клаптику стрічки з місця злочину, що оточувала тіло жінки, яка лежала за кілька футів від розвороту. Жертва, одягнена лише в футболку великого розміру, лежала на спині зі зв'язаними червоними мотузками ногами та руками. Її довге темне волосся розкидане по спині, наче це було інсценуванням.

Діставши з рюкзака латексні рукавички, Мейсі повільно вдягнула їх, рухаючись до жертви. Вона ніколи не звикне до таких моментів.

Вона перетнула посипану гравієм дорогу до стрічки, пригнулася під нею і обережно стала на коліна біля тіла. Її нога стогнала на знак протесту, але вона використовувала дискомфорт як нагадування про те, що вона жива.

Невада підійшов до неї, його кепка приховувала вираз обличчя, оскільки він теж каталогізував деталі місця події.

Мейсі зосередилася на шії жінки, помережаній чорно-синіми синцями на різних стадіях загоєння та знебарвлення. Вбивця душив жертву руками кілька разів, протягом, за оцінками Мейсі, кількох днів.

Зап'ястя і щиколотки жертви були знебарвлені синцями, ймовірно, спричиненими зв'язуванням під час нападу.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Задушити когось до смерті – це дуже особиста форма вбивства. Використання пістолета чи навіть автомобіля були надзвичайно ефективними формами вбивства, але жодна з них не вимагала дотику та зорового контакту при удушенні.

Мейсі нахилилася вперед, вивчаючи положення тіла. Спосіб смерті, остаточне положення тіла, також дещо говорив про вбивцю. Вбивці в паніці залишали рештки на смітнику або в полі, в неглибокій могилі або навіть у жолобі для сіна.

Більш методичні вбивці не поспішали виставляти свої тіла напоказ. У випадку, який вона розслідувала в Денвері, вбиті секс-працівниці були

роздягнені догола і розкинуті орлом з відрізаною правою грудьми. Вбивця хотів їх принизити.

— Що думаєш? – запитав Невада.

Якою б спокусливою не була ідея пов'язати цю справу зі справою Тобі, вона зупинилася. — Замкнене мислення відсунуло на другий план занадто багато розслідувань.

— Мені потрібна твоя оцінка.

Ризикуючи повторити вчорашню помилку, вона прислухалася до своєї інтуїції. — Це той, кого ми шукаємо. – Тихий вітерець розвівав кінчики довгого волосся жертви.

— Навіщо залишати її тіло тут? – запитав Невада. — Він сховав тіло Тобі.

— Найімовірніше, Тобі була його першою жертвою. Тобі була п'яна, він заманив її на сінник, і щось пішло не так. Можливо, вона була п'яна. Він не отримував від своїх жертв страху, на який сподівався, тож перейшов до удушення. Бог знає, як довго це тривало.

Невада вивчив бліді риси обличчя жінки. — Вона схожа на Тобі.

— Я знаю. Щось чути від Беннет про сусідку по кімнаті?

— Поки що ні. – Його погляд обвів простір навколо них. — Навіщо залишати її для нас? Тут достатньо відкритої землі навколо, щоб гарантувати, що тіло не знайдуть тижнями, місяцями або навіть роками.

— Ти знаєш відповідь, — сказала вона. — Він бачив прес-конференцію, і він хоче, щоб ти знав, що він тут і все ще є силою, з якою треба рахуватися.

Мейсі підвелася, трохи здригнувшись, коли її праве коліно застогнало. Вона обійшла тіло, шукаючи щось, що допомогло б їй краще зрозуміти цього вбивцю. — Йому важливо, як його сприймають. Він дорожить своєю репутацією.

— Я бачу чудовисько, – сказав Невада.

— Тут не посперечаєшся. Але для нього важливі нюанси, – сказала Мейсі. — Якщо це той самий вбивця, то за останні п'ятнадцять років він подорослішав. Він жадає більшого виклику. Коли переслідування не задовольняло його, він гвалтував. А коли цього було недостатньо, він вбивав. Можу закластися на гроші, що він вбивав і в інших юрисдикціях.

— У моменти, коли жертва повністю належить йому, він стає для неї всім, – сказав він, майже про себе.

— І коли він забирає життя, він бачить себе переможцем. А коли йому сходять з рук злочин, він знову перемагає.

— Якщо ми залишимо це тіло тут, нам буде легше його зловити.

— Він підняв ставки в грі, – сказала Мейсі. — Він продовжує піднімати ставки. Я майже впевнена, що інші зґвалтування та вбивства зійшли йому з рук. І тепер він прагне більшого виклику, щоб довести, що заслуговує на перемогу. – Вона похитала головою, коли комахи дзижчали навколо неї.

Позаду неї хруснули черевики на гравії, коли Беннетт підійшла. Вона втупилася в тіло, не в змозі відвести від нього очей.

— В чому справа? – запитала Мейсі.

— Я зайшла провідати Деббі Робертсон. Вона збирала речі, щоб переночувати в будинку своїх батьків. Але її сусідки по кімнаті, Бет Ватсон, все ще не було вдома, тому я попросила Деббі фотографію. Я зробила декілька знімків своїм телефоном. – Вона розгорнула телефон, щоб відкрити суворе,

неусміхнене обличчя молодої жінки в кінці підліткового віку. Мейсі глянула на тіло.

Воно збігалось із зображенням на телефоні помічника шерифа.

— Він стежив не за Деббі, а за Бет, — сказав Невада.

— Він міг переслідувати їх обох, але Деббі несподівано поїхала з міста, — сказала Мейсі.

— Залишивши Бет, — сказала Беннетт.

Поки вони вивчали тіло і територію навколо неї, сонце зійшло якраз тоді, коли фургон судмедекспертів штату виїхав на дорогу і припаркувався перед машиною шерифа. З нього вийшли двоє техніків. Обидва були одягнені в темно-сині штани і сірі сорочки з емблемою Співдружності Вірджинії над правою нагрудною кишенею.

Невада сховався під жовтою стрічкою і попрямував до них. Він представився, і вони троє коротко поговорили, перш ніж техніки почали розвантажувати своє обладнання.

Беннетт втупилася в тіло, її обличчя було попелястого кольору.

— Ти вже працювала над розслідуванням смертей, чи не так? — запитала Мейсі.

— Автомобільні аварії, вибух метамфетамінової лабораторії, пограбування магазинів. Нічого такого страшного, як це.

Мейсі дивилася на пагорби навколо, вкриті свіжим килимом осіннього листя. — Легко подумати, що зло не може прийти в таке віддалене і красиве місце, як це. Але воно завжди тут. Насправді, воно ніколи нікуди не йшло.

— Як ти думаєш, він став мудрішим щодо ДНК? — запитала Беннетт.

— ДНК — це те, що пов'язало його справи про зґвалтування з вбивством Тобі Тернер. Це його підпис. Якщо це дійсно той самий хлопець, і він залишив Бет Ватсон тут, щоб її знайшли, він залишив ДНК на тілі, щоб її знайшли. Він хоче, щоб ми знали, що це він.

Над натовпом, що зростав, прокотився гуркіт, Беннетт обернулася і одразу ж пробурмотіла прокляття, яке могла почути лише Мейсі. — Грін тут.

— Це найбільша справа, яку ця частина штату бачила за останні роки. Ти повинна була цього очікувати.

Грін був одягнений у штани хакі, білу сорочку, вітровку та білі стетсони. Він міг зійти за представника правоохоронних органів, і вона здогадалася, що саме такий вигляд він хотів створити.

— Він завжди носив капелюх? — запитала Мейсі.

— Ні. Це новий образ, — сказала Беннетт.

— Приїхав на допомогу? — запитала Мейсі.

Беннетт зашарілася. — Я впевнена, що він бачить це саме так.

Мейсі жонглювала своєю часткою місцевої політики. Дійові особи могли змінюватися, але основна динаміка була однаковою. Кожен вважав свій шлях найкращим. Кожен хотів виглядати якнайкраще. Включаючи злочинців.

І чесно кажучи, Мейсі не так вже й відрізнялася від колишнього шерифа. Вона хотіла розкрити цю справу сама. Вона *хотіла* перемоги у своїй колонії.

Беннетт подивилася на Гріна. — Був час, коли я справді вірила в цього хлопця. Я й досі хочу вірити. Але коли я думаю про ті набори під килимом, я ставлю під сумнів усе, що знала про нього.

— І він програв через те, що зробив. Але поки що не відштовхуй Гріна, — сказала Мейсі. — Він знає цей округ краще, ніж будь-хто інший. Одного дня він може стати в нагоді.

Генк Грін наближався до Невади. Старий шериф посміхався, простягаючи руку. Невада стиснув руку старого, але не посміхався, коли Грін злегка нахилився і заговорив. Невада відпустив його і похитав головою.

— Невада вже мав справу з десятками таких людей, як Грін, — сказала Мейсі. — Якщо Грін думає, що йому вдасться втекти від Невади, то він глибоко помиляється.

Знімальна група рушила до Невади, який зробив коротку заяву, перш ніж вибачитися. Повертаючись до них, Грін стягнув свого білого стетсона і тримав його на грудях, як скромний державний службовець. Увімкнувся прожектор, в його бік спрямували мікрофон репортера, і полетіли запитання.

Грін був невимушеним і серйозним водночас. Він повернувся до місця злочину, ніби пояснюючи свою точку зору на подію. Його погляди могли бути правильними, а могли й ні, але це не мало значення, якщо звукові фрагменти для ранкових новин були хорошими. Сприйняття було всім.

— Чому ви не поспілкувалися з пресою довше, шерифе? — запитала Беннетт.

— Розмови з репортерами підживлюють его цього вбивці. Поки ми не отримаємо ДНК, новини не з'являться. Ми контролюємо розповідь.

— Вони захочуть зробити заяву, — наполягала помічниця шерифа.

— Нехай репортери, громадськість і вбивця почекають.

Невада оглянув натовп, а потім повернув свій погляд до Мейсі. — Думаєш, він спостерігає?

— Вбивці часто повертаються на місце своїх злочинів, щоб побачити різанину.

— Згоден, — сказав Невада. — Помічник шерифа Беннетт, візьміть двох помічників і переконайтеся, що їхні відеореєстратори та жилетки увімкнені і працюють. Я хочу, щоб на плівці було видно, хто тут є.

— Буде зроблено, — сказала вона.

Генк Грін підійшов до стрічки з місця злочину і, чи то за звичкою, чи то через зарозумілість, здавалося, що він готовий був пірнути під неї. Невада зупинив його.

Грін ненадовго насупився, а потім оговтався з посмішкою. — Спеціальний агент Кроу, радий вас знову бачити.

Мейсі кивнула. — Бачу, не змогли втриматися.

Він посміхнувся. — Я був шерифом цього округу майже тридцять років. Ви знаєте, що якщо у вас немає вагомих зачіпок протягом перших сорока восьми годин, розслідування може затягнутися на місяці або роки.

— Як у справі Тернер? — запитала Мейсі.

Його посмішка потьмяніла, але перш ніж він зміг відповісти, повітря над ними розрізали лопаті гелікоптера. Вона підняла голову і побачила логотип телевізійної станції. До середини ранку ця історія вийде на весь штат, а можливо, і на національному рівні, виводячи її успіхи і невдачі на велику сцену.

Енергія пронизувала його, коли він дивився телепередачу про натовп, що збирався вздовж вулиці, де він кинув тіло Бет.

Він залишив підказки на інших місцях вбивств, сподіваючись, що поліція вийде на нього. Але поки що ніхто не пов'язував його злочини. Однак, здавалося, Мейсі Кроу була кмітливішою за інших, і вона склала деякі шматочки до купи.

Він посміхнувся, переглядаючи трансляцію. Він очікував на увагу, але така слава – це більше, ніж він коли-небудь наважувався сподіватися. Цей злочин ще не скоро забудеться.

Йому слід було б розслабитися і купатися в хвилях азарту, але він вже думав про те, як би йому підняти ставки. Йти по-крупному або йти додому.

Спостерігаючи за Мейсі та Брук, він знав, що вбивство однієї з них зруйнує небо і землю в цьому місті. Кожна з них була сильною і дала б відчайдушну відсіч. Викрадення однієї з них могло стати його загибеллю, але виклик був надто спокусливим, щоб встояти.

Питання було лише в тому, хто з них?

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Середа, 20 листопада, полудень

Не всі залишилися спостерігати за роботою на місці злочину, але Мейсі залишилася. Більшість глядачів розійшлися, а знімальні групи повернулися на свої телевізійні станції, щоб зняти репортажі. Грін сидів у своїй теплій машині, насолоджуючись гарячою кавою, а Невада, притулившись до машини, спостерігав за подіями. Завжди спостерігав.

Процес збору доказів був не таким, як на телебаченні. Він не був швидким. Він не був захопливим. Це був нудний, повільний процес, і на аналіз усього цього йшли тижні, якщо не місяці. Докази були рідкісними.

Кілька слідів ніг і шин, знайдених біля тіла, були засипані паризьким гіпсом. Пізніше техніки почали монотонний процес усунення слідів, залишених правоохоронцями, і аналізу тих, які, можливо, належали вбивці.

Руки жертви були вкриті паперовими пакетами, щоб захистити будь-яку ДНК, яка могла залишитися під нігтями. Їй виміряли температуру, а синці та порізи задокументували на блокноті для замальовок і за допомогою цифрової камери.

Поки техніки збирали свої шматочки інформації, Мейсі ретельно занотовувала всі знайдені докази, вірячи, що випадкові шматочки, які вона збрала, з'єднаються воєдино в композицію вбивці.

Її телефон задзвонив повідомленням, і вона глянула вниз. Це було від спеціального агента Зої Спенсер. Агент повідомила, що вона перебуває у відділку, і що прибула Елліс Картер. Ребекка Кеннеді так і не з'явилася, і, незважаючи на неодноразові дзвінки, вони так і не вийшли на зв'язок.

У мене буде фоторобот через пару годин, написала Спенсер.

Чудово, відповіла Мейсі. До зустрічі.

Було близько першої години, коли приїхала швидка, щоб забрати тіло до офісу судмедексперта в Роаноку. Генк Грін вийшов з машини, а репортери накинули куртки і перевіряли, як вони виглядають, коли оператори ввімкнули світло.

Камери закрутилися, коли санітари підняли тіло в мішок, поклали його на каталку, яку відвезли до фургона, що чекав на них. Принаймні, жінка більше не лежала на узбіччі холодної, відкритої дороги.

Беннет підійшла до Мейсі. — Невада попросив мене прослідувати за фургоном до офісу судмедексперта. Зважаючи на таку увагу, він хоче, щоб я

особисто переконалася, що немає жодних проблем з ланцюжком поставок. Розтин, швидше за все, буде не раніше завтрашнього дня.

— Зрозуміло. Коли ти повернешся до міста, я хочу знову зустрітися з Брюсом Шоу. Я хочу поговорити з ним про Бет Ватсон, а також взяти мазок з ротової порожнини.

— Я можу подбати і про те, і про інше.

— Гаразд. Поговоримо, коли повернешся у відділок.

Коли фургон і машина Беннетт від'їхали, інші машини рушили за ними вузькою дорогою до головного шосе.

Невада рушив до Мейсі, коли вона йшла до його машини. Кожен крок завдавав болю, і їй не терпілося випити кілька таблеток ібупрофену.

Її телефон задзвонив, прийшло повідомлення від Спенсер. Ми закінчили.

Дорогою вона написала відповідь, перш ніж сказати Неваді: — Агент Спенсер та Елліс закінчили. Я б хотіла поговорити з ними обома, поки фоторобот ще свіжий в їхніх головах.

— Поїхали.

Не кажучи ні слова, вони поїхали назад у відділок. Він припаркувався ззаду, і вони увійшли через чорний хід.

— Оскільки ти її кузен і явно хвилюєшся за неї, може, дозволиш мені піти першою? – запитала Мейсі.

Вираз його обличчя був сумішшю роздратування і вдячності. — Піклуйся про неї.

— Звичайно.

Вона зупинилася біля кімнати відпочинку, випила пару таблеток ібупрофену і запила їх водою. Вона постукала у двері.

— Увійди, – сказала Спенсер.

Мейсі штовхнула двері і побачила Елліс, яка стискала жменю серветок. У неї були червоні очі і вона була трохи бліда.

— З тобою все гаразд? – запитала Мейсі.

— Я в порядку, – відповіла вона з ледь помітною посмішкою. — З якоїсь причини я просто розчулилася. Я не робила цього роками, але коли побачила начерк, то не витримала.

— Це хороший прогрес. – Принаймні так їй сказали.

— Катарсис, – сказала Елліс.

Мейсі повернулася до високої, стрункої жінки, яка робила останні штрихи на ескізі. Зої Спенсер було трохи за двадцять, вона приєдналася до ФБР після закінчення аспірантури. Вона була не лише одним із найкращих художників-портретистів, але й провідним експертом з підробки творів мистецтва. На ній були прості, приталені чорні штани, сірий светр з V-подібним вирізом і шовковий шарф на ший; її каштанове волосся було закручене в акуратний пучок. Її бездоганна шкіра потребувала лише червоної помади та туші для вій.

— Агент Кроу. – Спенсер підвелася. — Приємно знову тебе бачити.

Їхні шляхи перетнулися у справі минулого року, і Мейсі визнала Спенсер дуже ефективною. — Дякую, що прийшла.

— Дякуй агенту Ремсі. Це він дав дозвіл на візит. Він сказав, що ця справа тепер має найвищий пріоритет у його досьє.

— У вас є якісь успіхи з фотороботом? – запитала Мейсі.

Стоїчний вираз обличчя Спенсер пом'якшав, коли вона подивилася на Елліс. — Пані Картер зробила чудову роботу. У неї чудова пам'ять.

— Це не дуже допомогло, – сказала Елліс. — Я бачила лише хлопця в масці.

Спенсер повернула малюнок до Мейсі. Олівцевий ескіз, намальований з точними деталями, дав їм усім перше уявлення про нападника Елліс. Чоловік мав довге, худорляве обличчя, товсту шию і яскраві блакитні очі, які дивилися назад з тривожною гостротою. Його губи були повні, а щелепа здавалася більше загостреною, ніж квадратною.

— Це не повна схожість, – підсумувала Спенсер. — Але це початок.

— Не можу повірити, що я так багато пам'ятаю, – сказала Елліс.

— Як я вже казала, у вас гострий розум, – сказала Спенсер. — Остаточний варіант готовий до друку, якщо ви вважаєте за потрібне.

Мейсі втупилася в очі, які зістрибнули зі сторінки на неї. Двері відчинилися, і Невада увійшов. Він кинув один погляд на Елліс, і його вираз обличчя застиг.

— З тобою все гаразд? – запитав Невада.

— Я в порядку, Майк, – твердо відповіла Елліс.

— Як я щойно сказала агенту Кроу, вона добре впоралася, – сказала Спенсер.

Невада видихнув, і Мейсі відчула, що він намагається розвіяти накопичену злість. — Дякую, агенте Спенсер.

— Нема за що. – Вона повернулася і налила чашку кави, яку передала Елліс, перш ніж приготувати собі. — Елліс запам'ятала, що від нападника виразно пахло потом і запахом тіла.

— Ніби він щойно тренувався або займався фізичною працею. – Елліс зім'яла серветки в руці. — І його передній зуб був трохи надщерблений. Не можу повірити, що я ніколи не пам'ятала про це раніше. Але коли я побачила його очі, все пригадалося.

— Ви сказали, що він також щось сказав вам, – сказала Спенсер.

— Він сказав: "Ти ніколи мене не забудеш". Той мудак мав рацію.

— Спогади не повинні мати над вами владу, – сказала Спенсер. — Зосередьтеся на тому, де ви є зараз.

Елліс відпила каву і відставила її. — До речі, мої колеги зустрічаються зі мною в місті. Ми прямуємо до найближчого бару. – Вона простягнула руку Спенсер. — Дякую за каву, але мені потрібно щось міцніше.

— Я вас не звинувачую, – сказала Спенсер. — Знову ж таки, чудова робота.

Елліс підхопила свій рюкзак, обійняла Неваду і пішла. Спенсер почала збирати свої олівці, гумки та блокнот для малювання. — А тепер мені треба їхати в аеропорт Роанок, щоб встигнути на рейс до Нешвіла.

— А що там? – запитав Невада.

— Кейс. – Вона підняла на нього погляд. — Я все ще не уявляю вас тут, спеціальний агент Невада.

— *Шериф*, і це мій дім. Моє місце тут.

— Мій дім там, де я ставлю мольберт, бажано подалі від місця, де я виросла. – Спенсер зачинила свою валізу.

Мейсі не могла закидати камінням Неваду за те, що він повернувся додому. Вона жила за милю від того самого житлового комплексу, в якому виросла в дитинстві. Коли психіатр, до якого вона була змушена звернутися після нападу, запитав, чому вона повернулася в той район, вона не знала. Просто відчула, що це правильно.

Спенсер зробила останній ковток кави. — Я вірю, що малюнок допоможе. Я розчарована, що ми не змогли зв'язатися з пані Кеннеді, але мені треба йти. Якщо я вам знову знадоблюся, це може статися через кілька днів. — Стукіт підборів Спенсер відлунював у коридорі.

Мейсі сіла в крісло, поклала перед собою ескіз, довго вивчала його, а потім зробила кілька знімків телефоном. Гострі очі. Вузьке обличчя. Підтягнуте тіло. Все це могло змінитися. З віком чоловіки повнішали, ставали більш м'язистими або товстішими.

— Чи не міг би ти дістати копію шкільного альбому за 2004-2005 рік? Я шукаю хлопчика зі зламаним зубом.

— Я надішлю його в офіс, — відповів Невада.

Хто ти, в біса, такий?

— Де Деббі Роберсон? — запитала Мейсі.

— Вона в будинку своєї матері, — відповів Невада.

— Вона знає про Бет?

— Знає. І у нас є помічник шерифа, який щогодини проїжджає повз будинок.

Вказуючи на ескіз, вона сказала: — Добре, тому що цей хлопець ще не закінчив "Глибокий втечу".

Коли Брук приїхала в Роанок і побачила, як тіло Бет Ватсон везуть на катапульті в холодильну камеру, було вже за шосту вечора, і стояла суцільна темрява. Повертаючись на північ до Діп Ран, вона зателефонувала Метту.

— Мамо. — На задньому плані пищала і дзижчала відеогра.

— Просто перевіряю, дитино.

— Де ти?

— В дорозі, повертаюся до міста. Це буде ще одна довга ніч.

— Що ще нового?

— До речі про нове, Тайлер Ваятт сказав, що ти тусуєшся з ним.

Тиша. — Лише кілька хвилин.

— Що ти робив у Lucky's? — Вісімнадцятиколісна машина пролетіла повз неї, набираючи швидкість для підйому на наступний пагорб з повним вантажем.

— Просто тусувався. Нічого особливого.

— Якщо я дізнаюся, що ти п'єш, приятелю, та відеогра, яку я чую на задньому плані, полетить у смітник.

— Боже, мамо, ти не повинна бути такою напруженою. Хіба ти не була колись дитиною?

— Була. І я наробила великих помилок, які не хочу, щоб ти повторював.

— Я хлопець. Я не можу завагітніти.

Ці слова боляче вдарили її в серце, і вона порухувала до десяти. — Я говорю про те, що ти довіряєш не тим людям.

— Вибач, мамо. Я не хотів тебе образити.

— Такі діти, як Тайлер Ваятт, використовують гроші, щоб виплутатися з неприємностей. Ми з тобою не маємо такої розкоші.

— Я розумію. Справді розумію.

— Сподіваюся, що так. — Вона послабила хватку на кермі. — Бабуся вдома?

— Вона сказала, що буде тут за кілька хвилин.

— Добре. Побачимося пізніше. Люблю тебе.

— І я тебе, мамо.

Вона поклала трубку, впустивши мобільний на коліна. Дні, коли вона захищала Метта від усієї потворної правди світу, швидко добігали кінця.

Через півгодини вона в'їхала на парковку будинку для літніх людей. Освітлена великими ліхтарями стоянка була наполовину заповнена автомобілями. Жінка жонглювала квітковою композицією, коли вона прямувала всередину, а також чоловік, який штовхав набагато старшого чоловіка в інвалідному візку вздовж тротуару.

Вийшовши з машини, вона підійшла до стійки реєстрації. — Я помічник шерифа Беннетт. Я тут, щоб побачити лікаря Брюса Шоу.

— Він пішов близько години тому, — відповіла секретарка.

— У вас є його номер? — запитала вона.

— Звичайно. — Секретарка записала номер лікаря на папірці.

Брук подякувала жінці і, вийшовши на вулицю, зателефонувала Брюсу. Він відповів на третій гудок.

— Лікар Шоу. — Його голос був глибоким і тривожно задиханим.

Брук знову представилася. — Сподіваюся, ми зможемо зустрітися. У мене є кілька запитань до вас про одного з ваших співробітників.

— Хіба ви не чули? Деббі жива і здорова.

— Так, я знаю це. Мої питання стосуються декого іншого.

— Кого?

— Я не хочу говорити про це по телефону. — На задньому плані вона почула радісні вигуки. — Де ви знаходитесь? Я можу приїхати до вас.

— Я на футбольному матчі. Я тренер, тому зараз не найкращий час. — На задньому плані знову почулися вигуки, і Брюс вигукнув: — Хороша робота.

Вона подумала про мазок з ясен в машині. — То коли?

— Давайте зустрінемося в моєму кабінеті за дві години. Я закінчу тут і зможу заскочити.

— Побачимося тут о сьомій.

Вона поклала слухавку і пішла до своєї машини, а вуличні ліхтарі гули навколо неї, коли її обдало холодним поривом повітря. Коли вона потягнулася до ручки дверцят автомобіля, тремтіння пробігло по її хребту, а внизу живота закутилося неспокійне відчуття.

Рука Брук потягнулася до пістолета, і вона оглянула парковку. Чоловік, який штовхав інвалідний візок, тепер прямував всередину. Світло клацнуло і зашипіло. Але на парковці більше нікого не було.

Вона повільно сіла в машину. За кермом вона чекала і спостерігала — чого, вона не знала.

Раптова потреба побачити сина наздогнала її. Якщо життя чогось і навчило її, так це прислухатися до своїх інстинктів.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Середа, 20 листопада, 20:00

Невада і Мейсі прибули до будинку, який Деббі Роберсон ділила з Бет Ватсон. На місці події був фургон судмедекспертів штату, і згідно з наказом Невади, всі розглядали цей будинок як частину місця злочину.

Деббі Роберсон стояла біля свого будинку, склавши руки на грудях, і розмовляла з помічником шерифа, який охороняв місце злочину.

— Я думала, що пані Роберсон вдома у своєї матері, – сказала Мейсі.

— Мабуть, ні, – відповів Невада.

— Вона не виглядає щасливою.

— Їй до біса пощастило, що вона жива, – пробурчав Невада.

Коли вони підійшли до жінки, Мейсі сказала — Пані Роберсон.

Деббі відвернулася від помічника шерифа, на її обличчі була суміш гніву і страху. — Вони не пускають мене всередину, щоб забрати мої речі.

— Будинок – місце злочину, – сказала Мейсі. — Вони не можуть впустити вас прямо зараз.

— Як це може бути місцем злочину? Бет знайшли не тут.

— Але, швидше за все, саме тут стався злочин, – пояснила Мейсі. — Місце злочину охоплює всі місця, де вбивця і жертва взаємодіяли під час викрадення і вбивства.

— Її машини тут немає. Це означає, що ви збираєтеся зробити все це з її машиною?

— Як тільки ми її знайдемо, так, – відповів Невада. — Дуже ймовірно, що він перевозив її або її рештки в якийсь момент в цій машині.

Деббі похитала головою. — Я все ще намагаюся усвідомити той факт, що Бет мертва.

— Так, мем, – відповів Невада. — Що ви можете розповісти нам про неї?

— До того, як вона переїхала до мене, вона жила в місті близько шести місяців, – сказала Деббі. — Вона була подругою подруги, якій потрібно було десь жити. Ми стали хорошими подругами. Вона з маленького містечка на південному заході Вірджинії. Її мрією було вступити до університету на програму CNA. Вона хотіла бути асистентом медсестри.

— А як же сім'я? – запитала Мейсі.

Коли поліцейські заходили і виходили з її будинку, Деббі похитала головою. — У неї є брат. Його звуть Марк, але я його ніколи не бачила.

— Марк Ватсон? – перепитав Невада.

— Так. Я вважаю, що він служить на флоті і зараз перебуває у відрядженні. З ним може бути важко зв'язатися. З того, що вона мені розповіла, він був її єдиним рідним братом.

— Брат старший чи молодший? – запитала Мейсі.

— Думаю, що старший.

— А їхні батьки є на фото? – запитала Мейсі.

— Батько не був фігурою в її житті, а мати померла кілька років тому. Вона зробила свій власний шлях.

— Вона з кимось зустрічалася? – запитав Невада.

— Не дуже. Я маю на увазі, що вона пішла на побачення кілька місяців тому, але вона така собі домосідка.

Від Деббі вони дізналися, що Бет працювала шістдесят-сімдесят годин на тиждень і її всі любили. Не було ніякої небажаної уваги з боку персоналу або незнайомців. Ніяких тривожних сигналів. Не було нічого, що змушувало б когось нервувати або побоюватися за безпеку Бет.

— Ви комусь говорили, що помінялися з Бет розкладом? – запитала Мейсі.

— Бет сказала, що сама про це подбала.

— Ви все ще живете з батьками? – запитала Мейсі.

— Вдома трохи божевільна обстановка. – Сумна посмішка скривила її губи. — Моя мама дуже налякана і висить на волосині.

— А як щодо вашого хлопця? – запитав Невада.

— Рейф насправді не мій хлопець, і він був досить здивований увагою в поліцейському відділку. Він не відповів на жодне з моїх повідомлень чи дзвінків.

— У вас є інші друзі?

— Так. Я зроблю кілька дзвінків. Мені справді треба переодягнутися і спакувати сумку.

— Це може зачекати, – сказала Мейсі.

— Це паршиво, – пробурмотіла Деббі.

— Так, це так, – відповіла Мейсі.

Невада провів Деббі до її машини, нахиливши голову в бік жінки, яка продовжувала говорити і показувати на свій будинок. Нарешті, похитавши головою, Деббі сіла в машину і поїхала.

Коли Невада повертався до Мейсі, на його телефон прийшло повідомлення. — Це від судмедексперта. Доктор Сквібб вважає обстеження Бет Ватсон першочерговим завданням.

— Я знаю, що Беннетт збиралася поговорити з Брюсом Шоу, але я б хотіла поговорити з ним сама. – Мейсі набрала номер офісу лікаря.

— Питання про Сінді?

— Так. А також про Бет і зміну розкладу з Деббі. Я все ще думаю, що тут щось є, але я не дізнаюся, поки не побачу.

Мейсі набрала номер Брюса Шоу. Телефон задзвонив один раз і перейшов на голосову пошту. — *Це лікар Брюс Шоу. Я не можу відповісти. Залиште повідомлення. А якщо це невідкладна медична допомога, зателефонуйте 911.*

— Лікарю Шоу, це спеціальний агент Мейсі Кроу. Зателефонуйте мені. У мене до вас кілька запитань.

Вони вдягли латексні рукавички та бахіли і зайшли до будинку, який можна було легко прийняти за домівки інших жертв. — Після того, як ми обшукаємо власність, ми зможемо побачити розтин, — сказав Невада.

— Помічниця шерифа Беннетт приєднається до нас?

— Вона написала мені. Вона поговорить зі своїм сином, а потім приїде до нас.

Брюс Шоу жив у кількох містах, коли здобував медичну освіту, а потім проходив інтернатуру та резидентуру. Чи збільшилася кількість злочинів, коли він переїхав до нового міста? — Такі хлопці, як він, просто не відмовляються від найкращої роботи у своєму жалюгідному житті.

Мейсі набрала номер Енді. Енді взяла трубку на третьому гудку. — Скажи мені, що у тебе є зачіпка по ViCAP.

— І тобі доброго вечора, агенте Кроу. — Енді засміялася, явно звикнувши до несподіваного підходу Мейсі. — Насправді, у мене є два можливих збіги. У Балтиморі в 2007 році чоловік у масці згвалтував двох жінок. Він використовував червону мотузку, щоб зв'язати їм руки. Через шість місяців після згвалтування одну жінку задушили. Знову ж таки, була використана червона мотузка. У 2012 році в Атланті сталося дві смерті. Обидві жінки були неодноразово задушені, а їхні руки були зв'язані червоною мотузкою. До речі, всі жертви жили в одноповерхових будинках. Я попросила, щоб ДНК, взяті на всіх місцях злочинів, відправили до Квантіко разом з матеріалами їхніх справ.

— Гарна робота.

— Так і є, якщо я скажу, що це моя робота, — відповіла Енді.

— Балтимор і Атланта знаходяться в межах їзди від Діп Ран, — сказала Мейсі.

— Я продовжу пошуки, — сказала Енді. — Можливо, є ще справи. Я зателефоную тобі, коли матиму більше інформації про справи в Балтиморі та Атланті.

— Може, нам пощастить.

— Мейсі, це не везіння. Це зв'язок і комп'ютери.

І тут Мейсі додала: — Подивись, що можна дізнатися про Сінді Шоу. Вона була старшокласницею, яка зникла приблизно в той же час, що і моя жертва.

— Я подивлюся, що зможу знайти.

— Енді, я забираю назад все, що сказала про комп'ютерників. — Мейсі поклала слухавку, і Енді розсміялася. — Ти отримав більшу частину, Невадо?

— Ага.

Вхідні двері відчинилися до маленької вітальні, яку вона бачила у вікно вчора. Усередині вона побачила, що блакитний диван був зношений, але колись він був найкращим у своєму роді. Пара зелених м'яких крісел також виглядали старими, але дорогими. Те саме можна було сказати про всі меблі, які вона побачила.

У передпокої вони обидва дивилися на стоси невідкритих банок з фарбою, валиків і пензлів, стоси газет і поліетиленової плівки.

— Здається, у моєї тітки Сьюзан був такий самий диван. Такого ж кольору, але не такий дорогий, — сказала Мейсі. — Тільки вона накривала його пластиком, і коли я сідала на нього в шортах, шкіра на задній частині ніг злипалася, коли я намагалася встати. — Вона провела пальцями по тумбочці, простеживши лінію

пилу. — Схоже, що мешканці будинку для літніх людей або їхні сім'ї передали Деббі меблі у спадок. Вона, мабуть, популярна.

Ремінь з пістолетом Невади закрипів, коли він переніс свою вагу. — Кілька сімей звернулися до неї, і вона змогла працювати багато понаднормово.

— Часто залишала Ватсон тут саму?

— Це ще більше підтверджує мою теорію про те, що смерть Ватсон була спланованою, а не імпульсивною.

— Згодна.

Більшість вбивств були незапланованими. У цих випадках вбивці-аматори випадково залишали щось після себе, що найчастіше призводило до їхнього затримання. Принцип обміну Локарда означає, що ніхто не входив на місце злочину і не виходив з нього, не залишивши слідів, таких як ДНК, волокна волосся, відбитки пальців, сміття або сліди ніг.

Мейсі зайшла на кухню. Стіл був пережитком вісімдесятих з шістьма відповідними стільцями. Деббі чи Бет розстелила дві квадратні зелені скатертини, наче хотіла з кимось поділитися своїм сніданком.

— Наш гвалтівник брав по одному предмету з дому кожної жертви, — сказала Мейсі. — Він любив розбивати набори. — Вона підійшла до прилавка і натиснула на фігурку принца. Вона взяла її в руки і струснула дрібку солі на долоні. — Де його принцеса?

Невада обвів поглядом кімнату. — Я її не бачу.

Вона помітила, що ручка задніх дверей була витерта від відбитків пальців. Вони були прочинені. Вона зробила нотатку, щоб уточнити у слідчої бригади, чи не вони знайшли двері таким чином.

У холодильнику було з десяток банок пива, майже порожня банка арахісового масла, банка кошернах маринованих огірків, миска, повна пачок вершкового масла і різних приправ.

Мейсі перевірила шафи, виявивши там ще більше вживаного посуду, чашок і склянок. — Нагадує мені про маму та її божевільну колекцію.

— Вона померла, коли ти була в коледжі, так?

Вона була здивована, що він пам'ятає таку деталь. — Так.

— Вона коли-небудь говорила з тобою про твоє вдовечеріння?

Мейсі була зовсім не схожа на своїх прийомних батьків і змалку звикла відповідати на запитання про прийомних батьків. — Небагато. Коли я запитала її кілька років тому про мою біологічну матір, вона сказала, що не знає про неї жодних подробиць.

— Як ти думаєш, вона знала правду?

— Хотілося б вірити, що мама і тато не знали найгіршого, але я ніколи не дізнаюся. Моя мама була експертом в ігноруванні деяких речей. Тато знав, що моя біологічна мати померла під час пологів, але ніколи не повідомляв про її смерть.

— Твій батько боявся того, що станеться з тобою, його дружиною і з ним самим, якщо він це зробить.

Її не здивувало, що Невада докопався до деталей цієї справи. — Гадаю, що так.

Мейсі глянула на настінний календар, що бовтався під парою жаб'ячих магнітів. І Деббі, і Бет вписали туди свої робочі графіки. Деббі закреслила дати з неділі на вівторок і вписала ім'я Бет.

Вони пройшли коридором до спальні і побачили двох техніків у задній спальні ліворуч. Один з них фотографував кімнату, а інший витирав пил з відчиненого вікна, щоб зняти відбитки пальців.

Простирадла на ліжку були зім'яті, а пульт лежав на тумбочці разом з пакетом чипсів. Він уявляв, як Бет сидить тут і дивиться телевізор.

— Бет була сильною жінкою, – сказав Невада. — Фізично. Якщо великому пацієнтові потрібна була допомога з пересуванням, вони кликали Бет.

— На її руках не було оборонних ран, – сказала Мейсі, підійшовши до вікна і виглянувши назовні. — Він здивував її. Можливо, вона задрімала, коли дивилася телевізор.

У сусідній ванній кімнаті на підлозі валялися сірі піжамні штани і футбольна футболка. Не закритий тюбик зубної пасти, здавлений посередині, лежав поруч із зубною щіткою, яка лежала на боці. У душовій кімнаті стояла колекція шампунів, бритва і шматок білого мила.

— Її останній вечір був нормальним, поки вона не задрімала і не прокинулася від того, що він стояв над нею. – Вона повернулася до вживаного комода з вісьмома шухлядами та овальними ручками з потьмянілої латуні. На комоді лежало шість сережок, розкиданих навколо. На перший погляд, цей хаос був ще однією жертвою перевтомленої медичної асистентки, готової розслабитися після довгої зміни.

— Сережки були розташовані в акуратний ряд. Пліч-о-пліч. Колекція одиночних сережок, які є у кожного, хто носить сережки. Але самородки кидають у шухляду або скриньку для прикрас, бо все ще плекають надію, що пару до них знайдуть. Я ніколи не клала свої на такий комод.

Вона потягнулася до задньої кишені і дістала телефон, зробивши кілька фотографій колекції.

— Зловмисник зібрав по одній сережці для трофею або сувеніра, – сказав Невада.

Вона подивилася на тумбочку, де стояла фотографія Бет. Її посмішка була щирою і блискучою, а сонце відбивалося в зелені її очей. — Бет носить ніжні сережки-обручі з дрібними дорогоцінними каменями.

Невада знайшов самотню сережку у формі місяця з блискучим каменем на комоді. — Хто б не вбив Бет, він спостерігав за нею деякий час.

— Згодна. – Мейсі повернулася до техника. — Є ідеї, як він потрапив до будинку?

Технік опустив камеру. — Задні двері були відчинені.

— Чи є сліди взуття, що ведуть до них? – запитав Невада.

— Можливо, у мене є частковий відбиток, – відповів технік. — Я позначив відбиток червоними прапорцями і зробив зліпки.

— Чи можете ви визначити, що це було за взуття? – запитав Невада.

— Я б сказав, що це чоловіче спортивне взуття, десятого або одинадцятого розміру, судячи з відбитка, знайденого біля воріт.

— Ми подивимось.

Мейсі пішла за Невадою до задніх дверей будинку. Він увімкнув ліхтарик, освітлюючи стежку, коли вони рухалися до задньої огорожі. Світло вихопило червоні прапори і білі залишки гіпсу. Він направив світло через паркан. — Це пересічена місцевість, і вночі тут важко шукати. Ми можемо повернутися завтра.

— Я не відстану. Ходімо.

— Як хочеш.

Мейсі йшла за Невадою, вивчаючи місцевість навколо задніх дверей, а потім уздовж вузької стежки, що вела до воріт. Він відчинив хвіртку, і вони пройшли крізь неї, рухаючись до густого лісу.

Наближаючись, він обережно і неквапливо підійшов до густішої смуги гною, а потім до наступної. Він став на коліна і під світлом ліхтарика вивчав висихаючу грязьову калюжу. Посередині був відтиснутий вигнутий відбиток черевика, характерний для багатьох спортивних кросівок.

Мейсі опустила на коліна, трохи зіщулившись. Своїм телефоном вона зробила кілька знімків. — Тут нещодавно був дощ?

— У суботу ввечері.

— Бет і Деббі схожі. Можливо, йому було байдуже, кого з них вбивати. Обидві були в його смаку, і вбивство будь-якої з них дало б йому необхідний кайф.

— Судовому експерту потрібно зробити зліпок цього сліду.

Мейсі підвелася занадто швидко, і її ногу на знак протесту звело судомою. Біль підштовхнув її, і вона трохи спіткнулася. Вона зловила себе, схопивши Неваду за руку.

Його рука обхопила її передпліччя, врівноважуючи її. — З тобою все гаразд?

— Я в порядку. — Вона знизала плечима, вивільняючись з його обіймів. — Все добре.

— Ми можемо взяти паузу, Мейсі.

Мейсі стиснула пальці в кулак, опираючись бажанню помасажувати ногу. — Біль нагадує мені, що я жива. Нагадує мені про моє призначення.

Невада довго дивився на неї, потім похитав головою і вилаявся. — Ремсі відправив тебе до мене, знаючи, що ти не готова до цього. Тобі потрібно більше часу, щоб зцілитися.

— Ти говориш так, ніби Ремсі послав команду "Б".

— Я не це мав на увазі. Ремсі поставив справу вище твого здоров'я, Мейсі.

Мейсі мала в своєму арсеналі чималу кількість нецензурних слів, і вона проковтнула повний рот. — Коли цю справу буде розкрито, всі побачать, наскільки я все ще ефективна.

Брук Беннетт отримала кілька смс від Брюса Шоу, в яких він повідомляв, що запізнюється. Першого разу це була гра, яка перейшла в овертайм. Вдруге це був дзвінок від його сусіда про прорив труби.

Коли вони зустрілися на парковці будинку для літніх людей, було вже за десяту. Він під'їхав без особливого поспіху і вийшов з машини так, ніби у нього

був увесь час у світі. Він був одягнений у спортивні штани і світшот. Він рухався кроками набагато молодшого чоловіка.

Вона вийшла з машини. — Лікарю Шоу.

Він повернувся і посміхнувся, цілеспрямовано рухаючись до неї. — Помічниця шерифа Беннетт. Що я можу для вас зробити?

— Я хочу побачити графік роботи закладу за останній місяць.

— Це займе деякий час, — сказав він. — Мені доведеться поговорити з персоналом, а вони не відкриваються до дев'ятої ранку. — Він посміхнувся. — Банкірський час.

— Я хочу запитати вас про Бет Ватсон.

Він склав руки. — А що з нею?

— Її знайшли вбитою сьогодні ввечері.

Він замовк, втягуючи повільний, рівний подих. — Це жахливо. Господи. Що сталося?

— Я не можу зараз розповісти подробиць. Можете сказати, чи були у неї з кимось проблеми на роботі?

— Ні. Чорт, вона була милою дитиною. Важке сімейне життя. Я їй співчував. Вона нагадувала мені, звідки я родом.

— Чи був хтось або якась подія, яка здалася вам дивною останнім часом?

— Кілька місяців тому до нас вломилися. У нас вкрали гроші з каси і винесли алкоголь з кафе.

— Я цього не пам'ятаю.

— Я говорив про це з шерифом Гріном.

— Ви дзвонили йому нап'ямую?

— Ми з ним давно знайомі. Він був великим прихильником команди.

Вона вийняла з кишені мазок з щоки. — До речі, про команду, це підводить мене до другої причини мого візиту. Спеціальний агент Кроу попросила мене зібрати мазки з щік усіх футболістів з сезону 2004 року.

Він вигнув брову. — Вона думає, що це зробив хтось із нас?

— Вона перестраховується. Ви згодні?

— Звісно, давайте.

— Ви б хотіли, щоб це було в більш приватному місці?

— Мені нема чого приховувати.

Вона швидко надягла рукавички і вийняла тампон з контейнера. Він широко відкрив рот.

Коли вона нахилилася до нього, то вловила запах поту, мабуть, від напруженого тренування. М'язи її спини напружилися, а рука затремтіла. Її серце забилося швидше.

— З вами все гаразд, помічнице? — запитав він. — Ви виглядаєте трохи блідою.

— Я в порядку. — Надувши губи, вона витерла внутрішню сторону його щоки і швидко замінила тампон у флаконі.

Шоу уважно вивчав її. — Це все?

— Так.

— Я тут, щоб допомогти, помічник шерифа Беннетт. Дзвоніть мені в будь-який час.

Змахнувши рукою, він розвернувся. Коли він перетинав парковку, задзвонив його мобільний. Він зупинився, і раптове мерехтіння напруги пронизало його тіло. Він говорив тихими, уривчастими тонами, яких вона не могла розібрати, коли він почав швидко йти від неї. Коли він зник за вхідними дверима закладу, вираз його обличчя був розлюченим.

Що це, в біса, було?

Вона потерла потилицю і сіла в машину. Вона набрала номер своєї матері, але дзвінок потрапив на голосову пошту. — Мамо, зателефонуй мені. У мене до тебе кілька запитань про Брюса Шоу.

Була одинадцята, коли Невада висадив Мейсі біля її кімнати в motelі. — Дякую, що підвіз.

— Ти можеш залишитися у мене.

— Я не зможу заснути, — сказала вона.

— Це погано?

Вона посміхнулася, нахилилася вперед і поцілувала його в губи. — Побачимося вранці, Невадо.

— Востаннє я висаджував тебе в аеропорту. Наступне, що я пам'ятаю, як мені подзвонили і сказали, що ти в комі.

Вона обшукала його обличчя. — Я велика дівчинка, Невадо.

— Яка любить ризикувати.

— Як я вже казала Ремзі, це те, хто я є.

Він насупився, похитав головою, і вона знала, що в його голові кружляють ще якісь думки. — Я почекаю, поки ти зайдеш всередину.

Вона схопила свій рюкзак, вийшла з машини і попрямувала до дверей motelю. Вона вставила ключ у замок і штовхнула двері, швидко оглянувши кімнату. Вона озирнулася на машину Невади і підняла руку, щоб дати йому знак, що все чисто. Він блимнув фарами, зачекав, поки вона зачинить і замкне двері.

Потім Мейсі штовхнула важкий стілець перед дверима. Вона вийняла свою зброю, поклала її на невелику тумбочку біля ванної кімнати і скинула черевики. Вона увімкнула гарячий душ і роздяглася. Вона ступила під гарячу воду і ледь не застогнала від полегшення, коли вода хлинула на її шкіру.

Вона затрималася, поки не прогнала холод з кісток, а потім, вийшовши з душу, витерлася рушником. Вона накинула футболку ФБР, поклала пістолет, телефон і зарядний пристрій на тумбочку і схопила рюкзак, перш ніж залізти під ковдру.

Наступні півгодини вона провела за ноутбуком, пишучи нотатки у справі та складаючи список свідків, яких треба було допитати завтра. Потім прийшов електронний лист. Там було повідомлення від Енді. У темі було написано "Сінді Шоу".

Енді отримала доступ до автомобільних записів і знайшла водійське посвідчення, видане Сінді Шоу в 2004 році. На кольоровій фотографії була зображена молода дівчина з довгим темним волоссям, широкою посмішкою і

веснянками, які не пом'якшували настороженості в її карих очах. Мейсі бачила незліченну кількість втікачів з таким самим поглядом.

Сінді була схожа на Тобі, Бет і жертв зґвалтувань. — Господи, дитино. Що з тобою сталося?

Мейсі прокрутила електронний лист і побачила примітку Енді про те, що на Сінді немає жодних інших записів – ні кримінальних, ні публічних.

Вона закрила ноутбук і затиснула перенісся. Відкинула голову назад і заплющила очі.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Спочатку звук був слабким, але він не вщухав. Це був звук нігтів, що впиваються в землю. Хтось намагався вибратися з могили.

— *Я все ще тут*, – сказала Сінді. — *Не залишай мене, як і всіх інших.*

— Чого ти хочеш? – запитала Мейсі.

— *Знайди мене, як ти знайшла інших. Я хочу повернутися додому.*

— Яких інших?

— *Знайди мене.*

— Де ти, чорт забирай?

Мейсі прокинулася від грюкання дверцят машини біля її кімнати, і вона підхопилася на ліжку. Серце калатало, вона обшукала кімнату, очікуючи найгіршого. Вона схопила пістолет і перекинула ноги через край ліжка. Стілець залишився стояти перед зачиненими дверима.

— З усіх мертвих людей, з якими я хотіла б поговорити, ти не та, Сінді Шоу. – Вона провела рукою по волоссю. — А як щодо тебе, тату? Чому б тобі не приєднатися? Ти винен мені кілька хороших розмов. А мама? Їй би не завадило пару добрих слів.

Вона сіла на край ліжка, поклала пістолет поруч і опустила голову на руки. — А тепер я запрошую своїх мертвих батьків поговорити зі мною. Я офіційно з'їхала з глузду.

Усьому цьому була логічна причина. Вона готова посперечатися, що МРТ і хороший невролог могли б це пояснити. Навіть психіатр міг би бути корисним на цьому етапі. Будь-хто, хто міг би пояснити, чому її мозок зараз обробляє факти голосом мертвої дівчини, яку вона ніколи не бачила.

Обережно відкинувшись на подушки, вона кілька хвилин, може, навіть півгодини, дивилася на білу від попкорну стелю. Повільно її калатаюче серце затихло, і неприродна енергія просочилася з її тіла. Її очі заплющилися. Нарешті, вона поринула в сон.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Середа, 20 листопада, 23:10

Брук їхала довгою дорогою, що вела до її будинку. Кожен м'яз її спини болів. Шлунок бурчав від голоду. Вона очікувала побачити світло телевізора в кімнаті матері, але в будинку було темно.

Вона піднялася по сходах і увійшла у вхідні двері. Нічник, що світився поруч, мав би полегшити Брук пізні нічні приїзди і не дати їй спіткнутися об туфлі одинадцятого розміру, які Метт залишив валятися навколо.

У будинку було мирно тихо, і вона була рада. Вона повернулася центральним коридором до кухні і відкрила холодильник. Там стояла тарілка з куркою, рисом і броколі, загорнута в поліетилен і прикріплена записка з написом **"ПОЇЖ!"**

Брук посміхнулася, взявши тарілку і поставивши її в маленьку мікрохвильовку. Вона ввімкнула її на дві хвилини і натиснула кнопку "Старт". Поки машина дзижчала і тарілка оберталася, вона відкрила холодильник і дістала газовану воду. Вона відкрила кришечку і зробила довгий потяг, перш ніж приставити холодну пляшку до голови.

Почувши кроки, вона обернулася і побачила Метта, який стояв на порозі. Він був одягнений у спортивні штани, баскетбольну футболку, а його темне волосся стирчало на маківці.

— Я не був упевнений, що ти дійдеш додому, – сказав Метт.

— Мені довелося зробити перерву. Бабуся нагорі спить?

— Ні. – Метт позіхнув. — Її викликали на роботу. Вона знає, що я можу подбати про себе.

Звичайно, її син міг про себе подбати. Але після того, як вона повернулася з місця свого першого вбивства, їй не подобалася думка про те, що він залишиться сам. — Бабуся сказала, коли повернеться?

— Вона сказала, що відвезе мене вранці до школи.

Брук підійшла ближче й обійняла сина. Його м'язи напружилися, і він спробував вирватися, але вона міцно тримала його. Не лише до нього, але й до спогадів про те, як він був маленьким і нічого не хотів більше, ніж обійматися. Нарешті він розслабився в її обіймах. У її молодому чоловікові все ще було щось від маленького хлопчика.

Брук поцілувала його в щоку. — Дякую, що дозволив мамі тебе обійняти.

Він вирвався з її обіймів. — Я чув, що сталося вбивство.

Його заява повернула зовнішній світ назад. — Так і було. Дівчинка, не набагато старша за тебе.

— Як вона померла?

Брук підійшла до плити, перевірила кришку мідного чайника, а потім увімкнула конфорку. — Не можу сказати. Коли зможу, ми поговоримо про це.

— Дивно, що це сталося в Діп Ран.

— Таке трапляється скрізь, синку, — сказала вона. — У світі не існує такого поняття, як справжня безпека. Це ілюзія, тому я хочу, щоб ти був дуже обережним.

— Я не дитина, мамо.

Вона подивилася на свого сина, цього молодого чоловіка, і зрозуміла, що він має рацію. — Зрозуміло.

Коли він провів пальцями по своєму густому темному волоссю, вона побачила подряпини на його кісточках. — Що сталося з твоєю рукою?

— Нічого.

— Щось сталося. — Вона негайно перехрестилася, взявши його руку в свою. Він спробував вирватися, але вона міцно тримала його. — Ти побився?

Він знизав плечима, що так нагадало їй її саму в цьому віці. У неї були відповіді на всі питання і навіть більше. — Нічого особливого.

— Це був Тайлер?

— Він має на мене зуб, але я можу про нього подбати.

— Бійки — це велика проблема, Меттью. Через них тебе можуть вигнати зі школи.

— Це була просто бійка з хлопцями. Нічого страшного.

Чайник свистів, кричав і шипів, поки Брук не зняла його з конфорки. Вона не потягнулася за чашкою, її думки були розсіяні. — Метте, тобі краще лягати спати. Я побуду тут сьогодні, а вранці відвезу тебе до школи.

— Бабуся сказала, що зробить це.

— Я зроблю це. — Вона поцілувала його в лоб і змусила посміхнутися. — Іди.

— Добре, мамо.

Почувши, як зачинилися двері його спальні, вона піднялася сходами до своєї спальні і втупилася в акуратно застелене ліжко. Замість того, щоб лягти, вона сіла на край. Вона подивилася на фотографію Метта і її, зроблену через кілька місяців після його народження. Її довге темне волосся спадало на обличчя, вона сама була дитиною. Її мати, пастор і друзі радили їй віддати дитину на всиновлення. І вона, чесно кажучи, думала про це. До цього дня їй було боляче думати про це. Вона не хотіла бачити його, коли він народився. Вона була виснажена, налякана і принижена тим, що стала сімнадцятирічною незаміжньою матір'ю.

Саме шериф Грін прийшов до неї в лікарню і сказав, що вона зобов'язана хоча б раз потримати свого сина на руках. А коли вона все ще вагалася, він попросив медсестру принести їй дитину.

Шериф Грін поклав Метта їй на руки. Її хлопчик був верескливим, метушливим клубочком з червоним обличчям і темним волоссям, яке вже виглядало так, ніби його треба було підстригти. На нього було не дуже приємно дивитися. І вона по вуха закохалася в нього.

Брук все ще злилася на Гріна за те, що він неправильно поведився з ДНК, але, незважаючи ні на що, вона ніколи не могла ненавидіти цього чоловіка.

Вона поклала фото назад на тумбочку. Віконниці за вікном загуркотіли на вітрі. Вона підвелася і пішла до кімнати сина, сіла на край його ліжка і розтирала йому спину, поки він не сів.

Він позіхнув. — Що відбувається, мамо?

Вона витягла з кишені ще один тампон для мазка з щоки. — Відкрий ширше, синку. Потрібен швидкий мазок.

Він підкорився, і коли вона запечатала тампон назад у футляр, він запитав: — Для чого це?

— Просто божевільний проект по дослідженню предків, приятелю. Не хвилюйся. Повертайся до сну.

Коли він перевернувся і знову заснув, вона поспішила спуститися сходами вниз і вийти через вхідні двері. На мить зупинилася на свіжому повітрі і зробила глибокий вдих. Господи. Невже це було осине гніздо, яке вона справді хотіла розворушити?

Позаду неї пролунали кроки, і в одну мить секунди сповільнилися. Її рука потягнулася до зброї. Її тіло приготувалося до нападу. Її периферійний зір вловив мерехтіння руху. Лижна маска з'явилася прямо перед правим перехрестям, з'єднаним з її щелепою. Біль пронизав її череп, а мозок закоротило. Вона похитнулася, а потім впала на коліна. Вона намацала приклад своєї зброї, але нападник вихопив його у неї.

Потім він смикнув її назад, вдаривши тілом об дерево. Біль пронизав її тіло. Вона впала на землю, і в ту ж мить він опинився зверху, притиснувши її до землі. Він затулив їй ніс і рот вологою ганчіркою.

Вона затамувала подих, продовжуючи дригати ногами. Вона чула його рівне, рівномірне дихання, в той час як її власне серце калатало, а легені горіли від нестачі повітря.

— Дихай, – наказав він. Коли вона не підкорилася, він підняв свою вагу, а потім вдарив її по середній частині тіла, вибиваючи з неї повітря. Агонія сколихнула її тіло.

— Заспокойся, – тихо проспівав він їй на вухо. — Забудь про це. Ти ж не хочеш розбудити Метта?

Він спостерігав за нею. Він знав про Метта. Усвідомлення того, що її син може бути в небезпеці, запалило в ній подвійне полум'я страху і гніву.

— Здайся мені, – наказав він. — Віддай мені цю перемогу, і я залишу Метта в живих.

Але він не вбивав її відразу. Він не поспішав з нею. Її покірність зараз могла б не лише зберегти життя її синові, але й дати їй час, щоб знайти спосіб втекти.

Спогади про яскраво-фіолетові синці на шиї Бет Ватсон викликали у неї мороз по шкірі. Вона зовсім не хотіла вмирати, особливо так. У її житті було стільки всього, що вона повинна була зробити.

Але вона вдихнула і всмоктала хімікати в кров. Вона відчула легке запаморочення, і спокуслива хвиля наркотиків прокотилася по її тілу, притупляючи гострий біль, що палав у потилиці.

Коли її м'язи розслабилися, вона почула його сміх.

Біль відступив, і те невелике світло, що лишилося від місяця, потьмяніло до цілковитої темряви.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Четвер, 21 листопада, 7:30

Коли Мейсі і Невада прибули в Роанок до Західного окружного офісу судмедекспертизи штату Вірджинія, жоден з них не розмовляв, оскільки вони показали свої посвідчення і одягли халати і латексні рукавички перед тим, як увійти до великої кімнати для розтину, де знаходилися рештки Бет Ватсон. З верхнього динаміка грала класична музика.

Лікар Сківбб був одягнений у халат і перевіряв свої інструменти, поки технік котив каталку і ставив її біля раковини з нержавіючої сталі, прикріпленої до його робочого місця. Технік заблокував колеса каталки, а потім розташував столик з інструментами ближче до лікаря.

— Дякуємо, що запросили нас, лікарю Сківбб, — сказала Мейсі.

— Звичайно, — відповів лікар Сківбб. — Якщо ви не заперечуєте, нам треба починати. У нас зранку повно справ.

— Як тільки ви будете готові, — сказала вона.

Технік увімкнув верхнє світло, яке засяяло на гострих інструментах. Лікар Сківбб натиснув ногою на кнопку, яка увімкнула верхній мікрофон.

Лікар назвав своє ім'я, а також ім'я Невади, техніка та її. — Це рештки Елізабет Джин Ватсон, яка народилася 3 червня 1999 року. Сьогодні 21 листопада 2019 року, 8:02 ранку.

Технік обережно зняв простирadlo, щоб відкрити бліде тіло Бет Ватсон.

У Мейсі стислося в грудях, коли вона подумала про свій власний досвід на порозі смерті. Як близько вона підійшла до того, щоб бути розсіченою на столі судмедексперта, подібному до цього.

Лікар Сківбб прочистив горло. — Сьогоднішній об'єкт — жінка. Здається, вона мала здорову вагу і хорошу фізичну форму.

Лікар піднявся на верхню частину каталки, повернувши шию пацієнтки вправо і показав чорно-сині синці, що оперізували її шию. Лікар уважніше оглянув сліди. У кількох місцях синці віддзеркалювали великі пальці.

— Чи можемо ми побачити рентгенівські знімки?

Технік клацнув на екрані комп'ютера, і на ньому з'явився знімок ший жертви. Лікар оглянув її. — Під'язикова кістка зламана. — Ця делікатна кістка часто ламалася під час удушення. — Однак синці на її ший демонструють різний стан загоєння, що означає, що її душили не один раз, а кілька разів протягом декількох днів. — Підтвердження не було несподіванкою, але воно було необхідним.

— Ви можете визначити, скільки разів її душили? – запитала Мейсі.

Лікар кілька разів повернув шию, а потім попросив показати рентгенівський знімок груднини. — Три, може, чотири рази. — Кілька секунд ніхто не говорив, перш ніж лікар продовжив. — Зверніть увагу, що в її груднині є волосяні тріщини. Він робив їй штучне дихання.

— Так само, як і Тобі Тернер, – сказав Невада.

— Кісткові сліди обох жертв майже ідентичні, – сказав лікар Сквибб.

Мейсі постукала пальцями по стегну, втягуючи в себе повітря, ніби дихала за них обох.

Лікар Сквибб підняв праву руку жертви. Краї нігтів були зазубрені.

— Де він її тримав? – запитала Мейсі, більше про себе.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Залишки снів вихопилися з тіні, і по її тілу пробігли мурашки. — Бруд на підощвах її ніг був проаналізований? – запитала вона.

— Ми відправили зразок в лабораторію, – відповів лікар Сквибб. — Це першочергове завдання. — Але це все одно означало, що на це можуть піти місяці. Телебачення змусило громадськість повірити, що лабораторні результати з'являються за лічені години, максимум дні. Насправді ж державні лабораторії були завалені зразками ДНК і крові з нескінченної кількості справ. Результати аналізів могли місяцями затримуватися в черзі до лабораторії.

Лікар почав із зовнішнього огляду, зазначивши, що Бет Ватсон важила 72 кг і мала зріст 175 см. На її ребрах, колінах і гомілках були незначні синці, а на зап'ястях і щиколотках – сліди ув'язнення.

— Ви відправили її кров на аналіз? – Виходячи зі стану спальні Бет, де не було жодних ознак боротьби, Мейсі запідозрила, що Бет була непритомною, коли вбивця викрав її з дому.

— Ми проводимо стандартний токсикологічний аналіз, – сказав лікар Сквибб.

Лікар Сквибб зазначив, що не було ніяких ознак вживання наркотиків, а також шрамів від старих травм або операцій. У неї було чотири татуювання, найпомітнішим з яких було зображення коня, що скаче на правому плечі.

Коли лікар підняв її праву руку, він виявив два дугоподібні сліди, що нагадували верхні та нижні зуби.

— Він вкусив її? – запитала Мейсі.

— Схоже на те.

— Ви можете сказати, чи передній зуб був зламаний?

— Не схоже.

— Можливо, він його полагодив, – сказала Мейсі.

Технік сфотографував сліди і зробив позначки на роздрукованій схемі, що зображала людське тіло.

Мейсі придушила поштовх гніву. — Ви взяли зразки волосся, рідини чи волокон з її тіла?

— Ми зібрали зразки сперми і три пасма волосся.

Лікар потягнувся за скальпелем і провів ним по правій стороні її грудей трохи вище грудей, а потім по лівій стороні грудей, з'єднавши два розрізи у формі літери V. Потім кінчик леза продовжив рух вниз по грудях і над животом,

створюючи класичний Y-подібний розріз. Це був жорстокий, але необхідний фінальний акт.

Наступну годину Мейсі і Невада мовчки спостерігали, як лікар розрізав тонкий шар жиру, що відокремлював шкіру від кісток. Кісткові ножиці розрізали ребра з обох боків її грудей, що дозволило йому зняти нагрудник і відкласти його вбік. Тепер серце, легені та внутрішні органи були відкриті. Протягом наступних трьох годин він оглядав і зважував її внутрішні органи. Врешті-решт він визначив, що вона була абсолютно здорова.

Коли Мейсі і Невада вийшли з кімнати для розтину, на її плечах оселився тягар, який нагадував їй, що це її робота – знищити злочинців.

— Я так хочу цього хлопця, що відчуваю його на смак, – сказала Мейсі.

— Тобі доведеться стати в чергу за мною.

Коли вони з Невадою сіли в його машину, вона перевірила свої повідомлення і знайшла одне від Енді. Вона набрала її номер. — Енді, що у тебе?

— У тебе ще два збіги. Жінка, яка відповідає опису, який ти мені дала, була задушена у 2015 році, а інша – у 2017 році.

— Де?

— Вбивство 2015 року сталося в Чарльстоні, Західна Вірджинія, а вбивство 2017 року – в Блуфілді, Вірджинія, що менш ніж за шістдесят миль від Діп Ран.

— Там була ДНК? – запитала Мейсі.

— Так, але в обох випадках вона була сильно деградована, – відповіла вона.

— Тіла обох жінок не були знайдені протягом декількох місяців після їх зникнення.

Її серце забилося швидше. — Чи були їхні рештки поховані?

— Ні, їх обох викинули на узбіччі дороги. У цій частині світу узбіччя – це не завжди акуратне узбіччя. Це може бути урвище на схилі гори.

— А як щодо червоної мотузки?

— Знайдена прив'язаною до рук жертви 2017 року.

— Хто зв'язаний з місцевими правоохоронними органами?

— Шериф Вейд Таннер, – відповіла Енді.

— У тебе є номер телефону?

Енді процідила його. — У мене також є ймовірний хіт у західному Меріленді, але я дізнаюся про це пізніше сьогодні. Заявка від цього населеного пункту була неповною.

— Енді, в жодному з випадків, про які ти згадувала, на жертвах не було слідів від зубів?

Папери перетасували, а потім вона заговорила. — В Атланті у жертви був значний слід від укусу на верхній частині правої руки. Мені додати це до списку?

— Так. І дякую тобі, Енді. Я дуже це ціную. — Вона подивилася в бік Невади, відчуючи перше послаблення тиску, який нарастив у ній відтоді, як вона вийшла з кабінету Ремсі. — Ти чув?

— Так, чув.

Вона подивилася на Блуфілд у своєму телефоні. — Округ Мерсер межує з Вірджинією. Ми можемо бути там менш ніж за дві години.

— Я знаю шерифа Вейда Таннера. Я працював над справою в його юрисдикції сім чи вісім років тому. Давай я йому зателефоную.

Він набрав номер Таннера, але в записаному повідомленні вона почула різкий, низький голос шерифа. Невада залишив повідомлення.

Мейсі робила успіхи, але чи встигне вона притиснути його до того, як він вб'є знову?

Голова Брук стукнула, коли вона розплющила очі. Вона спробувала сісти, але біль пронизав її тіло, відкинувши назад на забруднений килим. Вона лежала якусь мить, її серце швидко билось, поки вона намагалася зібратися з думками.

Де вона була?

Зробивши вдих, вона піднялася в сидяче положення і притулилася спиною до бетону. Горло також боліло, а коли вона підняла руку до шиї, то відчула, що шкіра на ній ніжна і вкрита синцями.

Вона потягнулася за своєю зброєю і виявила, що її ремінь з пістолетом був знятий, так само як і взуття та шкарпетки. Шпильки, що скріплювали її волосся, були зняті, і її довге темне волосся розсипалося по плечах.

Оглядаючи маленьку кімнату, вона була більше розлючена, ніж налякана. Як вона могла бути такою дурною? Вона чула його кроки позаду, але не зреагувала достатньо швидко.

Її думки були про Метта, який спав у своєму ліжку. Тривога і страх закрутилися навколо її гніву. Одна справа, коли вона сама розплачувалася за те, що не була на сторожі, але не її дитина. Сльози обпікали її очі, перш ніж вона зупинила свої думки на півдорозі. Від неї не було ніякої користі Метту, поки вона сиділа тут і плакала, як дитина. Цьому покидьку з нею буде нелегко.

Зціпивши зуби, вона підвелася і почала обмацувати стіни, поки кінчики її пальців не натрапили на дверну ручку. Надія з'явилася і зникла так само швидко, як і з'явилася, коли вона постукала по ручці і зрозуміла, що двері замкнені.

Вона хотіла кричати і стукати, але знала, що саме цього він і хотів від неї. Страх. І будь вона проклята, якщо дасть йому його. Глибоко вдихнувши, вона знову провела пальцями по своїй шиї. Він душив її, поки вона була без свідомості. Не дуже спортивно, навіть для нього. Знепритомніла, вона не показала йому страху, якого він жадав, тож він залишив її живою. Поки що.

Якщо вона в чомусь і була впевнена, так це в тому, що він повернеться і знову душитиме її.

Так чи інакше, вона повинна була підготуватися до зустрічі з ним.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Четвер, 21 листопада, 13:30

Невада і Мейсі прибули в Діп Ран, коли зателефонував шериф Таннер. Після короткого обміну думками вони домовилися продовжити обговорення замкнутого контуру зв'язку в переговорній кімнаті.

Салліван просунув голову в кімнату. — Отримав повідомлення від помічниці шерифа Беннетт. Вона каже, що її син дуже хворий. Вона буде тут, як тільки зможе.

— Ми можемо чимось допомогти? — запитав Невада.

— Можливо, але помічниця шерифа ніколи не просить про допомогу і, ймовірно, буде соромитися цього.

— Я зв'яжуся з нею протягом наступної години, — сказав Невада.

— А цей пакунок прибув для агента Кроу.

Мейсі відкрила пакунок і витягла невеличкий зразок одеколону "Beacon". Вона зняла кришечку і розпорошила легкий туман на зап'ястя. Вона вдихнула, сподіваючись, що вже відчувала цей запах раніше. Але ні.

Вона передала флакон Неваді. — Мені він не знайомий. Думаю, наш хлопець міг змінити свій запах.

Він понюхав, а потім повторив. — Мені він теж не знайомий, але я передам його по офісу. Може, хтось його впізнає.

— Ніколи не знаєш.

П'ятнадцять хвилин по тому вони сиділи за столом у переговорній кімнаті, дивлячись на трансляцію крісла в шкіряній оббивці та печатку округу Мерсер, прикріплену на стіні позаду. Через кілька секунд перед камерою вмовстився чоловік років шістдесяти. У нього були білі вуса, чисто поголена голова, і він був одягнений у сорочку кольору хакі із зіркою шерифа над серцем.

— Шериф Таннер, — привітався Невада. — Дякуємо, що погодилися поговорити з нами.

— Радий допомогти. Вибачте, що мене не було поруч, коли ви дзвонили, але, як ви дізнаєтесь, ця робота приведе вас у кожен куточок округу. Як там у долині? — запитав він.

— Осінь прийшла і пішла швидко. Зима буде довгою.

— Я це чую.

— Сьогодні до мене приєдналася спеціальний агент Мейсі Кроу, — сказав Невада. — Вона працює над серією зґвалтувань і вбивств, пов'язаних одним ДНК.

— Доброго дня, агенте Кроу.

— Дякую, що приділили мені час, – сказала вона.

— Нема за що. – Він зашелестів паперами. — Я підняв справи, на які ви посилалися у своєму повідомленні, шерифе Невада. Я не думав, що з тієї заяви на участь у програмі ViCAP, яку я подав, щось вийде.

— Нові деталі були введені в систему, – сказала Мейсі.

— Ми знайшли тіло в Діп Ран. – Невада відкрив планшет, а потім електронного листа від Таннера. — Агент Кроу вважає, що у нас є серійний злочинець, який залишився активним після того, як покинув наш район.

Таннер відкрив файл. — Такі хлопці не зупиняються, поки їх не спіймають.

— Хто ваша жертва? – Мейсі дивилася, як Невада відкриває вкладення. На екрані з'явилася фотографія молодої брюнетки.

— Її звали Беккі Тейлор. Я надіслав вам її фото і кілька фотографій з місця злочину хвилин десять тому.

— Вони у мене тут, – відповів Невада. Він подивився на зображення жінки, що згорнулася калачиком на боці. Вона була одягнена, а її руки і ноги були зв'язані червоною мотузкою.

— Судмедексперт встановив, що вона перебувала під впливом стихії близько п'яти місяців, коли її знайшли наприкінці квітня, – сказав Таннер.

— І причиною смерті стало удушення? – запитала Мейсі.

— Так.

— А як щодо сліду укусу? – запитав Невада.

— На правому верхньому стегні, – відповів Таннер.

Старший шериф подивився на справу, хитаючи головою. — Беккі було дев'ятнадцять, коли її вбили. Її кілька разів заарештовували за проституцію та наркотики. Я розпитав людей у трейлерному парку, де вона виросла. Вони розповіли мені, що з самого початку все було складено проти неї. Без батька і з матір'ю-наркоманкою. Вона була практично сама по собі, як тільки навчилася ходити.

Вона була схожа на Сінді Шоу. — Відомі спільники? – запитала Мейсі.

— Вони знали її на стоянках вантажівок, де вона виконувала більшу частину своєї роботи. Всі знали про неї, але ніхто не міг точно сказати, коли вона зникла і з ким її бачили востаннє.

Світ поглинув таких дівчат, як Беккі Тейлор, які звернулися до секс-торгівлі з багатьох причин, включаючи гроші, визнання і навіть любов. — Згідно зі звітом ViCAP, ДНК була деградована.

— Це був 2017 рік, тож якщо ви, люди з Квантіко, не винайшли більш досконалих способів тестування ДНК, ми мало що можемо зробити.

— Ви можете відправити ДНК у Квантіко? – запитала Мейсі. — Не завадило б прогнати її через наші лабораторії.

— Дайте мені адресу, і я відправлю її туди.

— Дякую. – Мейсі постукала ручкою по жовтому юридичному блокноту.

— Чи були ще такі дівчата, як Беккі, які зникли?

Він провів пальцями по довжині своїх вус. — Дівчата зникають постійно.

— Є повідомлення про клієнтів, які намагалися задушити секс-працівниць? – запитала Мейсі.

— Я можу пошукати і подивитися, чи не подавала хтось із дівчат скарги. Це займе деякий час.

— Це було б чудово. У нас є його ДНК, і ми думаємо, що у нього був відкол переднього зуба.

Коли конференц-зв'язок закінчився, Мейсі підійшла до дошки і прикріпила на неї фотографії Тобі Тернер, Сінді Шоу, Беккі Тейлор і Бет Ватсон. Усі жінки мали довге темне волосся і були в кінці підліткового віку або на початку двадцяти років.

— Де жила Сінді Шоу? – запитала Мейсі.

— У невеликому пересувному будинку на колесах.

— Як Беккі.

— Так.

— Я б хотіла відвідати парк, де жила Сінді. Можливо, там є хтось, хто пам'ятає її.

— Поїхали.

— Ти ж не думаєш, що я переслідую привида?

— Я не знаю, що ти переслідуєш, але дивлячись на цю дошку, я бачу прямий зв'язок між Сінді та іншими трьома жертвами. Має сенс з'ясувати, чи пам'ятає хтось її.

— Можливо, я обробляла логічні докази, що зберігаються в її мозку. – Навіть коли вона говорила слова, в які дуже хотіла вірити, вони не зовсім відповідали дійсності.

Вони під'їхали до невеликого маєтку Стаффорд Естейтс, розташованого за двадцять хвилин від центру міста. Пофарбовані в білий колір і розрізані навпіл шини від вантажівки разом зі жменями зимових браток позначали в'їзд і гравійну дорогу, що вела в парк між рядами близько двох десятків будинків на колесах.

Невада заїхав у парк, і вони проїхали по центру повз кілька будинків, перш ніж зупинилися біля білого, розрізаного навпіл. Біля нього стояло кілька шезлонгів, і він нагадав Мейсі про будинок її батька.

Мейсі вийшла з машини і підійшла до дверей трейлера. Вона постукала і стала збоку, а Невада, поклавши руку на пістолет, чекав праворуч.

Двері відчинила молода жінка, яка була на шостому чи сьомому місяці вагітності. Каштанове волосся було зіbrane у хвіст, на ній була синя уніформа з іменним бейджем, прикріпленим над правою нагрудною кишенею.

Мейсі підняла значок. — Мене звати спеціальний агент Мейсі Кроу, і я тут разом із шерифом Невадою шукаю сім'ю, яка жила в цьому трейлері. Ви пам'ятаєте, що чули про сім'ю Шоу? Вони жили тут близько п'ятнадцяти років тому.

— Ми з чоловіком живемо тут лише три роки. Але якщо ви постукаєте у двері через дорогу від мене, пані Беверлі може згадати. Вона живе тут щонайменше двадцять років. Знає всіх.

— Дякую.

— Стукайте голосно, – сказала жінка. — Вона погано чує.

— Дякую за підказку. – Мейсі перейшла до меншого трейлера, оточеного грядкою, облямованою білим камінням.

Мейсі постукала у двері і почула звук телевізора. Коли вона не почула жодного руху, то почала стукати в двері кулаком. Нарешті телевізор замовк. Вона постукала ще раз.

У трейлері почулися кроки, що наближалися до дверей, а потім штори затріпотіли, і з них визирнула стара жінка. Вона відчинила двері. Їй було близько сімдесяти років. Це була маленька жінка з сивим волоссям, туго зав'язаним краваткою. Вона була одягнена у велику футболку, джинси та капці.

— Пані Беверлі? – запитала Мейсі.

— Саме так.

Вона знову представилася і назвала Неваду. — Я хотіла запитати, чи пам'ятаєте ви сім'ю, яка жила через дорогу. Це були Шоу. Дочку звали Сінді.

— Звичайно, я їх пам'ятаю. Маму звали Юніс, хлопчика – Брюс, а дівчинку – Сінді. Мама померла чотирнадцять чи п'ятнадцять років тому, і дівчинка тоді ж переїхала. Хлопець все ще тут, у місті. Він лікар і дуже добре влаштувався.

— Як померла мама? – запитала Мейсі.

— Наркотики. Юніс завжди сиділа на них.

— Що ви можете розповісти мені про Сінді? – запитала Мейсі.

Пані Беверлі похитала головою. — Благослови її серце. Їй довелося нелегко. Вона була сама собі господинею з другого чи третього класу. Юніс завжди була з чоловіком, а коли вона була вдома, то завжди билася з тим чи іншим чоловіком. Я годувала Сінді і Брюса бутербродами з арахісовим маслом і желе, коли вони приходили зі школи. Боже, але ці діти вміли їсти. Коли вони перейшли до середньої школи, Брюс виявив, що має справжній талант до футболу. Після того, як він потрапив до команди, ми його більше не бачили.

— Можете розповісти, з ким Сінді спілкувалася до того, як переїхала? – запитала Мейсі.

— З хлопцями зі старшої школи. Було також кілька старших. Вона була гарненькою і жадала уваги. Я казала їй, що вона обирає не тих, але вона лише сміялася наді мною і казала, щоб я не хвилювалася.

— Ви знаєте якісь імена?

— Ні. Я бачила, як приїжджали і від'їжджали машини, але мене ніколи офіційно не представляли.

— Вона коли-небудь казала, що хтось із чоловіків поведився з нею жорстоко? – запитала Мейсі.

— Був один, – відповіла жінка. — Сінді намагалася приховати це від мене, але я бачила синці на її шії.

— Синці? – перепитала Мейсі.

Пані Беверлі піднесла зморшкувату руку до шії. — Я запитала її про це, але вона сказала, що нічого такого, про що вона не могла б подбати сама. Вона сказала, що знайшла спосіб розбагатіти, і коли вона це зробить, то прийде по мене. Це було мило з її боку, але я бачила надто багато таких дівчат. Вони думають, що можуть посмішкою прокласти собі шлях до кращого світу. Але це ніколи не спрацьовує.

— Ви думаєте, вона переїхала?

Пані Беверлі притиснула артритні пальці до губ і похитала головою. — Ні. Вона б сказала мені, якби їхала. Вона б не поїхала, не сказавши ні слова.

— Ви коли-небудь говорили з шерифом Гріном про Сінді? – запитав Невада.

— Я дзвонила йому кілька разів, і врешті-решт він прийшов. У мене склалося враження, що він не дуже серйозно ставився до її пошуків.

— Чому ви так вважаєте? – запитав Невада.

— Я сказала йому, що вона не могла просто так піти, і він нашкрябав кілька слів у блокноті, але не звернув на мене уваги. Звичайно, справа нікуди не пішла.

— Брюс хвилювався за свою сестру?

— Після того, як вона зникла, він прийшов до трейлера і прибрав свої речі. Я запитала, чи не було від неї звісток, але він сказав, щоб я не хвилювалася. Він бачив, як вона сідала в автобус.

— І ви йому повірили?

Пані Беверлі похитала головою. — Ні. Я завжди могла сказати, коли цей хлопець брехав.

Інтуїція старої жінки не стала б доказом у суді, але Мейсі повірила їй. — Куди переїхав Брюс?

— Він переїхав до Кевіна Ваятта. Вони кузени і завжди були близькі. У старших класах були нерозливної. Я не могла звинувачувати Брюса в тому, що він тусувався з Ваяттами. Це був звичайний дід, і єдиний раз, коли Юніс звертала увагу на Сінді та Брюса, це коли вона була між чоловіками і боялася.

— Боялася чого?

— Самотності, напевно. – Вона підняла руку. — У мене на холодильнику досі висить фотографія Сінді. Хочете подивитися?

— Хочу.

Жінка зникла на кухні і повернулася з фотографією. Кольори були вицвілі, а краї закручені. — Це було зроблено прямо перед моїм будинком.

Мейсі вивчала фотографію усміхненої дівчинки, якій на вигляд було близько п'ятнадцяти років. На ній були вузькі джинси, светр з V-подібним вирізом і щось схоже на намисто у вигляді наконечника стріли. — Коли це було зроблено?

— Приблизно за рік до її зникнення. Брюс щойно подарував їй це намисто, і вона так ним пишалася. Вона хотіла, щоб я сфотографувала її в ньому.

— Як Сінді ставилася до того, що її брат проводив так багато часу на футбольному полі та з Ваяттами?

— Вона злилася. Почувалася покинутою.

Брат дівчинки, її єдиний рятівний круг, покинув її. — Ви не проти, якщо я це сфотографую? – запитала Мейсі.

— Ні, звичайно, фотографуйте.

Мейсі зробила кілька знімків, а потім зібрала контактну інформацію пані Беверлі. Вона подякувала їй за допомогу.

Мейсі і Невада сіли в його машину. — Вона сказала, що Кевін і Брюс були затятими злодіями.

— Думаєш, один з них міг допомогти іншому вбити Тобі?

— Я не знаю. Але я хочу поговорити з ними обома ще раз. – Мейсі набрала номер Кевіна Ваятта. Він перейшов на голосову пошту. — Це агент Кроу. Я все ще шукаю той мазок, пане Ваятт. Зателефонуйте мені.

— Ваятт любить тягнути час. Коли Тайлер потрапляє в халепу, він завжди викликає адвоката.

— Зрештою, йому доведеться поступитися.

Невада постукав пальцем по керму. — А до тих пір я збираюся простежити за Гріном.

— Я хочу поїхати з тобою.

— Не цього разу. Він ніколи не любив сторонніх, і, можливо, він буде більш схильний поговорити зі мною, якщо я буду сам.

Їй не подобалося бути осторонь, але вона довіряла Неваді достатньо, щоб ставити правильні запитання. Коли він завів машину, у нього задзвонив телефон. Це був Салліван.

— Салліван, – сказав Невада.

— Мені подзвонила Сандра Беннет. Вона сказала, що не може знайти Брук.

— Я думав, що вона вдома з сином, – сказав Невада.

— Не схоже, що це так.

— Де зараз Сандра? – запитав Невада.

— У неї вдома.

— Я вже їду.

Коли Невада зупинився перед будинком Брук Беннетт, Сандра стояла на ганку і розмовляла з Салліваном. Обличчя Сандри було напружене від хвилювання.

— Це виглядає недобре, – сказала Мейсі.

— Ні.

Вони підійшли до сходів. — Що тут відбувається?

Сандра зробила крок до Невади. — Ви чули що-небудь від Брук?

— Ні, вона не вийшла на зміну, – відповів Невада. — Що сталося?

— Я не знаю, – відповіла Сандра. — Я працювала допізна, а коли повернулася додому, її машина була припаркована на задньому дворі, але її слідів не було. Метт сказав, що вона була вдома вчора пізно ввечері, але він не бачив її, коли прокинувся вранці, щоб піти до школи.

— Хлопчик не був хворий? – запитав Невада.

— Ні. З ним усе було гаразд. Чому ви про це запитуєте?

— Ваша донька написала мені, що її син захворів і вона запізниться.

Як запобіжний захід, Невада і його помічники носили телефони з GPS-трекером, коли вони були на службі. Він перевірів і обшукав місцезнаходження Беннетт. — Тут написано, що вона тут.

— Її тут немає, – наполягала Сандра. — Я скрізь шукала.

— Телефон тут. – Невада звернув увагу на територію навколо будинку, коли дзвонив на номер Беннетт. Слабкий дзвінок відлунав з-за кущів. Він натягнув латексні рукавички і почав нишпорити в кущах, поки його пальці не намацали телефон.

На дисплеї телефону був запис повідомлення Беннетт до Невади, а також кілька повідомлень від Брюса Шоу. Вона також зателефонувала своїй матері близько десятої вечора. — Чому вона дзвонила вам?

— Вона сказала, що у неї є питання про Брюса Шоу, — відповіла Сандра.

— Які саме питання? — запитав Невада.

— Гадки не маю. Ми ніколи не розмовляли.

— Помічниця шерифа Беннетт сказала, що візьме у Шоу мазок з щоки, — сказала Мейсі.

Невада зателефонував диспетчеру по рації і повідомив, що помічниця шерифа Брук Беннетт зникла. Він хотів, щоб усі помічники шерифа негайно розпочали її пошуки.

— Я хочу поговорити з Меттом, — сказав Невада.

Сандра завагалася, а потім кивнула. — Він на кухні. Він засмучений, тож будьте з ним обережні.

— Звичайно, я буду, — сказав Невада.

Невада і Мейсі пішли за Сандрою в будинок і повернулися на кухню, де сидів молодий чоловік, схожий на свою матір, втупившись у телефон.

— Метт, — сказав Невада.

Хлопець підвівся. — Я чекав на дзвінок мами.

— Ми намагаємося знайти її зараз, Метт. Коли ти востаннє бачив її? — запитав Невада.

— Це було близько опівночі. Я чув, як вона увійшла.

— Де ви були, Сандро? — запитав Невада.

— Мене знову викликали на роботу.

— Куди?

— У будинок для людей похилого віку Діп Ран. Я там працюю черговою медсестрою. Мене не було в розкладі, але бос сказав, що кілька співробітників не з'явилися на роботу.

— Ви, мабуть, знаєте Деббі Робертсон і Бет Ватсон, — сказала Мейсі.

— Звичайно. Це жахливо, що сталося з Бет.

— Хто викликав вас на роботу? — запитала Мейсі.

— Лікар Шоу.

Мейсі та Невада обмінялися поглядами, але ніхто з них не заговорив у присутності хлопчика. — Метт, що тобі сказала мама? — запитав Невада.

— Сказала, що прийде, щоб відвезти мене до школи. — Він подивився на бабусю, а потім, опустивши погляд, сказав: — Вона була роздратована, що бабусі немає.

Сандра похитала головою. — Мені дуже шкода, друже.

— Що було далі? — обережно запитала Мейсі.

— Вона повернулася нагору і поцілувала мене на ніч. — Він похитав головою. — Я ледве пам'ятаю її. Я був дуже втомлений.

На мить стало тихо, поки всі обмірковували ситуацію.

— А що, якщо її хтось скривдив? — запитав Метт.

— Ніхто не скривдив твою маму, — сказала Сандра.

Невада подивився на подряпані кісточки пальців Метта. — Твоя мама — розумний помічник шерифа. Що сталося з твоїми руками?

Хлопчик засунув руки в кишені. — Я побився.

— З ким?

— З Тайлером Ваяттом. Він сказав кілька поганих речей про мою маму. Невада поклав руку хлопчикові на плече. — Що саме?

Його обличчя почервоніло. — Наприклад, про те, як її вишеньку зірвали в сараї Ваяттів.

— Звідки він це знає?

— Гадаю, йому сказав брат. Я не знаю напевно. — Метт підняв погляд на Неваду. — Я думав, що він та інші хлопці запросили мене до сараю, бо я їм подобався. Але вони просто хотіли познущатися наді мною.

— Ти не так вже й погано виглядаєш. В якій формі Тайлер?

— Я не знаю. Але я встиг кілька разів добре відсмоктати, перш ніж він та інші втекли. Ви збираєтеся мене заарештувати?

Невада поплескав долонею по руці хлопця. — Ні. Дозволь мені поговорити з твоєю бабусею. Ти не проти почекати на нас ще кілька хвилин?

— Звичайно. Як скажете.

Невада і Мейсі увійшли до вітальні разом із Сандрою. — Що ви можете розповісти нам про лікаря Шоу?

— Він завжди був добрим до мене. Пацієнти його люблять.

— Як він ладнає з персоналом? – запитала Мейсі.

— Чудово. Він багато зробив для закладу. Завдяки йому побудували новий корпус.

— Це крило Адель Дженнер Ваятт.

— Так, воно за останнім словом техніки. Це прекрасно.

— Припускаю, що гроші прийшли від Кевіна Ваятта.

— Так, він великий благодійник цього закладу ще з тих пір, як його бабуся жила у нас.

— Ви коли-небудь бачили лікаря Шоу з Бет Ватсон? – запитала Мейсі.

— Не частіше, ніж зазвичай.

— Він не виявляв особливого інтересу до неї чи до якоїсь іншої жінки?

— Ні, я нічого такого не помітила. Ви припускаєте, що лікар Шоу міг завдати шкоди жінці?

— Я нічого не припускаю, – сказала Мейсі.

Невада набрав номер Брюса. Дзвінок потрапив на голосову пошту. Він залишив своє ім'я та номер і попросив передзвонити. — Сандро, ви з Меттом можете десь зупинитися?

— Я не хочу йти, – сказала Сандра. — А якщо Брук повернеться?

— Я залишу тут свого помічника. Але це допоможе мені знати, що ви з Меттом у безпеці.

— Ми з Меттом можемо піти до пана Гріна. – Вона подивилася на Неваду, майже вибачаючись. — Він завжди піклувався про Брук, Метта і мене.

— Це чудова ідея, – сказав Невада. — Пан Грін буде першою людиною, якій я подзвоню, коли знайду Брук.

У дверях з'явився Метт. — Я не хочу йти.

— Ми знайдемо твою маму швидше, якщо не будемо хвилюватися за тебе, – сказала Мейсі.

— Збирай свої речі, Метт, – сказав Невада. — Я попрошу помічника шерифа Саллівана відвезти тебе і твою бабусю туди.

Коли хлопчик зник у будинку, Невада запитав Сандру: — Чи є на ділянці камери спостереження?

— Ми говорили про те, щоб встановити їх, але ніяк не доходили руки. Вони дорогі, — відповіла вона.

— Хто-небудь погрожував вашій доньці? — запитала Мейсі.

— Був один хлопець пару тижнів тому. Він дзвонив додому кілька разів, але вона кидала слухавку.

— Хто це був?

— Вона намагалася відмахнутися і сказати, що це був телемаркетолог. Але я їй не повірила. Але коли я натиснула, вона відмовилася відповідати.

— У вас є номер телефону? — запитав Невада.

— Гадаю, він у неї в телефоні.

Невада прокрутив номери. Там мало бути більше сотні дзвінків. Він перевіряв повідомлення. Він помітив повідомлення від Стюарта. — Ваша донька розмовляла з пресою?

Сандра кивнула. — Минулого літа. Вона була така розлючена через ті неперевірені набори ДНК. Пан Грін не слухав її, як би вона його не благала.

— Тож вона злила це пресі? — запитав Невада.

— Але з тих пір вона нічого їм не передала, — сказала Сандра. — Вона просто хотіла, щоб ті набори перевірили.

— Вашу доньку згвалтували в старших класах? — запитала Мейсі.

Щелепа Невади стиснулася, коли він подивився на Мейсі. Питання застало його зненацька. За весь час його спілкування з Беннетт вона жодного разу не натякнула на те, що була згвалтована.

— Чому ви ставите таке питання? — запитала Сандра.

— Це не відповідь на моє запитання. — А потім більш м'яким тоном Мейсі сказала: — Я на боці Брук. Я намагаюся їй допомогти.

Обличчя Сандри скривилося від смутку. — Так.

— Тоді вона завагітніла? — запитала Мейсі.

— Так. Але вона приховувала це від мене місяцями. Вона була майже на шостому місяці вагітності, коли я дізналася.

Невада вирахував, коли Беннетт могла завагітніти Меттом. Чи міг біологічний батько Метта бути гвалтівником, якого вони переслідували? — Вона знає, хто на неї напав?

— Ні. Більшу частину часу вона була непритомна, — сказала Сандра.

Невада був роздратований на себе за те, що не помітив ознак, які бачила Мейсі. Він також був роздратований на Беннет, тому що вона не довірилася йому.

Метт вийшов через входні двері з рюкзаком, перекинутим через плече. Коли Салліван ступив крок вперед, Мейсі запитала Неваду: — Ти не проти, якщо я їх відвезу?

Невада якусь мить дивився на неї, а потім передав їй ключі. — Звичайно.

Вона посміхнулася хлопчикові. — Метт, я агент Кроу. Я відвезу тебе і твою бабусю до пана Гріна.

Він міцніше стиснув ремінь свого рюкзака і підійшов до неї. Невада поплескав його по спині і сказав, що все буде добре. Сандра схопила свою сумочку, і вони з Меттом сіли в машину Невади.

Мейсі сіла за кермо, відрегулювала сидіння та дзеркала. — Невада трохи вищий за мене, — сказала вона, намагаючись заспокоїти його.

Метт пристебнув ремінь безпеки. — Ти не схожа на співробітницю ФБР.

— Я чула це кілька разів останнім часом. — Вона завела двигун і поїхала з місця події.

— Ти справді думаєш, що з моєю мамою все буде добре? — запитав Метт.

— До тих пір, поки ми з Невадою маємо право голосу, Метте.

Він міцніше стиснув підлокітник і втупився вперед. Його губи були стиснуті, і він змахував сльози. — Вона любить свою роботу.

— Я знаю, що любить. — Вона передала йому свій телефон, щоб він міг прокласти маршрут. — В який бік до пана Гріна?

— Їдь по I-81 на південь, — сказав Метт.

— Це я можу зробити.

Тишу порушували лише подальші вказівки хлопчика, завдяки яким через півгодини вони прибули до будинку пана Гріна. Вона припаркувалася, і він вийшов разом з бабусею.

— Моя дочка хвилюється, що вона недостатньо хороша для нового підвищення на роботі, — сказала Сандра.

— Вона так сказала? — запитала Мейсі.

— Мені, — відповіла Сандра.

— Вона дуже хороша, але я працюю з такими справами довше. — Вона подивилася на них обох. — Я не погана людина тут. Я хочу допомогти.

— Ми це знаємо. — Сандра поклала руку на плече онука.

— Метте, згадай, коли твоя мама була у твоїй кімнаті. Що вона сказала?

— Я не пам'ятаю.

— Закрий очі. Скажи мені, що ти пам'ятаєш.

— Це дивно, — сказав він.

— Зроби мені приємність. Ти побачив маму внизу, а потім ліг у ліжку. Ти швидко заснув?

Хлопчик заплющив очі. — Так. Я був виснажений. Але я чув, як вона ходила вниз.

— А потім вона прийшла до твоєї кімнати?

— Так.

Хлопчик знову заплющив очі. — Я спав у ліжку. Годинник у коридорі цокав.

— Твоя мама, мабуть, щось тобі сказала? Чи, може, вона поцілувала тебе в щоку?

Він розплющив очі. — Вона говорила щось про родовід.

— Про родовід?

— Вона потерла внутрішню сторону моєї щоки.

— Ватною паличкою?

— Так. Гадаю, так воно і було.

Мейсі обмінялася поглядами з Сандрою, а потім сказала: — Чекайте тут. — Вона відкрила заднє сидіння автомобіля, порилася в дуже акуратних коробках Невади і знайшла те, що шукала. Вона підняла щічний тампон. — Це виглядало так?

— Гадаю, так.

Мейсі надягла рукавички і розстебнула запечатану кришку. — Вона попросила тебе відкрити рот ширше?

— Так. А що?

— Можна взяти мазок? – запитала Мейсі.

Сандра насупилася. — Навіщо?

І Беннетт, і Сандра боялися, що чудовисько стало батьком дитини, яку вони так любили. — Це може допомогти знайти Брук.

Сандра кивнула, а Метт відкрив рота. Мейсі швидко провела ватною паличкою по внутрішній стороні його щоки і закріпила її у флаконі.

— Що це все означає? – запитав Метт.

— Мені потрібно дещо перевірити для твоєї мами.

Пан Грін вийшов на ганок, а Метт підбіг до нього і міцно обійняв. Колишній шериф щось прошепотів йому на вухо, і хлопчик кивнув, а потім зарився обличчям йому в груди. Нарешті хлопець відсторонився і витер рукою сльозу.

Сандра обняла Гріна. — Дякую, що прихистив нас.

— Нема за що. У мене всередині є свіжі рогаики. Заходьте, я зараз повернуся.

Сандра озирнулася на Мейсі. — Знайдіть Брук.

— Знайду.

Коли вхідні двері зачинилися за Беннетт, з обличчя Гріна зникли всі сліди м'якості. — Що, чорт забирай, відбувається?

— Я не знаю. Є щось про Брук Беннет, що я повинна знати?

— Що ти маєш на увазі? – запитав Грін.

— Вона була напруженою протягом усього цього розслідування.

— Вона професіонал, – заперечив він.

— Я й не казала, що це не так, – сказала Мейсі. — Але вона була дуже витриманою і стійкою, коли ми розмовляли з жертвами згвалтувань. Це виглядало так, ніби вона намагалася стримувати власні почуття. Її власний досвід. А потім Тайлер Ваятт проговорився Метту про те, що його мати отримала свій перший сексуальний досвід у сараї Ваяттів.

Щелепа Гріна стиснулася. — Ти не знаєш, про що говориш.

Вона знизилася голос і запитала: — Хто батько Метта?

Він підняв підборіддя. — Вона ніколи не говорила, а я ніколи не питав.

— Брук було сімнадцять, коли народився Метт.

— Вона зробила помилку в підлітковому віці. Вона не була першою, і не буде останньою.

— Я хочу сказати, що вона завагітніла приблизно в той час, коли відбувалися згвалтування. Але тоді ви це запідозрили, чи не так?

Грін похитав головою. — Ти розбурхуєш ситуацію дикими звинуваченнями.

— У мене є ДНК Метта. Потрібен швидкий тест, щоб з'ясувати, чи є він нащадком нашого кривдника.

— Хлопчику не потрібен такий тягар. Ти маєш залишити його в спокої.

— Це те, що ви сказали Беннетт, чи не так? Ви боялися, що вона підтвердить батьківство Метта.

— Це божевілля. Метт хороший хлопчик. Чудовий хлопець. Таке чудовисько не може бути його батьком.

Мейсі пропустила цей коментар повз вуха. — Якщо у вас є підозрювані, ви повинні сказати мені зараз. Я думаю, що цей хлопець забрав Беннет.

Грін насупився. — Якби Брук знала, вона б не приховувала цього.

— Я думаю, що вона чесно не знає, хто це з нею зробив. Але вона намагається з'ясувати це зараз. Мені потрібно більше інформації, якщо я хочу знайти її.

— Я не можу тобі допомогти.

— Чому ви не провели аналіз ДНК зґвалтованих п'ятнадцять років тому? І не кажіть мені, що ви нічого не розумієте в ДНК. У вас солідний послужний список і ви були хорошим копом. Можу посперечатися на зарплату, що ви думали, ніби захищаєте когось близького вам.

Він видихнув, і його плечі трохи опустилися. — Того літа моя дружина захворіла. Це поглинало мене, і я багато чого пропускав повз вуха. Моїм планом завжди було повернутися і надолужити згаяне. Коли зникла Тобі, я, чесно кажучи, не пов'язував її випадок з іншими. А потім Сандра Беннетт сказала мені, що Брук вагітна. Вона також розповіла мені про те, що сталося з її донькою.

— Ви говорили з Беннетт?

— Сандра благала мене не робити цього. — Він провів рукою по голові. — Я наздогнав її в школі. Спочатку вона не хотіла зі мною говорити, але врешті-решт зізналася, що на неї напали біля багаття. Вона клялася, що випила лише одну склянку і не пам'ятає, що сталося.

— Що вона сказала? — запитала Мейсі.

— Коли вона прокинулася, то була в лісі, без одягу, з подряпинами на тілі.

— І ви не пов'язували те, що сталося з Беннетт, з іншими дівчатами?

— Я думав, що це зробив один з хлопців біля багаття.

— Ви говорили з кимось із них? Члени Команди Мрії були постійними відвідувачами багаття.

— Ці хлопці принесли життя і гордість у це місто. Я знав, що вони можуть бути бешкетниками, але ніколи не думав, що хтось із них може скривдити молоду дівчину. А Брук хотіла бути біля багаття, і вона випила.

Мейсі стримувала свій гнів, намагаючись зберігати спокій. Метою було отримати інформацію, а не сперечатися про його методи прямо зараз. — Ні те, ні інше не передбачає сексуальної згоди.

— Я подумав, що вона погодилася піти до лісу з хлопцем, і це було трохи грубо.

— Ви не говорили з жодним з них, чи не так? — І коли він не відповів, вона змінила тактику. — Сінді Шоу повідомила вам про проблему?

Він похитав головою. — У цієї дівчини було багато проблем. Вона постійно потрапляла в халепи. Я, мабуть, з десятків разів затримував її за всілякі порушення.

— Тобто вона приходила до вас?
— Так, але вона була незрозуміла. Вона все говорила про брата, про те, що він її покидає. Сказала, що може поховати його і його друзів, якщо захоче.
— Як поховати? – запитала Мейсі.
— Вона ніколи не казала мені.
— І на той час, коли ви дізналися про ситуацію з Беннетт, Сінді вже не було.
— Так.
— Ви сказали Брюсу Шоу, що Сінді приходила до вас?
— Так, я сказав Брюсу. – Поки він дивився на неї, його фірмова впевненість похитнулася.
— Як ви думаєте, що сталося з Сінді? – запитала Мейсі.
— Брюс сказав мені, що відвіз її на автовокзал. Він сказав, що Сінді хотіла поїхати з міста.
— Коли Сінді востаннє бачили з Брюсом?
Грін похитав головою. — Брюс не завдавав шкоди своїй сестрі.
— Звідки ви це знаєте? – запитала Мейсі.
— Він стійкий хлопець.
— Якщо ви знаєте щось про Брюса, ви повинні мені розповісти. Від цього може залежати життя Беннет.
— Я розмовляв тільки з Брюсом, – сказав він, більше для себе.
Метт гукнув Гріна, але старий стояв на своєму. — Зараз буду, приятелю. Я тільки поговорю з агентом.
Коли вхідні двері зачинилися, Мейсі запитала: — У когось з тих хлопців з футбольної команди був вибитий зуб?
— Що?
— Зламаний зуб.
— Дехто мав. Футбол – грубий вид спорту, і хлопці не завжди дбають про своє захисне спорядження. Грін надовго замовк. — Ти думаєш, що член тієї команди скоїв зґвалтування і вбив Сінді.
— Так. І якби ви відкинули свою любов до тієї команди, то, можливо, теж би це зрозуміли.
Він насупився і склав руки на грудях. — Це маленьке місто. Якби я почав розпитувати когось про вбивства та зґвалтування, чутки поширилися б зі швидкістю лісової пожежі. Я міг би зруйнувати кілька блискучих кар'єр.
— Ви також могли б врятувати життя інших жінок.
Він опустил погляд, хитаючи головою. — Ти цього не знаєш.
— Чорт забирай, не знаю.

Він зігнув пальці, думаючи про грубі мозолі своїх рук, що обвивають гладеньку, підтягнуту шкіру шиї Брук Беннетт. Збудження – це не те слово, яким можна описати цей порив.

Брук була викликом, перед яким він не міг встояти. Вона була бійцем, як і колись. Він був на межі того, щоб убити її всі ці роки тому, але пронизливий гудок біля багаття відволік його. Нервуючи, що його можуть зловити, він втік.

Йому слід бігти зараз. Краще покинути місто і знайти нові мисливські угіддя. Переїзди забезпечували йому безпеку вже понад п'ятнадцять років. Але якщо він поїде зараз, йому доведеться залишити Брук або швидко вбити її. А він не був зацікавлений в жодному з варіантів.

Це стає лише розвагою.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Четвер, 21 листопада, 16:00

Мейсі та Невада підїхали до будинку для літніх людей. Вона хвилювалася, як часто бувало, коли вона була близька до розкриття справи. Їй хотілося засипати Шоу десятками запитань, але вона знала, що повинна зберігати спокій.

Увійшовши всередину, Невада попросив побачити лікаря Шоу. Секретарка повідомила, що він захворів.

— Я хочу побачити його кабінет, — сказав Невада.

— Він тримає його зачиненим.

— У когось є ключ, — сказав Невада.

Секретарка виглядала приголомшеною. — Я можу викликати технічну службу.

— Зробіть це зараз, — сказав він.

— Ви можете зустрітися з Оскаром далі по коридору біля третіх дверей праворуч.

Мейсі та Невада підійшли до його кабінету. Невада перевірів двері і підтвердив, що вони замкнені. За кілька хвилин з'явився старший чоловік зі зв'язкою ключів і спробував кілька разів, перш ніж відчинив двері.

— Дякую, — сказав Невада. Він увімкнув світло.

Кабінет був обставлений великим письмовим столом, двома стільцями перед ним і невеликим конференц-столом.

Мейсі привернула увагу стіна за столом і дипломи в рамці, що висіли на стіні. — Він навчався в Меріленді. Закінчив медичну школу в Джорджії, а інтернатуру проходив у Чарльстоні, Західна Вірджинія. Це все збігається з убивствами, які Енді витягнула з бази даних ViCAP.

Невада втупився у фотографію Команди Мрії в рамці. Брюс був у центрі. Рейф Янгер, Пол Декер і Кевін Ваятт стояли навколо нього. — Сінді йде до Гріна і розповідає йому, що це вона взяла Тобі до багаття. Якою б відданою дівчинка не була команді, це забрало у неї брата. Грін практично підтвердив, що незалежно від того, що вона зробила, щоб втертися до нього в довіру, команда і Кевін мали на нього свої гачки.

— Вона знала, хто виманив Тобі від багаття.

— І зникнення Тобі щиро турбувало її, тому вона розповіла Гріну все, що знала. Грін, замість того, щоб розслідувати, вирушає до брата Сінді, який є єдиною стабільною силою в її житті.

— Брюс переконує Гріна, що його сестра перегинає палицю, – розповідає Мейсі.

— І тоді Брюс вбиває свою сестру? – запитує Невада.

— Або він розповідає про те, що вона зробила, члену команди, наприклад, Кевіну, і той вбиває її. Вони були затятими злочинцями.

Невада перевів погляд на чорно-білу фотографію старого фермерського будинку. — Судячи з рельєфу місцевості, власність знаходиться в цьому районі, але я не можу точно визначити місце розташування. — Він сфотографував зображення.

— ДНК ідентифікує біологічного батька Метта і, можливо, вбивцю. Але ніщо з цього не наближає нас до пошуку Беннет, – сказала Мейсі.

— Кевін досі не здав свій зразок ДНК.

Вона набрала його телефон, і знову її дзвінок перейшов на голосову пошту. — І, схоже, тепер він уникає мене.

Сьогодні кожен залишає цифровий слід. Носиш мобільний телефон, їдиш на машині, якій менше десяти років, або сидиш в Інтернеті – хтось за тобою спостерігає. Цей цифровий зв'язок полегшив таким хлопцям, як Невада, пошук людей. Дайте йому ноутбук і кілька базових даних, і він зможе знайти будь-кого.

Невада відправив Саллівана до будинку Кевіна, але той виявив, що помешкання порожнє і міцно замкнене. Далі Салліван поїхав до будинку Брюса, але там не було жодних ознак ні його самого, ні його машини. Мобільні телефони обох чоловіків не працювали, а кредитними картками вони не користувалися вже кілька днів. Машину Брюса нарешті відстежили на стоянці в університетському містечку, але обшук автомобіля не виявив жодних його слідів. Кевін залишився безвісти зниклим.

Рейф Янгер не був таким розумним у замітанні слідів. Він скористався кредитною картою, щоб купити бензин у Діп Ран, пиво в Стонтоні, а потім зняв кімнату в невеликому motelі за годину на південний захід від Лексінгтона, штат Вірджинія.

Невада і Мейсі припаркувалися на стоянці motelю, де жив Рейф Янгер. Motel був одноповерховим і складався з п'ятнадцяти номерів. Невада дізнався у адміністратора номер кімнати Рейфа, і вони з Мейсі постукали в кімнату 106. Кожен з них став збоку зі зброєю в руках.

У кімнаті був вимкнений телевізор. — Це шериф Невада. Пане Янгер, у вас є п'ять секунд, щоб відчинити двері.

На мить запанувала тиша, а потім кроки наблизилися до дверей, і ланцюг зішкребся з замка. Двері відчинилися перед Рейфом Янгером. З його довгих пальців звисала сигарета.

— Що все це означає? – запитав Рейф. — Знову щось сталося з Деббі? Її тут немає.

— Вона з батьками, – відповів Невада. — У мене є питання про Брюса Шоу.

— Брюс? – Він зтягнувся сигаретою. — А що з Брюсом?

Невада і Мейсі перевірили кімнату, щоб переконатися, що Рейф був сам. На зім'ятих простирадлах незастеленого ліжка лежала півпляшки "Fireball", коробка з-під піци і попільничка, наповнена недопалками.

Мейсі посадила Рейфа на стілець.

— Що відбувається? – запитав Рейф.

— Я хочу знати про ту ніч, коли Тобі з'явилася біля багаття. Я хочу знати, що сталося.

Рейф затягнувся ще раз, все ще розгублений. — Нічого не сталося.

— Це не те, що сказала Сінді Шоу.

— Сінді. Господи. Вона завжди була не в собі. Пила більше, ніж навіть я.

— Раніше ти казав, що Сінді напоїла Тобі. Хто взяв Тобі в ліс?

— Я не знаю про це. Я ж сказав, що був п'яний.

— Знаєш, – сказав Невада, – ти і твої товариші по команді були легендами, коли мова йшла про те, щоб триматися разом. Твоя лояльність принесе тобі звинувачення у співучасті у вбивстві приблизно за дві хвилини.

— Вбивство? Я нікого не вбивав.

— Ти захищаєш одного зі своїх хлопців.

— Послухайте, Тобі дійсно напилася, і, можливо, хтось із хлопців зірвав її вишню, але ніхто її не кривдив.

— Та годі, вам, чотирьом хлопцям, не треба було бігати за дівчатами, бо вони самі до вас приходили. Ви були рок-зірками. А ще ви не любили, коли дівчата вам відмовляли. Хто з вас чотирьох захопився Тобі?

Невада наблизився до Рейфа на кілька сантиметрів, використовуючи свій зріст для залякування. Мейсі підійшла до дверей і знову накинула на них ланцюг.

Рейф посунувся, опустивши погляд. — Мені не потрібні неприємності.

— Тоді відповідай на питання, – сказав Невада.

— Ми порушили правила, – сказав Рейф. — Але я ніколи не хотів нікого скривдити.

— А як щодо Брюса Шоу? – запитала Мейсі. — Він надавав перевагу певному типу дівчат, чи не так? Молоді, з довгим темним волоссям. Нікого не нагадує?

— У нас у всіх були типажі. Чорт, я в будь-який момент можу переспати з блондинкою з великими цицьками. Але це не означає, що я її вб'ю. – Він кинув недопалок у попільничку, що стояла поруч.

— Справедливо. – Невада нахилився ближче. — Поговоримо про Брюса.

— Брюс завжди був поруч з командою. Він був там для мене. Я не міг би просити кращого друга. Іноді він випускав пару, але це ніколи не було чимось екстремальним. Секс, випивка, більшість звичайних речей, які роблять вісімнадцятирічні.

— Більшість? Коли він почав переслідувати дівчат? – запитала Мейсі.

Рейф заплющив очі. — Він не переслідував дівчат. – Він похитав головою. — І я не маю нічого спільного з тими вбивствами, – поспішив сказати він.

— Зникла ще одна жінка. Ти сядеш за її вбивство, якщо я не зможу її врятувати.

Рейф подивився на Неваду. — Якимось я бачив блокнот у роздягальні. Він був у спортивній сумці Брюса.

— Що за блокнот? – запитав Невада.

— Щось на кшталт щоденника. Я взяв його, бо мені було цікаво. Я думав, що буду дражнити його, коли він писатиме вірші або розповідатиме про свої почуття. А потім зрозумів, що він веде записи про дівчат.

— Ти бачив імена? – запитав Невада.

— Так.

Невада потягнувся за наручниками.

— Елліс. І Брук.

— Брук Беннет?

— Так. Вона була гарячою штучкою до того, як стала копом, і забула, як посміхатися.

— Що ще ти бачив? – запитав Невада.

— Нічого. Брюс підійшов і побачив, що я це читаю. Я віддав його назад, але коли він подивився на нього, то принишк. Він поклявся, що це не його, і сказав мені тримати язика за зубами.

— Хтось ще бачив це? – запитала Мейсі.

— Кевін Ваятт бачив. Він стояв прямо там. Він не виглядав шокованим. Було схоже, що він знав, що це було.

— Там був хтось ще? – запитав Невада.

— Саллі також чув нашу розмову.

— Саллі? – запитала Мейсі. — Помічник шерифа Салліван?

— Так.

— Він не був у команді, – сказав Невада.

— Але він багато допомагав. Він все це любив.

Салліван ніколи не згадував про щоденник. — Кевін, Брюс і Саллі були близькими друзями?

— Кевін і Брюс завжди були близькі. Саллі іноді приєднувався до них.

Саллі був у системі, тому що він був копом. Кевін досі не здав зразок ДНК. А Брюс зник.

Невада показав зображення чорно-білої фотографії в кабінеті Брюса. — Ти коли-небудь бачив це місце?

Рейф вивчив фото. — Я не впевнений.

— Зосередься, чорт забирай! – наказав Невада.

Рейф нахилився. — Думаю, ми всі колись були там, коли грали в м'яч.

— Хто ми? – запитала Мейсі.

— Ну, знаєте, хлопці з футбольної команди. – Рейф похитав головою. — Ми тоді так багато веселилися. Важко пригадати.

— Ходімо, – сказав Невада.

Мейсі почула розчарування в голосі Невади. Але на кону було життя Беннетт, і її порятунок був єдиним варіантом, який вони могли зараз розглядати.

— Куди? – заїкнувся Рейф.

— До відділку, – сказав Невада. — Ми з тобою будемо дивитися на аерокарти, поки ти не зрозумієш, що відбувається.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Четвер, 21 листопада, 20:00

Коли Мейсі і Невада прибули до офісу шерифа з Рейфом на буксирі, Салліван привітав їх. Мейсі мала запитання до помічника шерифа, але перш ніж вона встигла їх поставити, він повідомив, що пані Ронда Бернс чекає на них у переговорній кімнаті.

Невада провів Рейфа до камери. — Залишайся на місці.

— Я заарештований?

— Хочеш бути заарештованим? Я зараз повернуся. — Він зачинив двері камери.

— Дуже схоже на арешт.

Невада повернувся до свого помічника. — Салліван, нам треба поговорити.

— Звичайно, бос. У чому справа? — Невада потягнув Саллівана і Мейсі до свого кабінету.

— Що ти робив з футбольною командою в сезоні 2004 року?

— Нічого особливого. Я був у школі і потребував підробітку. Тренер найняв мене доглядати за інвентарем.

— Рейф сказав, що ти був поруч, коли він помітив блокнот у спортивній сумці Брюса. Кевін також був там.

— Вони могли його бачити, але не я. Я не був у їхньому клубі. Для них я був лише працівником.

— Що було між Кевіном і Брюсом? — запитала Мейсі.

— Близькі. Вони прикривали один одного.

— Ти ходив на якесь з багать? — запитала Мейсі.

— Ні, чорт забирай. Я тримався подалі від цього.

— Чому?

— Мені не були раді. — Телефон почав дзвонити. — Ви хочете, щоб я зробив тест ДНК?

— Так, — сказала Мейсі.

— Добре. Зробіть його прямо зараз. — Телефон продовжував дзвонити. — Ви хочете, щоб я взяв трубку, чи я звільнений від своїх обов'язків?

— Повертайся на свій пост, Салліван, — сказав Невада. — Я попрошу одного з інших помічників взяти мазок з твоєї щоки прямо зараз, щоб все було залагоджено.

— Звісно, шерифе.

Коли він пішов, Невада подивився на неї. — Що ти думаєш?

— Салліван здається законним. Він не боїться пройти тест. Але мене дратує, що він не сказав, що знає цих хлопців.

— Команда Мрії була згуртованою. І цілком логічно, що вони не довірили б свої секрети співробітникам.

Мейсі провела рукою по волоссю. Її розчарування зростало, а невидимий годинник відраховував час, що залишився в житті Беннетт.

— Давай поговоримо з пані Бернс, – запропонував Невада. — Можливо, їй є що додати.

— Після всього цього часу шанси на те, що вона володіє достовірною інформацією, дуже малі, але невеликий шанс краще, ніж ніякого.

Вони увійшли до переговорної і побачили платинову блондинку, яка сиділа за столом. Вони познайомилися, як зазвичай. — Що ми можемо для вас зробити?

Вона зрушила з місця, заправляючи локон за вухо. — Я чула вашу прес-конференцію і хотіла б поділитися однією історією.

Мейсі поклала свій жовтий блокнот на стіл і перегорнула з десяток сторінок, перш ніж дійшла до свіжої. — Що ви можете нам розповісти?

— Я жила в одноповерховому ранчо за 16 кілометрів на захід відсюди. Я прожила там кілька років і ніколи не мала жодних проблем до однієї ночі в червні 2006 року.

— 2006? – Мейсі помітила, що це була нова дата в їхній хронології.

— Саме так.

— Що сталося? – запитав Невада.

— У мене ніколи не було проблем з ночівлею на природі. Там я виросла. Але я все ще пам'ятаю, як мене розбудили серед ночі. Можу заприсягтися, що чула когось у будинку або за його межами. Але коли я вистрілила, хто б це не був, він кинувся навтьоки.

— І? – запитав Невада.

— Нічого особливого. Але через два дні, коли я прибирала, я знайшла під ліжком моток червоної мотузки. Я трохи схиблена на чистоті, і я точно знаю, що цієї мотузки там не було, коли я пилюсила трьома днями раніше. Це мене налякало, але врешті-решт я вмовила себе не робити цього. Коли ви оголосили, що Тобі знайшли, це просто змусило мене задуматися про це.

— І ви впевнені, що мотузка була під ліжком? – У голові Мейсі закрутилося від можливих варіантів.

— Абсолютно.

— Ви зберегли мотузку? – запитала Мейсі.

— Ні, вона викликала у мене мурашки, тому я її викинула. Як думаєте, цей хлопець переслідував мене?

Невада похитав головою. — Я не знаю. Але якщо це наш хлопець, це говорить нам про те, що він все ще був у цьому районі через рік після злочинів, які ми розслідуємо.

— Я знайшла ще дещо за межами своєї спальні. Я теж не зберегла це і забула про це до сьогоднішнього дня, – сказала Ронда.

— Що це було? – запитав Невада.

— Це був брелок зі "Spice Girls".

— "Spice Girls"? – Тобі Тернер любила цю поп-групу. — Ви в цьому впевнені?

— Абсолютно, – відповіла Ронда. — Це взагалі має сенс?

Цей вбивця брав трофеї зі своїх жертв, і він взяв брелок Тобі Тернер. — Це дуже допомогло, – сказала Мейсі. — Дякую, що прийшли.

Після того, як пані Бернс пішла, Невада привів Рейфа до переговорної кімнати біля великої карти округу. — Покажи мені, де знаходиться цей будинок.

Рейф майже хвилину вивчав карту, водячи пальцем по міжштатній автомагістралі, а потім повів його по провулках все далі і далі на захід. — Я думаю, що це було тут, – сказав Рейф.

— Чиє це місце? – запитав Невада.

— Це старий шлакоблочний будинок, що належав родині Міллерів, я думаю. Ми ходили туди на вечірки. Брюс любив це місце.

— Навколо будинку нічого немає. – Подібно до маточини колеса, він був мертвою точкою по відношенню до згвалтувань, сараю Ваяттів та місця, де було скинуто тіло Бет Ватсон.

— Гарне місце, щоб тримати викрадену жінку, – сказала Мейсі.

— Ми з тобою поїдемо туди, а пан Янгер залишиться тут, – сказав Невада.

— Ви мене заарештовуєте? – запитав Рейф.

— Ти вільний, але у твоїх же інтересах працювати зі мною зараз.

Рейф зустрівся з лютим поглядом Невади і кивнув. — Радий допомогти.

— Молодець. Салліван приготує тобі каву і сендвіч, якщо ти голодний.

Коли Мейсі вийшла на вулицю, вона ледве встигла вдихнути повні легені повітря, як до неї підійшов репортер Пітер Стюарт з маленькою ручною камерою і мікрофоном. — Який стан помічниці шерифа Беннетт?

Брязкіт ключів за дверима в'язниці Брук розбудив її від напівдрімоти, яка просочилася до кісток, незважаючи на всі її зусилля не заснути.

Брук заплющила очі, але стиснула пальці в кулак. Вона запряглася, що більше ніколи не стане жертвою. І все ж вона була тут, коп, зв'язана і готова до вбивства.

Востаннє, коли їй було шістнадцять, вона напилася і не усвідомлювала небезпеки. Вона дозволила своїй пам'яті повернутися до середньої школи і того футбольного сезону, який вона роками намагалася забути.

Було вечірнє багаття, і всі школярі святкували останню гру регулярного футбольного сезону. Натовп хвилювався, бо всі знали, що якщо команда виграє у п'ятницю, то за два тижні вони потраплять до фіналу штату.

Лікер зігрів її тіло і прогнав нічний холод. Вона почувалася такою дорослою. Такою крутою. Світ був приємною, кружляючою плямою, доки не зник.

Випивка вдарила її з силою бейсбольної бити. Брук спіткнулася, але встигла випростатися, як її накрила хвиля нудоти. Позаду неї пульсувала музика і сміх. Вона попрямувала до лісу, впала на коліна, а потім її знудило.

Закінчивши, вона подивилася назад до багаття водянистими очима. Танець полум'я зачаровував, і вона скутила за теплом на своїй шкірі тієї прохолодної ночі. Коли вона схопилася на ноги, позаду неї затріщало листя.

Сильна рука схопила її за передпліччя, і вона відчула вдячність. Допомога прибула. — Будь ласка, — прошепотіла вона. — Допоможи мені.

— Я допоможу тобі.

Вони розвернулися і пішли подалі від багаття вглиб лісу. — Не сюди, — сказала вона, збентежена.

— Ти хочеш, щоб вони побачили тебе такою?

— Ні. — Вона була така розгублена. Загублена.

Він подав їй флягу. — Тобі стане краще.

Відчайдушно бажаючи знову відчувти себе собою, вона випила. Але полегшення, якого вона очікувала, не прийшло. Голова пішла обертом, а коліна підкосилися.

Брук прокинулася на світанку. Її блузка була розірвана, а бюстгальтер роздертий. Її штани були зняті і лежали поруч з нею. Принижена, вона одяглася і пішла додому. До цього дня вона пам'ятає лише нечіткі спогади про грубі руки на її тілі, коли хтось проник у неї з такою силою, що вона закричала.

Тепер, просто за дверима, стояв чоловік. Він не видав жодного звуку, але вона відчувала, як його погляд блукає по її тілу.

Адреналін прискорив її серцебиття, і залишатися на місці було важко. Якщо це був чоловік, на якого вони полювали, то вона знала, чого він хотів. Жінки, яких опитувала Мейсі Кроу, говорили одне й те саме. Він хотів побачити страх. Вона могла померти, але вона могла відмовити йому в тому, чого він хотів найбільше.

— Я знаю, що ти не спиш, — сказав він.

Вона не рухалася.

Можливо, якщо він розсердиться, то зробить помилку, і у неї з'явиться шанс врятуватися. Про допомогу навіть не йшлося.

— Ти така ж сильна, як і раніше, — сказав він. — Мені це подобається.

Цей хрипкий голос був знайомий. Вони зустрічалися раніше. Вона ледве пам'ятала ніч згвалтування, але відтоді, як лабораторія підтвердила, що всі напади скоїв один і той самий нападник, вона безуспішно намагалася пригадати. ДНК Метта могла б довести, чи пов'язаний її випадок з іншими, але невідомо, що сталося з цим зразком.

Він перевернув її на спину, обхопив поперек і натиснув усією своєю вагою на живіт. Він сильно вдарив її по обличчю. — Прокидайся.

Її голова розкотилася від болю, і вона подивилася на обличчя свого викрадача, замасковане маскою. Він обережно зняв рукавички, висмикуючи кожен палець. Він відклав рукавички вбік і обережно провів вказівним пальцем по її шії. Вона здригнулася. До неї повернулися спогади про те, як вона лежала на спині в холодному полі і намагалася дихати.

— Ти боїшся? — запитав він.

Думай, як коп. Зосередься на фактах. Одного дня я буду свідком цього. Я виживу.

Очі блакитні. Шкіра біла. Тридцять з гаком років, може старше. Підтягнутої статури. Вісімдесят - дев'яносто кілограмів. Нігті чисті, акуратно підстрижені, руки без мозолів.

Вона вдихнула, відзначаючи запах поту чоловіка.

Він повільно обхопив її шию руками, великим пальцем потер нижню частину щелепи. Повільно він посилив хватку, вивертаючи руки. — Один, два, три.

Чорні джинси. Темна толстовка. Спортивні кросівки.

Коли він почав рахувати, вона з усіх сил намагалася набрати повітря в легені, напружуючи м'язи ший. Напевно, це було схоже на відчуття потопаючої людини. Її мозок затуманився, а погляд потемнів, поки вона хапала ротом повітря.

— Мені подобаються виклики. Ти така хоробра, маленька Брук. Як і минулого разу.

Посилання на минуле не загубилося в її пам'яті, хоча вона відчайдушно намагалася дихати. У грудях піднявся булькаючий звук, і її легені горіли. Її охопила паніка. Вона не хотіла вмирати. Їй ще так багато треба було зробити. Їй потрібно було ростити сина.

Вона дивилася на нього, поки її погляд повністю не затуманився, і вона відчула, що падає в темряву. Її серцебиття загупало, сповільнилося, а потім і зовсім зупинилося.

Раптом паніка зникла. Її розум злетів угору над її тілом і над його досяжністю.

Наступним відчуттям був нищівний біль у грудях. Вона зробила глибокий, болісний вдих і прокинулася, побачивши, що його обличчя зависло в декількох сантиметрах над її головою.

Він повернув її з того світу.

— Ще ні, Брук, — тихо промовив він. — Не покидай мене поки що. Ти сильна. Ми можемо робити це знову і знову.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Четвер, 21 листопада, 21:00

— Ніякого ковбойського лайна.

Слова Енді прокручувалися в голові Мейсі, коли вона дивилася в камеру та мікрофон репортера.

Мейсі нагадала собі, що Беннетт зникла п'ятнадцять годин тому, і якщо вона ще жива, то тривалість її життя буде недовгою.

Коли Салліван покликав Неваду назад в офіс, вона прийняла рішення діяти. Вона знала, що такий крок не принесе їй місця в команді профайлерів у Квантіко. Цей крок прикував би її назавжди до відділу ФБР, розташованого в підвалі десь в американському містечку Поданк. Звісно, все це було за умови, що вона все ще мала роботу.

— Спеціальний агент Кроу, у вас є новини? – запитав Стюарт.

— Чи зможете ви вийти в прямий ефір, якщо у мене буде оголошення? – запитала Мейсі.

— Зможу.

— Чудово. Дайте мені знати, коли будете готові.

Він підняв телефон і увімкнув додаток для прямого ефіру в соціальних мережах. Він кивнув, а потім представив її.

— Помічника шерифа Брук Беннетт викрали з її будинку минулої ночі. Я вважаю, що її викрадення безпосередньо пов'язане з убивством Тобі Тернер, трьома зґвалтуваннями, що сталися в Діп Ран влітку 2004 року, і зникненням Сінді Шоу того ж року. – Вона підняла фоторобот, який намалювала Спенсер. — Наразі ми розшукуємо білого чоловіка віком близько тридцяти років. Він використовує червону мотузку, щоб зв'язати своїх жертв, а коли має можливість, вдається до сексуального насильства. Хоча він носить маску, в його очах може бути щось знайоме. Одна жінка щойно звернулася до нас після нашої останньої прес-конференції, і я сподіваюся, що є ще люди, які можуть щось знати про цього чоловіка. Якщо у вас є сусід або колега, який підходить під цей опис, і ви помітили незвичну поведінку, негайно зв'яжіться з офісом шерифа Діп Ран. – Вона зробила паузу і сфокусувалася на камері. — Я склала профіль цієї людини. Він вважає себе слабким і неповноцінним порівняно з іншими чоловіками і має відчайдушну потребу довести, що може перемогти. Швидше за все, він імпотент і використовує насильство, щоб компенсувати свої недоліки.

— Агенте Кроу, у вас є якісь зачіпки щодо його особи?

— Кілька, – відповіла вона. — І ми щогодини отримуємо все більше.

Відкритий виклик цьому вбивці міг би привернути його увагу. Якщо пощастить, він переключить свою увагу з Беннетт на неї.

Вона відповіла ще на кілька запитань, а потім повернулася до відділку. Невада стояв за дверима.

І він виглядав розлюченим.

Він побачив інтерв'ю Мейсі Кроу за кілька хвилин після його виходу в ефір. Спочатку його це розвеселило. За кого вона себе має? Минули роки, а його так і не спіймали. Невже вона думала, що з'явиться в місті і просто зловить його?

Але в її голосі було щось таке, що діяло йому на нерви і змушувало переглянути його ще раз. І ще раз. Чим більше він передивлявся запис, тим більше злився.

— Дідько, вона просто тягне тебе на дно, – сказав він собі. — Не ведися на це. Все, що є у копів – це відстійний фоторобот.

— *Він вважає себе слабким і неповноцінним.*

Слова Мейсі відлунювали в його голові.

Він не був неповноцінним. Він міг перемогти її будь-коли і будь-де.

— Тупа сука. – Вона думала, що зловить його. Вона думала, що у неї все під контролем. Але він був під контролем.

У нього була сила!

— *Він вважає себе слабким і неповноцінним.*

Знову її слова розпалили його лютю.

Ця пихата сука! Він потягнувся до телефону і набрав знайомий номер. Почувши грубе привітання, він сказав: — Ти мені потрібен зараз.

— Це лайно собаче. Я ж казав, що так більше не можу.

Він схопив слухавку, намагаючись опанувати себе. — Ще раз.

— Ти вже казав це раніше.

— Цього разу я не жартую.

Зробивши вдих, Брук раптово прокинулася. Її руки і ноги були зв'язані, і їй було незручно сісти в сидяче положення. Вона оглянула темряву, яку порушувало лише світло, що пробивалося крізь щілини зачинених дверей.

Вона піднесла зв'язані руки до горла і ковтнула. Нутрощі її грудей і горла горіли так, наче по них шкрябали. Вона нахилила голову назад до стіни, щоб відкрити дихальні шляхи. Вона робила глибокі вдихи, поки не змогла ясно мислити.

Вона потягнулася до гудзика на поясі, вирішивши, що ким би не був цей хлопець, він не з'валтував її. Принаймні поки що.

Він забрав її туфлі, пояс і всі декоративні шпильки, які вона могла використати як зброю.

Її очі пристосувалися до тьмяного світла, і вона змогла розгледіти, що перебуває в тій самій маленькій кімнаті. Минулого разу вона ледве встигла вивчити її до його приходу, але тепер у неї був шанс оцінити.

Це був не підвал, а кімната. Вона обшукала периметр у пошуках вікна, решітки або гострого краю, щоб перерізати кайдани. Не знайшовши нічого, що могло б допомогти, вона потягнулася до вузлів на щиколотках і сильно потягнула, але вузли були міцно затягнуті. Вона продовжувала встромляти пальці в кріплення і тягнути, поки невелика ділянка мотузки не піддалася, і вона змогла розв'язати свої щиколотки. Її серце калатало, вона кусала петлі на зап'ястях, намагаючись їх послабити. Вона втратила лік часу, коли смикала за вузли і працювала руками туди-сюди, поки вони не звільнилися.

Коли червона мотузка впала на підлогу, вона потерла затерплі зап'ястя і поворушила заанімілими пальцями, поки кровообіг не відновився.

Ззовні її зупинили кроки, що наближалися, і вона змерзла. Вона заплющила очі і лежала дуже нерухомо. Все, що їй було потрібно, це нанести один удар в коліно або в середину тіла. У неї був шанс вивести його з ладу. Можливо, тоді вона могла б вдарити його в горло або ніс. Вона хотіла завдати максимальної шкоди. Все це за умови, що вона влучила в ціль. Якщо вона промахнеться, то просто розлютить його, а коли він почне душити, то може зайти надто далеко і вб'є її.

Затамувавши подих, вона приготувалася до удару. Дошки на підлозі зсунулися. Але він так і не увійшов до кімнати. Її серце забилося в горлі, коли вона чекала на нього. Але кроки відступили.

Брук спокійно стояла, піднявши кулаки і приготувавшись до бою. Приглушені звуки розлючених чоловічих голосів долинали до кімнати. Вона напружилася, щоб почути, про що говорять чоловіки, але не змогла розібрати слів. Сподіваючись, що тюремник відволікся, вона розтиснула пальці і покрутила ручку дверей. На її подив, вона повернулася, і двері відчинилися. Серце забилося в горлі, коли вона подумала про можливість вийти на волю. Потім вона завагалася. Це була пастка. Це мала бути пастка. На що він її заманював?

Однак вона прийняла рішення йти, знаючи, що якщо залишиться, то загине. Вона відчинила двері і зазирнула в коридор. Повільно, обережно, крок за кроком, вона увійшла до маленької вітальні. Вона озирнулася, очікуючи побачити, що він спостерігає за нею або кине́ться до неї. Але вона була сама в кімнаті, яка тепер купалася в тіні. Вона чула лише тишу. Зігнувши пальці, очікуючи нападу, вона поспішила до входних дверей.

На вулиці вона почула, як двоє чоловіків сперечаються.

— Що ти в біса наробив? — Вона впізнала голос. Це був Брюс Шоу.

З ким би він не говорив, він говорив низькими, глибокими тонами, і було неможливо почути його відповідь або ідентифікувати його. Хто був тут з ним? Боронь Боже, якщо їх було двоє.

— Цього разу ти говориш про вбивство поліцейського. Її зникнення у всіх новинах. Це лише питання часу, коли поліція з'ясує все це.

Якусь мить стояла тиша. А потім пролунав постріл, і вона здригнулася. Вона відступила від дверей, обшукуючи просту вітальню в пошуках чогось, що можна було б використати як зброю. Серце калатало в грудях. *Думай, Брук, думай!*

На вулиці вона почула, як один з чоловіків пробурмотів прокляття. Вона виглянула у вікно і побачила темну фігуру, яка тягнула іншого чоловіка, але в темряві вона не могла розгледіти, хто був хто. Вона чекала, прислухалася, поки фігури не зникли за будинком.

Якщо вона зможе вийти за двері і дістатися до лісу, у неї буде шанс. Зціпивши зуби, вона вийшла на ганок. Її пальці на ногах підкосилися.

Над нею висів півмісяць, і холодне повітря пронизувало дерева. Попереду був ліс. І десь вдалині вона почула шум води.

Але як тільки вона зробила крок, з темряви вискочила тінь і схопила її за потилицю. Він сильно вдарив її об стіну будинку.

— Кроу вважає мене неповноцінним. А ти?

Лють, а не страх, прокотилася всередині неї. Вона повинна спробувати заспокоїти його. Вона повинна знайти спосіб вмовити його. Натомість вона просто сказала: — Так.

Вона вдарилася головою об обшивку, і була настільки приголомшена, що ледве стояла на ногах. Він затягнув її назад у будинок, змушуючи спотикатися і йти вперед до вітальні. Він грюкнув входними дверима, а потім потягнув її назад до її тюрмної кімнати. Він знову був зверху, стискаючи її горло.

— Я контролюю ситуацію, – сказав він. — Я. Не ти. Не він. Не вона. *Я!*

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Четвер, 21 листопада, 23:00

Повітря в машині було густим від розчарування і гніву, коли Мейсі і Невада їхали по дорозі, помережаній вибоїнами. Щелепа Невади була стиснута, і коли він завернув за останній поворот, він сказав: — Говорити так з пресою було нерозумно. Ти зробила себе мішенню.

— Можливо, якщо я його достатньо розлючу, це відволіче його від Беннетт.

— Ми вже виключили ДНК Янгера. У нас є ДНК Шоу, але результатів ще немає. І я візьму зразок у Кевіна Ваятта.

— Ваятт досі не відповідає на дзвінки.

— Не треба було ловити цього вбивцю на приманку. — Він натиснув на газ. Двигун заревів, а шини закрутилися швидше. — Будинок, про який згадував Янгер, має бути за наступним поворотом.

— Давай припаркуємось тут і зайдемо так, щоб ніхто не почув, як ми йдемо.

Він з'їхав убік і заглушив двигун. Мейсі вийшла з машини, тихо зачинивши двері, перш ніж перевірити зброю. Останні кілька десятків метрів вони рухалися пліч-о-пліч. Її ногу і стегно всю дорогу стискало, але вона проштовхувалася вперед, знаючи, що у Беннетт закінчується час.

Коли в полі зору з'явився маленький сірий будиночок, вона подумала про будинок у Техасі, де вона знайшла безіменні могили. За цим спогадом пролунав звук двигуна вантажівки за кілька секунд до того, як він в'їхав у її тіло. Вона здригнулася, але відштовхнула хвилю страху вбік.

Вона поставила одну ногу перед іншою. Їй потрібно було зосередитися і забезпечити прикриття для Невади.

Наблизившись до маленького будиночка, вони помітили активність. Там були свіжі сліди шин і відбитки ніг. Виявилось, що відбитки були залишені чоловічим спортивним взуттям.

Невада підніс палець до губ, коли він проходив повз неї. Як би їй не хотілося бути тією, хто затримає цього хлопця, вона мусила бути практичною. Найефективніше було б, якби вона забезпечила прикриття, а він зайняв позицію.

Він спробував відчинити входні двері, але виявив, що вони замкнені. Вона завжди носила з собою набір відмичок. Не гаючи ні хвилини, вона визначила, що замок — сувальдний. Діставши гайковий ключ і відмичку, вона вставила їх у замок, доки всі штифти не стали на свої місця і замок не клацнув.

Невада кумедно вигнув брову і сказав: — Залишайся позаду мене.

Вона кивнула, і вони вдвох увійшли до центральної вітальні будинку. Її погляд пробігся по кімнаті, обшукуючи кожні зачинені двері, що вели до неї. На одних дверях був помітний висячий замок.

Поки вона стежила за дверима, Невада обвів поглядом одноповерховий будинок, чи немає там когось ще. Коли він подав знак, що все чисто, вона підійшла до навісного замка, сховала зброю в кобуру і зламала його швидше, ніж перший замок. Вона швидко зняла його, відкрила клямку і штовхнула двері.

У кімнаті було темно, а холодне повітря було важким від запаху поту. Її серце гулко вдарилося об ребра, і вона міцніше стиснула руків'я своєї зброї. Вона прислухалася до звуків дихання чи руху, але не могла почути через власне прискорене дихання.

Невада спрямував світло в кімнату, поки воно не впало на тіло Беннетт. — Чорт.

Мейсі сховала зброю в кобуру, підбігла до неї і опустилася на коліна. Обережно перевернула її на спину і притиснула кінчики пальців до чорно-синьої шкіри на шії. На якусь мить настала лише тиша, тож вона переставила пальці і почала молитися. А потім відчула слабкий пульс. На очі їй навернулися сльози.

— Вона жива, — сказала вона.

Невада вже телефонував до служби порятунку.

Мейсі поїхала до лікарні з Беннетт на задньому сидінні швидкої допомоги. Виття сирени і ритм гойдання машини нагадали Мейсі про її власні випробування, коли парамедики вигукували ім'я Брук і намагалися змусити її розплющити очі. Мейсі знала, що на Беннетт чекає довгий шлях, якщо вона переживе це.

Вони вїхали на парковку університетської лікарні, і персонал був готовий прийняти Беннетт. Коли персонал швидко штовхнув каталку до відділення невідкладної допомоги, парамедики зачитали лікарям життєві показники Беннетт.

Мейсі поспішила за ними, слідуючи аж до розпашних дверей. Медсестра в халаті заступила Мейсі дорогу і сказала, що їй доведеться почекати у вестибюлі.

— Я маю знати, хто це з нею зробив. — Мейсі не переставала тремтіти відтоді, як вони знайшли Беннетт.

— І мені потрібно врятувати її, — відповіла медсестра, перш ніж зникнути.

Провівши рукою по голові, Мейсі повернулася до вестибюлю, переповненого людьми, які заповнювали форми, читали журнали і дивилися телевізори, встановлені на стінах. Вона прокручувала в голові свої дії відтоді, як приїхала до міста. Чому вона не була більш агресивною з Кевіном щодо мазків? Чи могла вона натиснути на Ґріна ще сильніше?

Не в силах сидіти, вона ходила, а коли задзвонив телефон, потягнулася до нього, думаючи, що це Невада. Вона була здивована, побачивши на екрані ім'я Фейт.

Вона підійшла до вікна, що виходило на парковку, і стала обличчям до людей у вестибюлі. — Звідки ти знала, що щось не так? Це щось на кшталт симбіозу близнюків?

— Чорт забирай, сестричко.

Це викликало легку посмішку, коли вона дивилася, як від'їжджає машина швидкої допомоги. — Я стою у відділенні невідкладної допомоги. Ще один коп був поранений.

На задньому плані клацнули зачинені двері. — Кого?

— Вона одна з помічників шерифа в окрузі. На неї напав хлопець, якого ми переслідуюмо. — Вона притиснула пальці до заплющених очей, намагаючись стримати сльози. — Я намагаюся, але цього може бути замало, занадто пізно.

— Ти хороший коп, Мейсі.

— Але чи достатньо я хороша? Якби на моєму місці був інший агент, чи дісталися б вони до помічниці шерифа Беннетт швидше? Я так хотіла повернутися до роботи, що навіть не замислилася, чи варто мені це робити. Може, я не підходжу для цієї роботи.

— Це нісенітниця, — сказала Фейт. — Ти одна з найкращих.

Зображення синців на блідій шиї Беннетт виринули на передній план її думок. — Господи, Фейт, цей хлопець душив її кілька разів.

— Вона коп, Мейсі. Вона прийняла ризики своєї роботи. На її місці з таким же успіхом могла бути ти.

— Вона помічник шерифа в маленькому містечку. Вона ніколи не бачила подібних справ.

— Думаєш, їй сподобається, що ти її недооцінюєш? Думаєш, їй сподобається почути, що вона просто Барні Файф з Мейберрі?

Мейсі уявила собі стоїчний вираз обличчя Беннетт. — Вона, напевно, надерла б мені дупу.

— Чи хотіла б вона, щоб ти звинувачувала себе або пішла за цим хлопцем?

Мейсі перевела подих. — Вона б хотіла, щоб я пригвоздила його до стіни.

— Тоді чому ти все ще базикаєш зі мною по телефону? Іди надери комусь дупу і поквася. Подзвони мені, коли закінчиш.

Клац.

Вона втупилася в телефон, не вірячи своїм очам. Ні прощання, ні удачі. Фейт розуміла її краще, ніж вона сама усвідомлювала. Невада увійшов. Туго сплетена котушка всередині неї трохи розслабилася.

— Як вона? — запитав Невада.

— Вона все ще непритомна.

— Гаразд, — сказав він. — Ми трохи почекаємо.

— Ненавиджу чекати.

— Мейсі, це відстійно бути зовні, але іноді це все, що у тебе є, — сказав Невада.

— Про кого ми зараз говоримо? — запитала вона.

— Про мене, після твоєї аварії. — Він поклав свою руку на її. — Я ніколи не хочу знову через це проходити.

Після аварії вона була зосереджена на собі. Все, чого вона хотіла — це одужати. Вона думала про нього. Кілька разів вона відчувала себе такою

самотньою, що все, що вона могла зробити, це не подзвонити йому, але вона боялася показати будь-яку слабкість. — Я не хотіла, щоб ти бачив мене такою.

— Я міг би з цим впоратися, – сказав він. — Ти не мусила б боротися за своє повернення самотужки.

До них підійшов лікар, одягнений у зелений халат. — Ви з ФБР?

Вони обоє встали, і вона сказала: — Так. Ми привезли Брук Беннетт. Вона прокинулася?

— Ще ні.

Після того, як Невада і Мейсі поговорили з лікарем і дізналися, що Беннетт, швидше за все, не прокинеться до ранку, вони повернулися до будинку, де знайшли її. Навколо будинку стояли офіцери штату і федерали, які прочісували будівлю і територію в пошуках доказів.

Салліван зустрів їх на вулиці. — Ми змогли знайти працівника окружного земельного кадастру. Він не був радий, що його відірвали від вечірнього шоу, поки я не розповів йому про помічника шерифа Беннетт.

— І? – запитав Невада.

— Він одразу ж побіг до приміщення і почав копати. За останні двадцять років земля перейшла через три руки. Колись вона мала репутацію місця для дитячих вечірок. Коротше кажучи, товариство з обмеженою відповідальністю під назвою "Rocket Inc." викупило будинок. Я зателефонував адвокату, і він сказав мені, що його клієнтом був Брюс Шоу.

— Який статус місця злочину? – запитав Невада.

— Техніки обстежують кімнату, де знайшли помічника шерифа Беннетт. В цій кімнаті в основному зразки волосся і волокон, але в іншій спальні є журнали, – сказав він.

— Що за журнали? – запитав Невада.

— Очевидно, цей хлопець любив робити замальовки і нотатки про жінок, яких він переслідував. Тут є записи про сотні жінок з усього східного узбережжя.

— А як щодо Балтимора, Атланти та Блуфілда, Західна Вірджинія? – запитала Мейсі.

— Я не був у кімнаті, щоб перевірити, – відповів він.

— Хороша робота, – сказав Невада. — Ми візьмемо це на себе.

— Як помічник шерифа Беннетт? – запитав Салліван.

— З часом вона одужає, – відповіла Мейсі.

— Слава Богу.

— Агенте Кроу, щодо одеколону "Beacon", – сказав Салліван. — Він не дає мені спокою весь день.

— А що з ним? – запитала вона.

— Ваятт користувався ним.

— Ви впевнені? Ребекка Кеннеді сказала, що нападник користувався одеколоном "Beacon".

— Так. Хлопці дражнили Ваятта через це. Вони завжди забирали флакон і викидали його у смітник. Вони казали, що від нього пахне, як від гарненького хлопчика. Я бачив пляшку більше, ніж кілька разів.

Кевін не здав ДНК, і тепер у неї є свідок, який сказав, що на ньому був запах гвалтівника. — Ваятт, мабуть, перебував під великим тиском у роки роботи в Команді Мрії.

— У нього завжди було багато на плечах, — сказав Салліван. — Батько рідко бував поруч, а мати не надто близька до нього.

— Помічнику шерифа Салліван, проїдьте ще раз до будинку Ваятта, — сказав Невада. — Якщо він там, приведіть його.

— Так, сер.

Мейсі і Невада вдягли латексні рукавички і бахіли, назвали свої імена офіцеру, який чергував біля стрічки з місця злочину, а потім увійшли до будинку.

Тепер, коли у неї був час роздивитися кімнату, Мейсі побачила, що вона була свіжо пофарбована, а підлога була відремонтована за останні пару років. У кімнаті стояв кам'яний камін зі свіжими дровами на решітці.

Меблі були новими, але без особливих витребеньок, а телевізор з плоским екраном не був підключений до кабельного телебачення. Поруч стояв DVD-програвач і стос фільмів. Мейсі переглянула назви фільмів, у яких фігурували літні герої, колишні зірки спорту, які намагалися повернутися на арену. На всіх вікнах були встановлені щільні штори.

— Шериф Невада.

Вони обоє обернулися і побачили чоловіка років п'ятдесяти, одягненого в куртку судмедексперта поліції штату. Його волосся було акуратно підстрижене, а сам він нагадував бойскаута. — Я Девід Голланд з Роанока. Мене викликали на місце злочину.

Невада потиснув йому руку. — Дякую, що прийшли. Це спеціальний агент Мейсі Кроу. Що у вас є?

— Я хотів би показати вам журнали, які ми знайшли в другій спальні, — сказав Голланд.

Вони втрьох увійшли до маленької спальні, яка була обладнана полицями від підлоги до стелі на дальній стіні. Полиці були заповнені сотнями чорно-білих мармурових зошитів з композиції. Уздовж тонкого корінця кожного з них стояли дати: Червень 2004. Вересень 2007. Листопад 2019.

— Наскільки давні ці журнали? — запитала Мейсі.

— Шістнадцять років. Перший, наскільки ми можемо судити, був написаний у квітні 2003 року. Автор книг робив нотатки про Сінді Шоу.

— І що він говорить про неї? — запитала Мейсі.

— Досить інтимні подробиці її повсякденного життя. Він також намалював її ескізи, і на багатьох з них вона виглядає мертвою.

Мейсі підійшла до полиці з безліччю дрібничок, вишикуваних в акуратний ряд. Багато з них були поодинокими сережками, намистом, трусиками і туфлями на високих підборах. Вона помітила перечницю "Принцеса", яка зникла з дому Бет Ватсон.

— Тут є журнали з Балтимора чи Атланти?

— Здається, так. І ще з кількох міст.

Невада затамував подих. — Там є імена?

— Так. Він не лише вказує ім'я, адресу та номер телефону своєї мішені, але й детальний опис лайків, дизлайків, розклад та фотографії.

— Серед них є помічник шерифа Беннетт?

Голланд знизив голос. — Так. І деякі з них датуються тим часом, коли вона була підлітком.

Зрештою, докази зґвалтування Беннетт вплинуть назовні. — Їй потрібен час, щоб зцілитися, — сказала вона. — Дайте їй шанс відновити сили, перш ніж їй доведеться публічно розповісти про це. Тримайте все під контролем, наскільки це можливо.

— Беннетт одна з нас, і ми будемо захищати її всіма можливими способами. Кожен чоловік і кожна жінка тут готові залишатися на місці злочину, поки цього хлопця не знайдуть.

— Він писав що-небудь про себе в журналах? — запитала Мейсі.

— На диво, ні. Але в цій колекції мають бути відбитки пальців і ДНК, що пов'язують Шоу або того, хто це зробив.

З іншої кімнати спалахнуло світло, втягнувши Мейсі і Неваду в простір, де утримували Беннетт. Стіни в кімнаті без вікон були оббиті додатковим бар'єром для звукоізоляції. У кімнаті стояв неприємний запах, а килимове покриття було забруднене в багатьох місцях.

— Він, мабуть, відчував себе не в своїй тарілці, — сказав Голланд. — Його світ перевернувся з ніг на голову, і ми маємо прямий зв'язок з кожним злочиним, який він скоїв.

— І це робить його надзвичайно небезпечним, — сказав Невада. — Йому вже абсолютно нічого втрачати.

Лють — надто слабе слово, щоб описати те, що він відчував. Він обмотав червону мотузку навколо рук, дивлячись на зображення з камери, яку встановив на дереві за межами свого спеціального будинку. Вони знайшли його, Брук, і всі журнали, над якими він так старанно працював протягом багатьох років.

Він подивився на свої руки. Він перекрив кровопостачання, і шкіра не тільки була блідою, але й поколювала. Якщо так триватиме й далі, він завдасть їй серйозної шкоди.

Мейсі Кроу не збиралася виставляти його на посміховисько. Вона зруйнувала те, що він так важко будував, і дорого за це заплатить.

Будинок, в який вона вдерлася, мав для нього сентиментальну цінність. Це було безпечне місце, де він міг сховатися, коли йому це було потрібно. Це було місце, де він вперше став чоловіком. Це місце давало йому притулок, коли світ ставав надто гучним.

А тепер його осквернили.

Він подивився на револьвер у своїй руці. Обережно відкрив патронник і нарахував шість набоїв. Це не був його улюблений метод, але він був ефективним. — Мейсі, якщо ти хотіла, щоб я прийшов за тобою, то твоє бажання здійсниться.

Коли Мейсі і Невада покинули місце злочину, була майже північ. Замість того, щоб відчувати втому, її тіло все ще було на високій передачі, але вона знала, що це не триватиме вічно.

Вони під'їхали до будинку Ваяттів, де була припаркована колекція автомобілів округу та штату. Їхні фари блимали, освітлюючи темряву, і кілька сусідів зібралися біля їхніх будинків.

Невада підійшов до Саллівана. — Є якісь ознаки Ваятта?

— Ні, — відповів Салліван. — Будинок порожній.

— А як щодо Тайлера? — запитала Мейсі.

— Я дзвонив йому на мобільний, і він відповів. Сказав, що він у Техасі з родиною. Сказав, що брат посадив його в орендовану машину і відправив в Роанок, щоб він встиг на літак раніше сьогодні.

— Коли востаннє хлопець виходив на зв'язок зі своїм братом? — запитала Мейсі.

— Вони не розмовляли відтоді, як Ваятт посадив його в машину.

— Хлопець сказав, що його брат не з'являвся? — запитала Мейсі.

— Тайлер сказав, що його брат був спокійний і холоднокровний, як завжди. Хлопець не має жодного уявлення про те, що відбувається, — сказав Салліван.

— А мати Ваятта? — запитав Невада.

— Я залишив їй голосове повідомлення. Вона не передзвонила. — Салліван погортав свої нотатки. — Я подзвонив його сімейному дантисту. У липні 2004 року він лікував передній зуб. Він відколов його під час футбольного тренування, але його відремонтували протягом тижня.

— Отже, Елліс мала рацію, — сказала Мейсі.

— Схоже на те.

Всі стрілки вказували на Кевіна. — Але це не змінює того факту, що Ваятт зник.

— Ми знайдемо його, — сказав Невада. — Це питання часу.

Густі хмари вкрили небо, закриваючи зорі та місяць. Після того, як вони поговорили з кількома іншими офіцерами штату, вони повернулися в машину Невади. Енергія, яку вона відчувала менш ніж півгодини тому, швидко згасала.

— Мені треба поспати пару годин, — сказала Мейсі.

Невада здав назад, поки не доїхав до дороги, де сильно пошкодив колеса. — Можеш переночувати у мене. Я не хочу, щоб ти залишалася в номері мотелю сама.

Вона поклала голову на підголовник. Хоча тепер вона підозрювала, що Кевін був головним злочинцем, Брюс був причетний до цього в якійсь мірі. — Весь сенс у тому, щоб я була сама, щоб Ваятт або Шоу прийшли за мною.

— Сьогодні ти не зможеш нікого зловити. Нам треба виспатися, перегрупуватися, а вранці розробити план нападу.

Вона побачила мудрість логіки Невади. — Але Ваятт і Шоу на волі, і у них може бути інша жінка.

— На їхній арешт оголошено розшук по всьому штату, — сказав Невада.

— Обидва надто розумні, щоб зірвати розшук.

— Вранці. Обіцяю, – сказав Невада.

Вона поступилася, і вони поїхали до його будинку. Коли вони приїхали, адреналін вщух, і вона втомилася більше, ніж могла собі уявити. Вона намагалася приховати свою жорстку ходу, коли пара наближалася до будинку.

— Прийми гарячий душ, – сказав він. — Хочеш випити?

— Пива.

— Корону, так?

— На добру згадку.

Він зачинив за ними вхідні двері, а вона зайшла до його спальні й увімкнула гарячу воду в душі. Коли з кабіни почала підніматися пара, вона роздяглася і поклала одяг на підлогу, перш ніж стати під гарячі струмені. Вона повернулася спиною до душу і притулилася до прохолодної плитки. Тепло води було чудовим і просочувалося в її затерплі кістки.

Двері в душ відчинилися, і Невада зайшов за нею, поклавши обидві руки їй на стегна. Вона випросталася і відкинулася назад, поки не відчула, як його груди торкаються її шкіри.

Він намилив руки і почав розтирати напружені м'язи вздовж її попереку і правого стегна. Тихий стогін пролунав у її горлі від чистого задоволення.

— Ти ангел, – сказала вона.

— Зовсім ні. – Він продовжував розтирати її спину і стегна.

Нарешті, коли вона відчула, що напруга спала і до неї повернулася частина її витривалості, вона повернулася і обвила руками його шию, цілючи його. Її груди терлися об його груди, коли він нахилився для поцілунку.

Він обхопив її сідниці руками, одним рухом підняв її і притиснув спиною до кахельної стіни. Обережно він увійшов у неї, і вона відкинула голову назад, насолоджуючись відчуттям, що він всередині неї. Вона обхопила його за плечі і міцно обхопила ногами за талію, тихо стогнучи, коли він входив у неї все глибше і глибше.

Ніхто з них не говорив, віддаючись відчуттям і дозволяючи собі просто насолоджуватися. Коли вона нахилилася, він увійшов у неї.

Якусь мить вони не ворухнулися, коли на них обрушився гарячий душ. Нарешті, він ніжно поцілував її в губи і вирвався з неї. Він вимкнув воду і взяв два рушники з вішалки.

Вони витерлися, і вона потягнулася за пивом, яке він залишив на стійці. Вона зробила довгий ковток і вперше за довгий час відчула себе самою собою.

Вона залізла під ковдру його ліжка, насолоджуючись м'якими простирадлами. Скрутилася калачиком на боці, а він притулився до неї. — Нам залишилося спати лише кілька годин, – сказала вона.

— Я знаю. Давай насолоджуватися цим.

Шкряб. Шкряб. Шкряб.

Цей звук розбудив Мейсі ще до світанку, і коли вона сіла, то відчула, що Сінді поруч. Вона не могла логічно пояснити це відчуття, лише знала, що дівчина поруч.

Мейсі подивилася на місце Невади, але побачила, що він зник. Вона глянула на годинник і зрозуміла, що проспала дві години.

Вона встала з ліжка, зібрала свій одяг і прослизнула до ванної кімнати. Коли вона вийшла через п'ятнадцять хвилин, вона була одягнена і йшла на запах свіжозвареної кави.

Вона знайшла Неваду на кухні, одягненого у свої звичні джинси та светр. Вона підійшла до нього і повільно провела рукою по його спині. Він розслабився від її дотику, налив їй кави в дорожню чашку, додав молока і цукру і подав їй.

Вона поцілувала його і прийняла її. — Дякую.

— Кружка – це не натяк. Можеш залишатися, скільки хочеш.

— Я хочу поглянути на ті журнали, – сказала вона. Вона пошукала свій рюкзак і, знайшовши його, відкопала свій телефон. — А, я його не зарядила.

Він відкрив шухляду і простягнув їй зарядний пристрій. — Подарунок.

Вона підключила його до телефону, а потім до стіни. Дзвінка з лікарні не було, але це все одно було б її першою зупинкою сьогодні вранці. — Сподіваюся, чорт забирай, що Беннетт прокинулася. Мені потрібно поговорити з нею. А потім мені потрібно вивчити журнали. Треба з'ясувати, де ховаються обидва чоловіки.

Він допив каву. — Чим швидше ми візьмемо цього хлопця, тим спокійніше я буду спати.

Вони прибули до лікарні через тридцять хвилин, і після того, як Мейсі показала свій значок на стійці реєстрації, вони піднялися ліфтом на третій поверх і знайшли пост медсестер. Вона знову показала свій значок. — Я тут щодо помічниці шерифа Беннетт. Як у неї справи?

Медсестра глянула на екран свого комп'ютера. — Вона прокинулася хвилин п'ятнадцять тому і кличе вас, агенте Кроу. Її горло сильно набрякло і вона ледве може говорити, тому ми уважно спостерігаємо за нею. Але якщо стан не погіршуватиметься, то за день-два її випишуть звідси.

— Її син бачив її? – запитала Мейсі.

— Він і його бабуса скоро будуть тут. Ми просто хотіли переконатися, що стан шерифа Беннетт стабілізувався, перш ніж пускати до неї відвідувачів. Вона повинна залишатися спокійною.

Мейсі і Невада увійшли до кімнати Беннетт. Світло в маленькій кімнаті було приглушене. Вона лежала у своєму ліжку, її темне волосся розсипалося по подушці. Шия була оперезана смугами чорно-синіх синців. Напівповна крапельниця висіла біля ліжка і тягнулася до її пораненої руки. Пищав кардіомонітор.

Шкіра Мейсі все ще покривалася мурашками щоразу, коли вона входила до лікарні. *Господи*. Поки Невада стояв у ногах ліжка, вона підтягла стілець. Руки помічниці шерифа були подряпані, а нігті обшарпані.

— Брук, – сказала вона, беручи її за руку. Коли вона не відповіла, Мейсі сказала голосніше: — Помічник шерифа Беннетт.

Очі Беннетт розплющилися, і вона озирнулася навколо дикими очима, перш ніж зрозуміла, що вона в безпеці. Здрігнувшись, вона сіла і заговорила хрипким шепотом. — Агент Кроу.

Важко думати, що ти повністю відповідаєш за своє життя, а потім у тебе вибивають ноги з-під ніг. — Тепер ми споріднені душі. Думаю, ми можемо перейти на "ти", – сказала Мейсі.

— Мейсі. Я відчуваю себе так, ніби мене штовхнув мул.

Мейсі дістала з рюкзака блокнот і ручку та перегорнула чистий аркуш. — Ти через багато що пройшла.

Беннетт проковтнула і затамувала подих. — Я починаю згадувати. Де Метт?

— Він з твоєю мамою і паном Гріном. Вони скоро будуть тут.

Беннетт кивнула. — Слава Богу, він у безпеці.

— Ти знаєш правила, Брук. У мене є кілька запитань.

Її губи розтулилися з похмурою рішучістю. — Звичайно, не стримуйся.

— Ти бачила його обличчя? Ти знаєш, хто це з тобою зробив?

Беннетт подивилася в бік Невади, а потім заплющила очі, хитаючи головою. — Я не бачила його обличчя. Я була так зосереджена на тому, щоб залишитися в живих.

— Він так і не зняв маску? – запитав Невада.

— Ні. – Вона зробила паузу і проковтнула. — Йому подобається страх.

Мейсі взяла зі столика чашку і наповнила її водою з глечика. Вона взяла соломинку і поклала її в чашку, піднісши до рота Беннетт.

Беннетт випила, але одразу ж скривилася, коли прохолодна рідина потекла по її забитому горлу. Вона зробила другий ковток, а потім кивнула на знак подяки. — Вони взяли ДНК з-під моїх нігтів?

— Їх зішкребли і відправили на дослідження разом із зібраними клітинами шкіри, – сказала Мейсі.

Вона похитала головою. — Мейсі, я думала, що він збирається вбити мене вдруге. Він був такий розлючений. Я не знаю, що його розлютило.

— Це я його розлютила. – Мейсі втупилася в побите тіло жінки, і вага її вчинку лягла на неї важким тягарем. — Я дала імпровізовану прес-конференцію і викрила його. Мені дуже шкода. Я думала, що зможу викурити його і змусити прийти за мною. Але через мене тебе мало не вбили.

— Ні, це було добре розіграно, – сказала Беннетт. — Це було питанням часу, коли він мене вб'є.

— Можливо, я могла б позбавити тебе більшого болю, якби була більш терплячою.

— Після того, як він душив мене в перший раз, я на деякий час втратила свідомість. Коли я прокинулася, то почула його за дверима, але він не зайшов до кімнати. Я спробувала натиснути на дверну ручку і була шокована, коли виявила, що вона більше не замкнена. Він, мабуть, забув замкнути двері, бо у нього був гість. Я почула, як двоє чоловіків сперечалися. Одного з них я знаю, це був Брюс Шоу, але я не могла впізнати другого чоловіка.

— Другий голос не був знайомий тобі? – Їй потрібно було, щоб свідчення Беннетт розгорталися без жодних підказок.

— Ні. Він був приглушений, і це все, що я змогла зробити, щоб стояти. Потім я почула постріл.

— Постріл? – перепитала Мейсі.

— Так. Я впевнена в цьому. Потім я почула звук, схожий на те, як тягнуть тіло. Але я була більш зосереджена на тому, щоб дістатися до лісу.

— Але ти не встигла.

— Ні. Він схопив мене ззаду і потягнув назад у будинок.

— Цього разу ти бачила його обличчя?

— Ні. Він був у масці. – Вона потерла груди. — Він був такий розлючений і хотів мене вбити. Можливо, ти його розлютила, але я також підбурювала його під кінець. Я знала, що він злий, але мені було байдуже. Я не збиралася помирати, не сказавши йому, що я про нього думаю. Я повинна була думати про Метта, але я хотіла, щоб це чудовисько знало, що я вважаю його слабким.

— Але я його розлютила.

— Не грай у гру звинувачень. У ній немає переможців.

Мейсі поклала свою руку на руку Беннетт. Її пов'язував дивний зв'язок з жінкою, яку, як і її, ледь не вбили.

Беннетт схопилася за простирадла, трохи піднялася і спробувала перекинути ноги через край ліжка. — Не кажи Метту про те, що зі мною сталося.

— Я не скажу ні слова, – сказала Мейсі. — Це для тебе, якщо захочеш обговорити це пізніше.

— Я взяла мазок зі щоки у мого сина, – майже пошепки сказала Беннетт.

— Метт сказав мені. Я також зробила те ж саме. Його ДНК було відправлено на дослідження.

В очах Беннетт заблищали сльози. — Я робила все можливе, щоб забути про згвалтування. Те, що я пам'ятала, я намагалася заблокувати.

— Ти жила і процвітала.

Вона проковтнула, здригнулася і повернула обличчя до Невади. — Якби я заговорила, можливо, Тобі була б жива.

— Одна мудра жінка щойно сказала мені, що в грі звинувачень немає переможців. – Мейсі стиснула пальці Беннетт.

— Він не може втекти. – Погляд Беннетт був втомленим, але рішучим.

— Він не втече.

— Де ви мене знайшли?

— У мастку, що належить Брюсу Шоу, – сказала Мейсі.

— Шоу дав мені свою ДНК.

— Ми не знайшли його, – сказала Мейсі.

— Мамо!

Вони обернулися і побачили Метта та його бабусю, які стояли у дверях. Хлопець на мить відступив назад, наляканий виглядом маминої побитої шиї та обличчя.

— Все гаразд, Метт. – Посміхаючись, Беннетт натиснула кнопку на її ліжку, дозволяючи їй більше сидіти. Вона простягнула руки.

Метт зробив крок до неї, вагаючись, ніби все ще боявся доторкнутися до неї. — Мамо, що сталося?

Беннетт взяла його руку в свою і потягнула його до себе. Вона обійняла його, і він розслабився біля неї, тихо схлипуючи. — Лише кілька подряпин і синців, любий.

Хлопець міцніше стиснув обійми, від чого Беннетт здригнулася.

Метт відступив назад. — Я зробив тобі боляче?

— Ні, — сказала вона, прибираючи волосся з його очей. — Це саме те, що мені було потрібно.

Він стояв біля чорного входу в лікарню з сигаретою в руці. Він прийняв душ у дешевому номері мотелю, де потрібна була лише готівка і жодних документів, і переодягнувся в халат, який поцупив у будинку для людей похилого віку. Будь-хто, хто побачив би його зараз, подумав би, що це персонал на перекурі. Все, що йому залишалося зробити, це дочекатися, коли відчинять задній вхід, і прослизнути всередину.

Він знав, що Мейсі і Невада були там з Брук. Схопити Мейсі було б нелегко, але у нього був елемент несподіванки. У лікарнях люди не звертають уваги на охорону, вважаючи, що з усіма медсестрами та лікарями вони в цілковитій безпеці.

Бічні двері відчинилися, він кинув сигарету і поспішив до дверей, притримавши їх для працівника, який виштовхував сміттєвий бак.

— Дякую, чоловіче, — сказав робітник.

— Нема за що.

Зайшовши всередину, він дозволив дверям за собою зачинитися. Він рушив до сходів, де було б менше ризику.

Минуло менше дванадцяти годин відтоді, як вони привезли Беннетт сюди, тож вона, швидше за все, все ще була на третьому поверсі. Все, що йому потрібно було зробити, це заманити Мейсі до сходової клітки або порожньої кімнати. Цього разу він не був зацікавлений у грі. Цього разу у нього була одна проста мета.

Вбити Мейсі Кроу.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

П'ятниця, 22 листопада, 9:00

Коли Мейсі та Невада підійшли до входних дверей лікарні, вона відчула, що їй не терпиться піти звідси. Опинитися на свіжому повітрі, подалі від гудіння флуоресцентних ламп, брязкоту інвалідних візків, болю і хвороби.

Щойно автоматичні двері відчинилися і Невада пройшов крізь них, у Мейсі зазвонив телефон. Вона зупинилася і подивилася на невідомий номер. — Агент Мейсі Кроу.

— Це лікар Маєрс, — сказав він. — Я один з лікарів Брук Беннетт. Вона запитала, чи може вона поговорити з вами наодинці.

— Наодинці? — перепитала Мейсі, дивлячись на Неваду. — Вона була зі своїм сином.

— Він ось-ось піде, і вона хотіла б поговорити з вами про те, що їй пригадалося.

— Звичайно, я зараз повернуся. — Вона подивилася в бік Невади і посміхнулася. — Дозволь мені дізнатися, в чому справа, і я приєднаюся до тебе за кілька хвилин.

Невада насупився. — Що відбувається?

— Можливо, Брук щось пригадала. Вона хоче поговорити зі мною.

— Я піду з тобою.

Вона підняла руку, ніжно притиснувшись до його грудей. — Вона сказала, що хоче поговорити зі мною наодинці. Я дізнаюся, про що йдеться, і напишу тобі.

Він подивився повз неї в бік вестибюля, скануючи будь-яку загрозу. — Скоро побачимося.

Вона піднялася ліфтом на третій поверх. Вийшовши з нього, вона пройшла повз пост медсестер до палати Беннетт. Вдалині вона помітила Метта, який вийшов у коридор. Він подивився на неї, його вираз обличчя був стурбований, він тер очі. Навіть з цієї відстані вона бачила, що він плакав.

Займаючись хлопчиком, вона не помітила чоловіка в халаті, який швидко підійшов до неї. В одну мить він заштовхав її в порожню кімнату.

Вона спіткнулася і швидко випросталася, потягнувшись за своєю зброєю. Але хук правою прямо в щелепу чоловіка з'єднався з її щелепою і звалив її на коліна.

Біль вибухнув у її голові. Коли її пошкоджене коліно вдарилося об кахельну підлогу, ще більша агонія пронизала її тіло і перехопила подих. Грубі

руки висмикнули її зброю з кобури і відправили її під ліжку, за межі її досяжності.

Мейсі намагалася зробити кілька коротких, швидких вдихів і набрати повітря в легені. Він перевернув її на спину і встромив коліно їй у груди. Лише після цього він обхопив руками її горло і почав душити.

Цього разу нападник не ховався за маскою. Вона дивилася в очі Кевіну Ваятту.

З них випромінювалася чиста ненависть. Він навіть не був схожий на людину. — Ти думаєш, що ти така розумна. Ти думаєш, що ти краща за мене.

Мейсі вчепилася пальцями в його руки, коли він міцніше стиснув її шию.

— І хто тепер слабкий? – Його дихання тепло шипіло на її щоці.

Вона вчепилася в його пальці і намагалася розтиснути їх. Адреналін підштовхнув її серце, і воно забилося швидше, спалюючи запаси кисню в легенях.

— Один, два, три...

Його очі потемніли від дикої хтивості, коли її зусилля вирватися з його обіймів не увінчалися успіхом. Вона вигнула спину і почала бити ногами, сподіваючись, що шум приверне чийсь увагу.

— Шість, сім, вісім, – прошепотів він.

У її палаючих легенях не залишалося повітря, щоб вдихнути. Серце калатало в грудях, а голова йшла обертом. Вона відчувала себе так само, як і в машині швидкої допомоги в Техасі перед тим, як вона втратила свідомість.

Вона моргнула, відчула, як напружуються очі, і уявила, як лопаються капіляри. Вона завжди боялася померти в лікарні, але ніколи не думала, що це буде саме так. Вона боролася, щоб не втратити свідомість.

Двері палати відчинилися. Вона перевела погляд на стоптані спортивні кросівки. Пульс застукотів у горлі. Вона намагалася закричати.

— Дев'ять, десять, одинадцять, – сказав він.

Хлоп'ячий крик про допомогу відлунював у кімнаті, коли кросівки мчали до неї. Хтось стрибнув Кевіну на спину.

— Злізь з неї! Геть! – На мить хватка Кевіна ослабла, і вона затамувала подих. Вона зрозуміла, що її рятівником був Метт.

Кевін звалив хлопця зі спини з такою силою, що той важко вдарився об стіну. Хлопець закліпав очима, намагаючись звестися на ноги, але потім впав назад.

Кевін перефокусувався на Мейсі і знову стиснув руку. — Зараз ти помреш, сука.

Коли Невада висадив Мейсі в аеропорту Канзас-Сіті минулої весни, Мейсі посміхалася. Вона виглядала зухвалою і впевненою в собі, коли пройшла через контроль безпеки і зникла за рогом. Того дня у нього було погане передчуття, але він відмахнувся від нього. Через кілька тижнів її ледь не вбили в Техасі.

Коли вона зникла в лікарні кілька хвилин тому, те ж саме передчуття стиснуло його внизу живота.

Одного разу він проігнорував це відчуття, але вдруге цього не станеться. Він побіг до ліфта і встиг на нього перед тим, як двері зачинилися. Він перевірів годинник, коли ліфт відкрився на другому поверсі і лікарка зайшла до кабіни. Він відставав від неї менш ніж на дві хвилини. Він кілька разів натиснув кнопку третього поверху, поки двері не зачинилися. — Ну ж бо. Ну ж бо.

Мейсі хотіла довести, що вона все ще залишається тим самим агентом, яким була. Їй ніколи не подобалося отримувати допомогу від когось. Він розумів цей потяг. І коли Ремсі зателефонував з ідеєю відправити її в Діп Ран, він вхопився за можливість дати їй цю справу. Вона була розумною і кмітливою. Ця справа була написана для неї. Він також знав, що справи, які їй доведеться вести, відірвуть її від нього на п'ятдесят тижнів на рік.

До біса це. Він прикривав її, хотіла вона того чи ні.

Коли двері ліфта відчинилися на третій поверх, він почув крик хлопця. Витягнувши зброю, він рушив коридором, вдивляючись у відкриті кімнати на предмет ознак біди. Коли хлопець вдруге закричав про допомогу, він визначив кімнату і штовхнув двері. Він ледве помітив, що Метт намагається встати. Його увага була зосереджена на чоловікові, який душив непритомну Мейсі.

Як би сильно Невада не хотів вистрілити в нього, він знав, що куля може легко пройти наскрізь і влучити в Мейсі. Він сховав зброю в кобуру і одним плавним рухом обхопив рукою шию вбивці. Іншу руку Невада поклав за голову чоловіка і стискав, поки сонна артерія не закрилася. Чоловік боровся з ним, намагаючись дотягнутися назад і вдарити його, але Невада тримав його стійко. Биття чоловіка сповільнилося, а потім припинилося.

Невада побачив закривавлену губу Метта, розпухле обличчя Мейсі та синці на шії. — Метт, — сказав він. — Поклич лікаря.

Хлопчик моргнув і підвівся. — Гаразд.

Невада послабив хватку, коли потягнувся за наручниками, але в цей момент очі Кевіна розплющилися, а тіло напружилось. Кевін потягнувся за пістолетом Невади. Невада відреагував миттєво, стиснувши руку з максимальною силою. Звуки сигналізації в коридорі та крики медсестер, які кликали медперсонал, віддалялися, поки Кевін напружено намагався дістати пістолет, поки, нарешті, його пальці не опустилися на бік. Невада потягнувся за наручниками і зафіксував тепер уже безвольні руки Кевіна за спиною.

Він переключив свою увагу на Мейсі, яка лежала на підлозі, скрутившись калачиком. Її обличчя було блідим, а губи синіми.

— Мейсі! — крикнув він, перевертаючи її на спину.

Вона не відповіла. Він притиснув кінчики пальців до її червоного і подряпаного горла. Пульсу не було, і вона не дихала.

— Тримайся за мене, Мейсі, — сказав він. Він не міг втратити її знову. Він не міг.

Коли дві медсестри і лікар увірвалися в кімнату, Невада відкинув голову Мейсі назад, очистив її дихальні шляхи, притиснув свій рот до її рота і вдихнув.

Мейсі плавала в басейні, в якому вона плавала з батьком, коли їй було п'ять років. Того ясного дня вона проігнорувала попередження батька зачекати і стрибнула в крижану воду. Як тільки її голова ковзнула під поверхню, вона вдарила ногами, але замість того, щоб піднятися на поверхню, вона пішла на дно. Тоді вона зрозуміла, що зробила жакливу помилку. Сонячне світло виблискувало на поверхні води над нею, і все, що вона могла робити, це спостерігати, як воно віддаляється, коли вона тонула.

Як і тоді, її тіло було невагомим. Жорсткість зникла з її м'язів. Коліно не боліло. Вона не хвилювалася через те, що була агентом. Їй було добре. Спокійно.

Вона вже була тут раніше.

І так само, як і раніше, вона знала, що їй тут не місце, незважаючи на те, наскільки безтурботно вона себе почувала. Вона хотіла повернутися до сонячного світла. Вона хотіла відчути сонце на своєму обличчі, виклики життєвих випробувань і кохання.

Рука потягнулася до води, і якщо вона хотіла жити, їй доведеться добряче поборотися, щоб дотягнутися до неї. Вона біла ногами і руками, сповнена рішучості піднятися самостійно. Коли вона намагалася піднятися, до неї долинули віддалені звуки сигналізації і Невада, який кричав її ім'я, вітаючи її.

Невада. Вона хотіла життя. І вона хотіла, щоб Невада був у цьому житті.

— Розряд!

Поштовх електрики пронісся по її тілу, пронизуючи сухожилля та кістки і підштовхуючи її вгору. Вона штовхнула ногою сильніше і відчула, як її пальці зачепили край води. Її серце завмерло. Стукнуло раз. А потім зупинилося.

— Розряд!

Ще один удар ракетою пронісся через її серце. Удар один раз. Потім двічі. А потім рівний, спокійний ритм. Рука схопила її за пальці і сильно потягнула, висмикнувши на світло і тепле сонце.

Мейсі втягнула повітря. Знову і знову вона втягувала повітря в легені, поки не зрозуміла, що пальці більше не стискають її горло. Щелепа боліла, ребра пульсували, але вона була жива.

Невада схопив її за руку, коли він знову покликав її по імені. — Мейсі! Поглянь на мене. Поглянь на мене.

Владний. У нього був такий владний голос.

Високочастотний звук дефібрилятора знову посилювався, і вона відчула, що хтось завис поруч з нею.

Вона розплющила очі і побачила розмиті обличчя, що нависли над нею. Усе її тіло боліло, але вона була така щаслива повернутися. Вона повернула обличчя до Невади. Коли вона побачила, як в його темних очах зіткнулися тривога і полегшення, в її очах виступили сльози.

Лікарі колупали і тикали її. Холодний стетоскоп притискався до її грудей, і хтось бив по вені на її правій руці, щоб почати внутрішньовенну крапельницю.

— Мейсі!

— Я повернулася. — У неї пересохло в горлі, і їй було боляче говорити. — Де Метт?

— З ним все гаразд. З ним лікарі.

— Він врятував мене, — сказала вона.

— Я знаю. Хлопець дивовижний, — сказав Невада.

Медсестра знову приклала стетоскоп до її грудей і прислухалася до сильного биття серця. — Ви знаєте, як вас звати?

— Мейсі Кроу. — Її голос звучав грубо і скреготливо.

— Скільки пальців я показую? — запитала медсестра.

Вона примружилася на пальці за кілька сантиметрів від її обличчя. — Три. Голка вколола їй руку, і вона відчула, як прохолодний фізіологічний розчин котиться по трубці у вену.

— Підніміть її, — крикнув лікар.

Коли її поклали на м'яку каталку, блузка на ній була розстебнута, і її тіло було відкрите для всіх навколо. Ніщо не може зрівнятися з тим, як повернутися з мертвих, а потім увійти в життя.

Невада скинув з себе куртку і прикрив їй груди. Вона посміхнулася йому. Наскільки їй було відомо, вона могла бути на Центральному вокзалі, а повз неї марширував парад морських піхотинців.

Вона була жива.

І це було все, що мало значення.

ЕПІЛОГ

Два тижні потому

Мейсі стояла у вітальні будинку, де вони з Невадою знайшли Беннетт. Криміналісти зібрали зразки волосся, крові та волокон, а також попередні докази, які доводили, що Бет Ватсон була вбита саме тут.

Екіпажі також обшукували землю біля будинку. Кевін лежав у лікарні в реанімації, і хоча персонал намагався його реанімувати, він помер. Його смерть поставила перед правоохоронними органами завдання зібрати докупи його жорстокі дії.

Тіло Брюса Шоу було знайдено першим. Скинуте в канаву, воно було нашвидкуруч прикрите палицями та хмизом. Судмедексперт виявив єдине вогнепальне поранення в голову, яке збігалось зі свідченнями Беннетт, що детально описували суперечку між Брюсом Шоу та її нападником, а також звук пострілу.

Кевін і Брюс, за словами пані Беверлі, були затятими злодіями під час навчання в школі, коледжі та аспірантурі. Кевін врятував Брюса зі стоянки трейлерів, і відтоді Брюс був настільки вдячний, що готовий був зробити для Кевіна все, що завгодно.

Зліпки відбитків шин, знайдених на стоянці, збіглися з автомобілем Кевіна, а відбитки пальців і аналіз почерку довели, що Кевін Ваятт був автором усіх журналів, знайдених у будинку. На основі ретельних записів у щоденниках поліція запідозрила, що Кевін переслідував майже сотню жінок. Журнали містили детальну інформацію про кожну жінку, зокрема, про роботу, відпочинок, друзів та коханок. Фінансові записи Кевіна та старі квитанції з кредитної картки довели, що він купував бензин у Балтиморі та Атланті в ті самі дні, коли там зникли жінки. Мейсі підозрювала, що він убив жінок під час відвідин Брюса, а Брюс допоміг йому вивезти деякі тіла за місто, де їх можна було таємно поховати неподалік від будинку.

Судмедексперти розкопали передню частину поля і зробили кілька тривожних відкриттів, в тому числі рештки шести жінок. Тіла, всі на різних стадіях розкладання, були перевезені до медичного центру в Роанок. Офіс судмедекспертів співставив три набори решток зі справами про зниклих безвісти в окрузі Монтгомері, штат Меріленд.

Наразі правоохоронці намагаються зіставити дрібнички, виставлені в кімнаті трофеїв Кевіна, з жінками, яких він переслідував. Чому одних жінок він залишав на самоті, інших гвалтував, а третіх вбивав, залишалося загадкою.

Досі не було жодних слідів Сінді Шоу або будь-яких доказів того, що з нею сталося.

Тепер Мейсі вірила, що Кевін побачив її передачу, розлютився і викликав Брюса, який був єдиною людиною, що знала його темну таємницю. У Кевіна було ще одне тіло, яке потрібно було поховати, але, як свідчила Беннетт, вони посперечалися. Брюс не хотів брати участь у вбивстві копа. Кевін вирішив, що Брюс більше не може бути корисним, і застрелив його.

Мейсі вдалося зібрати докупи мотиви, які спонукали Кевіна до вбивства. Очевидно, Кевін намагався зберігати контроль і холонокровність не лише на футбольному полі, але й у школі та в корпоративному світі. Щоразу, коли він зазнавав невдачі або відчував безсилля, він переслідував, гвалтував, а потім, нарешті, вбивав.

Згідно з журналами, за кілька днів до зникнення Тобі, Кевін отримав травму коліна. До останньої і найважливішої гри Команди Мрії залишалися лічені дні, і на кону стояло так багато. На плечах Кевіна лежала не лише гордість міста, але й його товариші по команді потребували присутності професійних скаутів на грі, щоб переконатися, що всі вони зіграють добре і переможуть. Він відчував неймовірний стрес через те, що підвів свою команду.

Сінді, все ще намагаючись завоювати прихильність Кевіна, привела Тобі до нього. Кевін відвів Тобі до сараю. Він не мав наміру вбивати її, але зазначив у своєму журналі, що гра в удушення, яка йому так подобалася, несподівано перетворилася на вбивство.

Запанікувавши, Кевін скинув рюкзак і тіло Тобі вниз по жолобу. Він планував поховати обох на цьому полі. Але вони застрягли, і у нього не витримали нерви. Поліція підозрювала, що він подзвонив Брюсу і розповів йому про те, що сталося. Саме Брюс сказав йому залишити тіло там, де воно було.

Наступного тижня, коли все місто шукало Тобі, обидва хлопчики приєдналися до пошукової команди, і обох зручно призначили до сараю Ваяттів, щоб вони могли відзвітувати, що нічого не знайшли.

Однак зникнення Тобі налякало Сінді, і вона пішла до Гріна, щоб розповісти йому про Тобі та Кевіна. Грін подумав, що дівчина вживає наркотики, тому зателефонував Брюсу і попросив його взяти сестру під контроль. Брюс довірився Кевіну, і коли Кевін зрозумів, що його спільник став проблемою, він пішов за Брюсом і Сінді на автовокзал. Після того, як Брюс залишив сестру на станції, Кевін виманив її звідти і вбив.

Невада опитав матір Кевіна Ваятта, Вівіан, і вона виглядала шокованою і приголомшеною, коли слухала деталі злочинів свого сина. Вівіан нічого не знала ні про замський будинок Діп Ран, ні про могили. Вона швидко звернулася до адвокатів, погодилася бути доступною на їхнє прохання, але збрала речі Тайлера і поїхала до Річмонда.

Коли Мейсі і Невада знову пішли поговорити з Гріном, він не відчинив вхідні двері, хоча його машина стояла на під'їзній доріжці. Невада обійшов будинок і знайшов колишнього правоохоронця, який сидів спиною до старого дуба. Він вистрілив собі в голову. В його руці була записка, в якій було написано: "Мені шкода".

Докази свідчили про те, що Грін захищав Команду Мрії від згвалтувань і вбивств, і коли його приховування було розкрито, перспектива потрапити до

в'язниці стала для нього неприйнятною. Брук і Метт Беннетт стояли на своєму і залишалися в Діп Ран. ДНК-тест підтвердив, що Кевін Ваятт був біологічним батьком Метта. Беннетт завжди докладала всіх зусиль, щоб захистити сина від правди, але тепер, коли вона вийшла назовні, вона намагалася допомогти йому впоратися з нею.

Одна справа – дізнатися таку важку правду у тридцять років, але зовсім інша – у підлітковому віці. Мейсі поділилася своєю історією з Меттом і Беннет і запропонувала поговорити в будь-який час, коли їм це буде потрібно.

У Мейсі задзвонив телефон. — Агент Кроу.

— У вас вже сорок одна справа. Вітаю, – сказав Ремсі.

Останній тиждень Мейсі залишалася в Діп Ран, координуючи деталі справи, але щодня повідомляла Ремсі про новини. — Дякую.

— Я відправив вас розкрити одну справу, а ви повернулися з цілою купою.

— Мені дуже допомогли.

Його сміх прокотився по лінії. — Мені потрібно, щоб ви повернулися сюди до понеділка. Нам потрібно провести ще одну особисту бесіду з командою.

З командою. — Це означає, що я офіційно частина команди?

— Ви все ще хочете цього? – запитав Ремсі.

Повернутися в гру – це все, чого вона хотіла. Але смерть вдруге змінила пріоритети. Протягом останнього тижня вона жила в будинку Невади і виявила, що не прагне метушні великого міста або необхідності переслідувати злочинців. Деякі з її найспокійніших і найпрекрасніших моментів були проведені наодинці з ним.

Але чи зможе вона жити тут весь час і вийти з гри? Чи зможе вона відмовитися від свого квитка у вищу лігу? Вона не була в цьому впевнена.

— Ще два тижні тому відповідь була б однозначною, – сказала вона.

— А зараз?

— Ми обговоримо деталі, коли я повернуся до Квантіко.

— Справедливо. – Його стілець скрипнув, і вона уявила, як він дивиться у вікно свого кабінету. — Чудова робота, Кроу.

Це була висока похвала від людини, яка була відома тим, що роздавала мало компліментів.

Як би їй не хотілося впиватися похвалою Ремсі, вона не могла назвати це перемогою, поки не дізнається, що сталося з Сінді Шоу.

На вулиці її увагу привернув гуркіт шин. Невада припаркувався, і коли вона вийшла, він помітив її і попрямував до неї рішучою ходою, яка все ще змушувала її серце битися трохи швидше.

Оскільки вони були на роботі, він не обійняв її, але стояв досить близько, щоб вона могла відчувати його тепло та енергію. — Сьогодні вони збираються почати розкопувати заднє поле.

— Сподіваюся, Сінді там, – сказала вона.

— Вона не була нічийм ангелом, Мейсі.

— Я не можу пробачити те, що вона зробила, – сказала Мейсі. — Вона завдала пекельного болю, але колода була складена проти неї з самого початку.

Кілька агентів і помічників шерифа вибігли на поле, кожен з них тримав у руках лопати. Мейсі і Невада пішли за ними і спостерігали, як вони просувалися

повз перевернутий ґрунт у верхній частині поля до недоторканої нижньої частини.

— Вони пообіцяли перекопати все поле, – сказав Невада.

— Добре, – сказала Мейсі. Коли розкопували техаські могили, вона лежала в лікарні і боролася за своє життя. Однак цього разу вона була тут, щоб стати свідком.

Лопати врізалися в землю на дальньому кінці поля, який залишався недоторканим. Кожен чоловік з лопатою зсипав землю в одну купу поруч з помаранчевим прапором, яку пізніше просіювала команда судмедекспертів.

Лопати продовжували копати густу чорну землю. Це тривало ще годину, поки один з чоловіків у полі не вигукнув: — Я щось знайшов.

Холодний осінній вітер пронизував поле, коли Мейсі і Невада йшли крізь чагарник по коліна до групи чоловіків, що тулилися навколо. Ділянка була 45 см завглибшки.

На поверхні лежав людський череп. Права орбіта дивилася вгору. Розглядаючи рештки, Мейсі просканувала кісткову структуру. Череп мав низький лоб, вузький носовий прохід і високі вилиці.

Потрібно було провести аналізи, але Мейсі працювала з достатньою кількістю патологоанатомів, щоб знати, що ця жертва, швидше за все, була жінкою європеїдної раси.

На мить усі агенти та помічники замовкли. Принесли брезент і поклали його біля могили, а технік опустився на коліна і почав звільняти череп за допомогою маленького шпателя.

Мейсі не мала жодних доказів, що підтверджують особу жінки, але у неї було непереборне відчуття, що це була Сінді.

Розкопки могили тривали кілька годин, і лише коли техніки просіювали землю, вони знайшли маленьке намисто з наконечником стріли, яке Брюс подарував Сінді.

Мейсі притулилася ближче до Невади, насолоджуючись його запахом і з нетерпінням чекаючи на повернення додому з ним.

— Я не зміг би зробити це без тебе, – сказав він.

— Це була командна робота. Ми досить добре працюємо разом, – сказала вона.

— Так, це так. – Він подивився на неї зверху вниз, його посмішка пом'якшила його суворі риси.

Вона любила дивитися на його обличчя, і думка про те, що вона більше не буде з ним, хвилювала її. — Якщо мені насняться ще такі божевільні сни, я зрозумію, чи моє божевілля для тебе нестерпне.

Він похитав головою. — Тобі доведеться добряче постаратися, щоб відлякати мене. Я в цьому надовго.

— Я дуже на це сподіваюся. – Не було жодної гарантії, що сни припиняться, або що їхня робота не розведе їх у різні боки. Але в цей момент вона не хотіла турбуватися ні про що з цього. Посміхаючись, вона сказала: — Одне можна сказати напевно. Нам ніколи не буде нудно, Невадо.

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)